XXXII. ÉVF. 1932 JANUÁR

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGITÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Budapest, Üllői-út 77.

Előfizetési ára egy évre 2 P 50 f.
Jelen példány 25 f.

Megjelenik minden hó elején.

TARTALOM: *Dr. Mátrai Gyula:* A Szentséges Szív jegyében. — *Harsányi Ilona:* A jószívű szomszéd Jézuskája. — Magyar karácsonyest. — *Tóthné-Kolosi K. Aloyzia:* Felragyog az égi fény. — *Eőri János:* A társadalmi kérdés és az Oltáriszentség. — *Központi:* Januári imaszándékunk. — *Németh István:* Felhők közt miséztem. — *Volarics Ferenc:* Egy tövis Krisztus koronájából. — *Oltáregyesületi élet: Fischer Lajos:* A Budapest-Terézvárosi Fiókoltáregyesület tízéves jubileuma.

Szentföld. Szerkesztette *Zadravecz István* O. F. M. püspök. (A Szentföld Magyarországi Biztosi Hivatalának a kiadása. Budapest, II., Margit-körút 23.) A *Szentföld* két kötete kimerítő képet ad mindarról, amit a Szentföldde kapcsolatban a művelt embernek tudnia kell. Nemcsak az egyházi tudomány szempontjából foglalkozik e mű Jézus életének a színterével; — a művészet eszközeit is segítségül veszi, hogy a megalkotott kép gazdag, színes és erőteljes legyen, beleégjen a keresztény lélekbe. Elkészítésén *Sík Sándor, Tormay Cecile, Harangi László, Harsányi Lajos, Környey Paula, Lendvay István, Havas István, gróf Pálffy Erzsébet, Kincs István, Gáspár Jenő, Blaskó Mária, Hevesi M. A., Márton Lajos, Kerékgyártó Árpád, dr. Ajtai-Ackermann Kálmán, Gabányi János, Zadravecz István, P. Majsai Mór, dr. Madarász István, Tóth Tihamér, P. Takács Ince, P. Kaizer Nándor, P. Horváth Zsigmond, dr. Tóth Kálmán, Császky István, dr. Pilismaróty Bozóky Gyula, dr. Radványi Kálmán, P. Oslay Osdald, Röck Gyula, Mattyasóvszky Kasszián, Horváth Zsigmond, báró Vécsey József Aurél* fáradoztak.

Hézagpótló, nagyszabású, külső kiállításban is páratlan mű a «Szentföld».

Az Oltáregyesület irodájában (IX., Üllői-út 77.) kapható:

	Pengő
«Örökimádás» folyóirat egész évi előfizetés	2.50
Egyes példány	—.25
Régi teljes évfolyam	1.20
Vezérkönyve	—.80
Felvételi füzete	—.10
Félszázados története	3.—
Érme	1.—
Szervezése és működése	—.10
Jézus Szíve hónapja, fűzve	—.30
kötve	—.60
Nádasdy «Havi magány»	—.80
Kis szent Terézia szelleme	3.50
Litánia latin szöveggel	—.05
Litánia szent Józsefről	—.05
Levelezőlapok «Örökimádás-templom»	—.10
«Kánter Károly»-emlékkép	—.05
«Jézusom Örömöm» folyóirat, előfizetés egész évre	1.60
Egyes példány	—.16
Az Euch. Gyermek Szöv. érme	—.32
indulója	—.08
Kis Örökimádás imakönyv	1.—
Fehér liliom	—.15
Az isteni Gyermekbarátnál imakönyv	1.50
Hozzávaló énekpótfüzet	—.50

A Szentséges Szív jegyében.

A BABONÁS embereket — kik, sajnos, igen sokan vannak — meglehetősen bosszanthatja az a körülmény, hogy az újesztendő pénteki nappal kezdődik. Az igazán hívő katolikusok, akik korrektszellemű, öntudatos lelkiéletet élnek, bizalomteljes reménnyel tölti el ugyanaz a tény, mert ez év első napja szentszívpéntek, az Úr Szíve irgalmasságának a napja.

A babona a vallásosság leggroteszkebb ellentéte.

Szent Pál apostol figyelmezteti a rómaiakat, hogy lesznek idők, amikor az emberek az igazságtól elfordítják figyelmüket és «mesékre» hallgatnak, «viszket» a fülük badarságok után; akármilyen ostoba babonáról hallanak, az kellemes csiklandozás a fülükben, mindjárt befogadják és hitelt adva neki, terjesztőivé válnak. A babona olyan módon szaporodik, mint a gomba. Valóságos járványa a mi korunknak. Ott találjuk a műveletlen embernél, de még nagyobb mértékben a civilizáció és észkultúra százezrei és — sajnos — kiváltságos tízezreinél. Sokan megvetéssel azonosítják a babonát a vallással és amiatt gyűlölik ezt is. Pedig a babona oltóvíz a vallásosság tiszta tűzlángjára. Ahol babona ütötte fel fejét, ott okvetlenül elsenyved a vallás s olyan elferdüléseket mutat, amelyek már valósággal vallástalanságnak nevezhetők. A babonás ember megelégszik ismert babonáival; azokban kezd bízni jobban, mint az imádságban vagy Istenben és a végén teljes istentelenségben lyukad ki, mert a babonában való hite egészen elhomályosítja az igaz hitét. Olyan viszonyban van a babona a vallásossághoz, mint az élősdi az alanyhoz, amelyen élősködik. Az élősködő meghízik, az alanya pedig elsorvad és sokszor el is pusztul, mert az élősdi elszívta energiáit.

A babona ellen föl kell vennünk a harcot akár az élősdiek ellen szokás.

Kiváló alkalom erre a jelen újév napja. Domboritsuk ki először *Isten mindenhatóságának gondolatát.* Minden sors az Ő kezében van, de bölcsesége elfogadja, sőt kiszámította a mi közreműködésünket, sorsunkba belekalkulálta minden érdemünket és Szt. Ágoston szerint, «aki téged nélküled terem-

tett, nem fog üdvözíteni nélküled». Kérnünk kell tehát az áldást, az isteni mindenhatóság kegyes belenyúlását a világ problémáiba, hogy jelen nyomorúságunk fojtogató légköréből vigasztalóbb, emberibb és Isten terveinek is megfelelőbb életkörülmények közé jussunk. Aki Istenben bízva imádkozik, az most is meghallgatást nyer.

Tekintsünk Jézus szentséges Szívére, hisz az újév napja első péntek, ennek pedig az isteni jóság irgalmas megnyilatkozása a karakterisztikuma. Erről sokat tudnának beszélni a lelkiatyák, kik a gyóntatószékben sokszor elálmélkodnak az Isten jóságán, amelyet a szentséges Szívből áraszt ki leírhatatlan nagylelkűséggel az emberekre. Ebben az újévben ezt az irgalmas jóságot remélhetjük a szentséges Szív jegyében. Természetesen közre kell működnünk nekünk is. Bizalmunk, alázatos könyörgésünk, eddigi szenvedéseink fölajánlása, az isteni akaratban való teljes megnyugvásunk és törhetetlen hűségünk az összetevői annak a lelkületnek, amely a szentséges Szív áldásos beavatkozásával jobb jövőt, boldogságot hozhat nekünk az újévben.

Az Oltáregyesület tagjai — a babonával szemben — ennek a szellemnek legyenek apostolai. Vigyük bele a köztudatba, hogy ez az év az Úr eukarisztikus Szívének az éve; emeljük föl embertársaink lelkét ennek a Szívnek boldogító megismeréséhez, hódoló imádásához és szerető engesztelésére, mint ahogyan azt az Oltáregyesületben is hivatásunknak valljuk s ahhoz a legjobb orvosságot adtuk a babona ellen és legjobban dolgoztunk Oltáregyesületünk jövője érdekében is. *Mátrai Gyula dr.*

A JÓSZIVŰ SZOMSZÉD JÉZUSKÁJA.

Éjféli misén
békésen mosolygó a kis Jézuska álma.
Annuska, Jancsi,
két kis koldusgyerek
szelíd ébredését epedve várja.

Rongyos a ruhájuk.
Cipőjük már régen nincsen.
A kis jászol előtt
ezeken jár eszük
s már hasonló földi kincsen.

Messze útjukról
úgy hozta őket hideg hófergeteg.
Atyjuk már rég halott.
Anyjuk szalmaágyon
szenvedő, nagy beteg.

S tágranyílt szemekkel
csak állnak, nem tudnak tovamenni.
Elhal az ének.
Kiürül a templom.
S a kis Jézus csak nem akar felébredni.

Szigorú bácsi jön.
Könnyhullajtva indulnak szavára.
Gyönyörű csillagos a mennybolt.
S hazatérvén a szobaközépen
nagy karácsonyfa,
alatta új ruha s új cipő is volt...

Harsányi Ilona.

MAGYAR KARÁCSONYEST.

Kiterül a földre
a megbocsátás szent égipalástja.
Csendes kis falusi házakra
leszáll a béke.

Elcsitul most a fájdalom.
A bűn kaján arca eltorzul.
Kis templomunk harangja kondul
éjféli misére.

Csillog az oltár.
Üdvözítőnk jászolban szendereg.
Magyar szívük szent reménységével
borulnak le az emberek.

Harsányi Ilona.

FELRAGYOG AZ ÉGI FÉNY.

Csillagtalan sötét éjben
Felragyog az égi fény.
A hitetlen, bűs szívekben
Ébredjen fel hit, remény.

Két kacsóját felénk tárja,
Siessetek, emberek.
Közénk szállt a kis Jézuska,
Az isteni szeretet.

Megértően nézi, látja
A sok fájó könnyeket.
Kicsi arca, szent mosolya
Megvigasztal bennünket.

Imádásra siessünk.
Öröm szálljon szerteszét.
Béke, Béke, — szeressetek,
Földre szállott ma az ég.

Tóthné-Kolosi K. Aloyzia.

A társadalmi kérdés és az Oltáriszentség. (VI.)

14. Hogy az egyik legszembetűnőbb társadalmi bűnön kezdjük: ott volt és sajnos most is itt van közöttünk makacsul, kiirthatatlanul a túlzott igényesség, az indokolatlanul követelődző szerénytelenség, erőltetett kényeskedés, az önmagánál mindenáron többlenniakarás, az egyszerűség és megelégedettség hiánya. Hány ember van, aki szerencsétlennek tartja magát s a keserű panaszosok seregét növeli azért, mert csak egyrendbeli ruhája van (s az se eléggé csinos), csak egy szobája van (az is szűk), csak két fogás étel kerül asztalára (az is sovány)! Hányan vannak, akik átkozódnak, mert nem szórakozhatnak, nem élhetnek úgy, mint sokan mások! S hányan keverednek adósságba — csak azért is! S hányan lépnek a bűn útjára, hogy a látszatot megszerezzék vagy megtartsák! Szegények, de nem azért, mert nem telik a finomkodásra vagy mert az a szükségeseket is fölemészti, hanem, mert elvesztették szemmértéküket, mert az élet értelmét és értékét afféle hiúságokban keresik.

Jó volna, ha lehetne, az ilyeneket mind elvezetni az Oltáriszentség elé s ott megértetni velük: Nézzétek, micsoda igénytelenség, szerénység, megelégedettség! A Táborhegy dicsőségében tündökölhetne s a sötét tabernákulumban lakik! Ruhája aranyszövetből lehetne sugárzó gyémántokkal díszítve s egyszerű fehér lepelbe takarja magát! Királyokkal étkezhetne együtt, de inkább önmagát adja eledelül a koldusoknak is. Mi mindenről mond le értetek! Lemond legelemibb: személyes szabadságáról; le arról, hogy tetszés szerint mozoghasson; le arról, hogy szemei az általa teremtett világnak legártatlanabb természeti szépségeiben gyönyörködjenek; lemond arról, hogy a legszebb földi zenét: a madárdalt és gyermekkacagást hallja; lemond a zamatos gyümölcs ízéről, a virágok illatáról; lemond az életnek még legcsekélyebb megnyilvánításáról is. Miről tudna még lemondani, amiről az Oltáriszentségben már le nem mondott? Egyről: a szívetekről. Erre igényt tart s hogy elfogadhassa, azt akarja, hogy bele ne bonyolódjék a világ hiúságaiba. Viszonzásul a saját Szívét ajánlja nektek, amiben minden gyönyörűségét, az élet teljességét találhatjátok meg. «*Én leszek a ti nagy jutalmatok.*» (Gen. 15₁.) Mérsékeljétek vágyaitokat, igényeiteket; szeressétek vagy legalább béküljetek meg az egyszerűséggel. A folytonos panasz helyett, amivel csak saját magatokat keserítitek s a zűrzavart növelitek, halljátok a zsoltáros énekét:

Ne nézd bosszúsan a gonosz javát,
Ne irigyeld a bűnös jó sorát.
Hagyd a haragot, hagyd a búsulást,
Csak rosszra visz, hagyd a bosszankodást;
Mert kiirtatnak, kik gonoszra törnek
S akik az Urban bíznak, azok birják a földet.
Az Urban leld gyönyörűségedet
S szíved vágyát megadja neked...
Hűséges légy, úgy lakjad földedet. (A 36. zs.-ból.) *Eőri János.*

A Rózsafüzér Képes Naptár az idén is értékes tartalommal, sok szép képpel változatossá téve jelent meg. Ajánljuk. Ára 1 P 20 f. Megrendelhető a Szent Domonkos-u. 3. alatti dömésatyáknál, Budapesten.

Cantica Sacra címen megjelent az «Egyházi énekek gyűjteményének» I. kötete B. Buchner Antal, Béres István és Luspay Kálmán szerkesztésében, az Egri Nyomda Részvénytársaság kiadásában. Teljesen korrekt szöveggel és kottával hozza a leggyönyörűbb régi és új énekeket, amelyeket az egyházi hatóság jóváhagyott s így a templomban énekelhetők. Örülünk azon, hogy páratlan szépségű régi énekeinket, amelyek kódexekben találhatók csak és az új egyházi énekek közül is a legszebbeket tette közkinccsé. Megrendelhető az Egri Nyomda Rt.-nál, Eger.

Januári imaszándékunk.

Az Oltáregyesület fokozottabb tevékenykedése.

Ezért is kell imádkoznunk, mert semmi sem lehetséges az Isten kegyelme nélkül. Az Oltáregyesület vezetőinek, terjesztőinek, összes aktív tagjainak és munkatársainak szüksége van arra, hogy égi fény világítsa meg értelmüket, isteni szeretet vezesse akaratukat s a Szentlélek temploma legyen a lelkük. Csak így felelhetnek meg hivatásuknak, amely a legfölségesebb Oltáriszentségnek, tehát a szentségek Legszentebbike ügyének a szolgálata. «Lélekben és igazságban» kell imádni az Istent s ez nem más, mint a kegyelem teljes uralma a lelkünkben. Ezért imádkoznunk kell, mert az imádság diszponálja, előkészíti lelkünket a kegyelem uralmára és a kegyelmet ki is érdemelheti, ha igazán Istennek tetsző módon végeztetett.

A legfölségesebb Oltáriszentségben nem szunnyadnak, hanem élnek az energiák, amelyek mind aktivitásra hivatvák. Imádságos törekvésekkel legyünk előmozdítói ennek a fokozottabb oltáregyesületi életben. *Központi.*

Felhők közt miséztem.

Svájci levél.

DRÁGA, jó lélek! Ritka élményről írhatok. Kétezer méter magasban misézhettem. Hozzá még az első szentmisét mondtam egy csinosan megújított, kedves alpesi kápolnában, mely Davos közelében a Flüelahágó egyik kanyarulatánál mint valami sasfészek tapad a bérces szikla oldalához. Sokáig romokban hevert szegényke. Ugyanis protestánskézre került s ezzel árvaságra jutott. Feldúlták oltárát, nem volt már lelke, csak pusztulás várt rá. Mint megfagyott könnycsepp és kőbe meredt bánat hevert az országút partján szánalmat keltve s egyben szemrehányólag gyászos sorsáért.

Az idei nyáron visszajött az Egyház birtokába, így aztán a romokból új életre támadt a kedves, kis kápolna. Olyan most, mint a kinyílt virág, mint a mosolygó sziklarózsa, mely a fáradt vándort édesgetőleg vonzza magához jóleső pihenőre, egy Ave Máriára.

Gondolhatod örömömet, mikor száműzött Királyunkat visszahozhattam hajlékába. Tudom, szívesen tért vissza, hisz gyönyörűsége az emberek közt lenni. Mikor az átváltozás után először térdet hajtottam előtte, alig tudtam felkelni, ezrek hódolatának és engesztelésének súlya nyomott a porba. Majd, mikor először emeltem fel a hófehér szent Ostyát s benne az áldozati Bárányt, bár nagyon fáradt voltam, mégis szerettem volna sokáig úgy maradni, hogy ott a magasban minél tovább magasra emelve tarthassam az ég és föld Urát. Mondhatom, soha nem tapasztalt megrendülés töltött el a

magasságok hatása alatt. Mintha a hegyek feltörő sóhaja szállt volna át rajtam s felülről az egek lenyúló karjait érintettem volna.

Maga a természet is sajátságosan érdekes tüneménnyel kísérte szentmisémet. Sűrű gomolyfelhő borította az egész hegyláncot le egészen a kápolnáig. Szentmise közben aztán széthasadt a fellegek kárpitja, ránk mosolygott az ég tüzes szeme s aranyos sugárözön ömlött a kis kápolna belsejébe. Mintha csak a fényes Táborhegyre csöppentünk volna az előbb még sötét Kálváriáról.

Október elején másodszor miséztem ebben a kedves sasfészekben. A félórás autóút teleszórta lelkemet az alpesi ősz gazdag szinpompájával. Gyönyörű biborszőnyeg vonja be az óriási hegyoldalakat abban a magasságban, ahova már a fenyő sem jut el, ahol csak az alpesi áfonya és hasonló törpecserjék haldokló szines levélzete koszorúzza az ijesztően hatalmas sziklákat. Istenem, mennyi költészet, mennyi pazar szépség van a hervadó természetben is! Megértettem, hogy Isten gondolatai szépek még a halálban is.

Drága Testvér, ez a kis alpesi kápolna egy másik kápolnára, egy lelkikápolnára tereli figyelmemet és tollamat. Az Isten temploma mégis csak legszebb az emberi lélekben. Sajnos, ez a kápolna is tud üres lenni, tud rombadőlni, romokban heverni, de — hála Istennek — ebből a romból is van feltámadás, van új élet, van bensőséges kapcsolódás Istenbe. Megkapó példa erre Semer Magdolna élete. Vázolom röviden.

Genfben született 1874-ben. Apja előkelő francia mérnök. A jó Isten testi-lelki javakkal gazdagon megáldotta a bájos kis teremtést. Katolikus iskolákat látogat. Tízéves korában angyali áhítattal fogadja először az Úr Jézust ártatlan szívébe. Tanítóinak öröme, büszkesége. A hittanban főleg kitűnik, püspöke meg is jutalmazta érte. — Fájdalom, a gyermekkorral vége mindennek. A hitetlen családi kör, aztán káros olvasmányai, majd mind gyakoribb kapcsolatai a vallásellenes világgal, kioltják hitének mécsesét és rombadöntik lelkének templomát. Tizenhatéves korában menyasszony. Egész természetesnek látja a tisztán polgári kötést. Két év mulva anya, de kisfiának keresztelése még csak szóba se kerül...

Sokat olvas. Feltűnően jártas a modern irodalomban s filozófiában. Szellemes társalgó, lebilincselő modorú. Harmincéves korában hóditó erejének tetőfokán áll. Körülrajongják. Bele is szédül hiú dicsőségébe s férje a nyomorba taszítja. Keserű, könnyes, inséges évek következnek rá. Végső elhagyatottságában ismételten egy párizsi zárda nyujt neki menedéket. Majd alkalmazáshoz jut és nyugodtabb idők várnak rá. 1921-ben bekövetkező haláláig.

A nyomorúság megalázta, bár külsőleg igyekezett büszkén viselni sorsát. Be-betér a templomba, eleinte csak azért, hogy a zárda főnöknőjének kedvét keresse, később a lelke is vonzotta. Kezébe vette az Evangéliumot, majd katolikus irókat is olvas. Lassan kezd derengeni lelkében, mire 40 éves, már hívő s ettől kezdve óriás léptekkel halad a tökéletesedés útján. Mintha csak érezné, hogy rövid az élete már, bámulatos nagylelkűséggel gyakorolja az evangéliumi tanácsokat. Az Úr Jézus is rendkívüli kegyelmekkel halmozza el, sőt a három utolsó évben, a teljes önátadás után, szinte állandó misztikus egyesülésben van vele.

Halála után lelkivezetője, egy párizsi kat. főiskolai tanár, a boldogult naplóiból megírta lélekrajzát. Ebből közlök most egy-két jellegzetes vonást, néhány igazi gyöngyszemet.

Magdolna főjellemvonása a jóság szeretete. Ezt kereste, kutatta, ahol ezt úgy vélte, hogy megtalálta, ragaszkodott hozzá. Természetes, hogy sokat, sajnálatosan tévedett. De végre is boldogan írhatta: Kerestem a jót s megtaláltam az Istent. Meghatóan tudja ecsetelni örömét, lelke boldogságát, melyet a legfőbb Jóság birtokában élvez. Rendkívül hálás a hit kegyelméért. A hit neki nem más, mint új érzék, új szem, mellyel a jót, a szépet, az igazat látja és boldogan élvezi. Hite kárpótolja mindazt, amit elhagyott. Hitében az Egyház új otthona, az emberek testvérei. Szegénységében is gazdag, engedelmességében leli legszebb szabadságát. Tisztaságában bont szárnyat Istenhez s boldog benne, minő még sohasem volt, sőt nem is sejthette.

Lelkiatyja találóan így írja le pár szóval életét:

Magdolna útja a bűnbánó, nagylelkű, feltétlen szeretet és odaadó kész-

ség a kegyelem minden indítására. — Engem nagyon meghat az a gyermeki bizalom, mely nem sokat tépelődik, szomorkodik a mult hibáin, hanem összes figyelmét a jelen szeretetére irányítja, így a mult tévedése nem lesz a szebb jövő kerékkötője. A jó Isten is ezt keresi a megtérő lélekben. A multon való sok kesergés az alázatosság hiányából s a bizalmas szeretet gyengeségéből fakad igen sokszor.

Nagylelkűségét főleg a hála táplálja. Visszaemlékszik, mi volt ő. Megtérése előtt nagy elhagyatottságában több ízben földre roskadt, úgy érezte, imádkoznia kell. De kihez, nincs hite. Hát önmagához, a benne rejlő valami jóhoz imádkozott. — Ime, egy példa, minő szükséges az ima. Szükséges, mint a lélekzet. Ezt panaszolta fel egyszer fia is. Hit nélkül nőtt fel. Egy lázas betegségben álmatlan éjszaka után így panaszkodik: «Mama, egész éjjel nagyon elhagyott, nagyon egyedül voltam. Csak tudtam volna imádkozni!» — Később ő is megtanult anyjától.

Magdolna lelkét főképen az Egyház, a templom s az Oltáriszentség tölti el nagy hálával. Mikor először tévedt templomba, a szószékről ezek a szavak ragadták meg: «aki elhagyatott, jöjjön e házba, itt jóra tanítják, itt vétkeit megbocsátják, itt erőt, testvért, Mestert, Atyát nyer». Érthető, hogy könnyek borították el szemét. Akkor a fájdalom könnyei, később a hála, a szeretet könnyei.

Nagylelkűsége a teljes önátadásban, fogadalmában nyert kifejezést. A világban maradt, de teljesen Istennek élt. A szentségi Jézushoz való gyengéd viszonyában először csak rabszolgának, majd szolgálónak nevezi magát, lassan tovább megy, a szeretetben mindig többet mer; hűségesének, végül boldog kis jegyesnek érzi magát. S nagy örömére a misztikus egyesülésben ugyanezt hallja az isteni Mestertől. A szeretetnek ez a szeráfi foka tölti be és koronázza meg földi életének utolsó éveit. Az életszentségben magasra jutott, mert nagyon szeretett.

Drága lélek, gondold el, a szeretetnek hány ilyen hőse vár ránk az örök hajóban; egyben hányan segítenek bennünket, hogy bátran, bizalommal kövessük nyomaikat.

Úgy-e, mi is segítjük egymást. Szeretettel köszöntlek.

Németh István.

Virágcsokor páduai Szent Antal tiszteletére c. Lubinszky Viktória IV. javított és bővített kiadásban jelentette meg Szent Antal imakönyvét a nagy szent jubileumára. Ajánljuk Szent Antal tisztelőinek. Megrendelhető a Szent Szív-zárdában Budapest, VII., Ajtósi Dürer-sor 75.

Egy tövis Krisztus koronájából.

Irta: *Volarics Ferenc.* (Folytatás.)

A WARTBURGI várban csendes, boldog élet honolt. Erzsébetet is szeretetteljes tisztelettel vette körül már mindenki. A megpróbáltatásoktól mentes időben Erzsébet sokszor nem érezte lelkében a neki oly kedves tövis fájdalmát. Ilyenkor nagyon aggódott és nem is gondolta, hogy csak ezután fog következni a legnehezebb és legtovább tartó próba.

A próba kezdete férjének, Lajosnak hadbavonulása volt. Lajos őrgróf elkísérte császárát, II. Frigyest 1228-ban a Szentföldre. A szomorú készülődés után csakhamar elérkezett a búcsúzás még szomorúbb pillanata. Mindenki sírt, mikor az egymást szerető kis család búcsúzását látta. Erzsébet a fájdalomtól csaknem elalélt. Mintha csak megérezte volna, hogy ez az utolsó földi búcsúzás és csak a mennyországban lesz a viszontlátás. A fájdalmas búcsúzás volt első elbukása a ránehezedő kereszt alatt. Nagyon nehéz a kereszt, amelyet görcsösen átölelve vonszolt és nagyon gyenge a női, hitvesi, anyai érzelem, amelyet Isten szívébe oltott. Mégsem a sírás vigasztalta meg, hanem valami más, amiről csak Erzsébet tudott. Ez adott neki erőt, hogy felkeljen és tovább vonszolja a keresztet a mindennapi élet poros országútján.

A tövis fájdalma készítette elő Erzsébetet a legfájdalmasabb hír vételére is. Tudta, hogy újabb megpróbáltatás fog következni. Ezért kért erőt az Úrtól a megpróbáltatásnak keresztény lélekhez illő elviselésére. Zsófia vállalkozott a nehéz szerepre. Csak a megértő anyai szív tudta ennyire gyengéden közölni a gyászhírt. A legfinomabb tapintat ellenére is a reszkető szavak óriási hatást keltettek. Erzsébet elsápadt, majd arcát kezeibe temetve, a sírástól és a szorongó fájdalomtól fuldokolva szívettépő hangon panaszolta, hogy meghalt mindene; meghalt az egész világ számára. Majd felállt és megindult szobája felé. Előbb csak lassú léptekkel magába mélyedve; majd rendes menetben. Azután sietni kezdett; később rohant. Elfojtott sírása már nem is zokogás, hanem a kétségbeesett jajgatás látszatát keltette. Nem tudott eljutni szobájáig. Rohanás közben összeesett. Úgy vitték fel szobájába. Zsófia sietett hozzá legelőször. Kezében egy gyűrűt szorongatott, majd így szólt:

— Erzsébet, hoztam neked egy gyűrűt. Fiam küldte, hogy őrizd meg halálodig ezt az emléket.

Erzsébet átvette a gyűrűt. Férje pecsétgyűrűje volt. A drágakőbe a töviskoronázott Krisztus feje volt vésve. Erzsébet megilletődve nézte a gyűrűt hosszú, mély nézéssel. Amint így nézte, megfeledkezve minden egyébről, egyszerre csak ugyanazt a benső hangot hallotta, amely egykor a templomban szólt hozzá:

— Erzsébet! Erzsébet! Nemde azt igérted, hogy türelemmel viseled a megpróbáltatásokat. Most pedig mennyire megzavarodott lelked egy olyan

dolgon, amelynek okát véges értelmeddel felfogni úgysem tudod. Azt akarod talán, hogy visszavegyem bizalmam zálogát?

Erzsébet érezte, hogy másodszor bukott el a kereszt alatt. Összeszedte minden erejét és féltve átölelte keresztjét. Felállt és tovább vitte a Kálvária rögös útján. Leírhatatlan csodás változás állott be Erzsébetnek nemcsak belsejében, hanem külsején is. Zsófia örült, hogy a gyűrű így megvigasztalta a bánatos özvegyet. Nem is gondolt arra, hogy Krisztus volt a vigasztaló, az özvegyek és árvák gyámolítója.

Erzsébetnek nagy szüksége volt az erős elhatározásra. A sátán utolsó harcra indult ellene. Minden eszközt felhasznált, hogy az értékes lelket megnyerje magának. Erzsébetnek ugyancsak össze kellett szednie minden erejét, hogy a heves küzdelemben el ne bukjék. Az Úr Jézus megengedte ezen megkísértést, hogy ennek tüzében próbálja ki az arany lélek nemességét.

A sátán addig nem nyugodott, míg az embereket a fájdalom kínozta. Feltüzelte a lakmározásnak és a semmittevésnek élő udvaroncokat, akik elhitették Henrikkel, Erzsébet sógorával, hogy a hatalom őt illeti meg. Ennek az volt a természetes következménye, hogy Erzsébetnek és a kis árváknak a régi otthont, a wartburgi várat el kellett hagyniok. Mit érzett Erzsébet a kétszínű, üreslelkű emberek cselekedete miatt, nem tudjuk. Mindenesetre nagyon fájt neki. Talán egyet sem lehetett volna találni közöttük, akivel valami jót ne tett volna. Most pedig feledve mindent, ily gonoszul és kíméletlenül bánnak vele. Annyira nagy volt e fájdalom, hogy még a zimankós hideg idő sem tudta növelni. Csecsemőjét karjaiba vette, két kis gyermeke ruháiba kapaszkodva követte őt s keskeny hegyi ösvényen Eisenachba. Itt ismét meglepetés érte. A város, ahol oly sokat alamizsnáskodott, amely őt mindig szerette és ünnepelte, mint egy idegent, nem akarta befogadni. Hiába járkált Erzsébet házról-házra, mindenütt durva szavak, mogorva tekintetek fogadták. A gonoszság gyorsabb volt Erzsébetnél, a lassan botorkáló igazságnál. Mire ő Eisenachba ért, már kihirdették Henrik parancsát, amely megtiltotta, hogy Erzsébetet bárki is befogadja. Végre egy korcsmáros könyörült meg rajta. Házába nem merte befogadni, hanem egy kis kamrában adott neki helyet.

Bútor híján egy szalmacsomóra fektette gyermekeit Erzsébet. Ő maga leült melléjük. Gyermekei már aludtak, az ő szemeire nem jött álom. Ott ült elhagyatva mindenkitől. A durva kegyetlenség és az alávaló hálátlanság keserűséggel töltötte el lelkét. Most bukott el harmadszor a kereszt alatt. De az Úr Jézus kegyelmével elárasztotta a szenvedő Erzsébetet. Erzsébet minden keserűséget felejtve, megadással vitte tovább a megpróbáltatás keresztjét.

Gondolataiban harangszó zavarja meg. A ferencrendi atyák hajnali imára harangoztak. Erzsébetnek villámgyors gondolata támadt. Ezért a sok kegyelemért, amelyet most kapott, hálát kell adni. A templomba sietett;

letérdelt az elé a kereszt elé, amelynél először hallotta az Úr szavait. Lelke mélyéből tört elő az imádság. Kitárta karjait, mint Szent Ferenc és örömmel telt szívvel zengte a hála és köszönet himnuszát az örök Atya Fiának, a dicsőség királyának, Krisztusnak: Téged Isten dícsérünk . . .

A sátán csatát vesztett. Fejveszetten hagyta el Erzsébetet. Az Úr Jézus pedig örömmel nézte Erzsébet győzelmét.

* * *

Erzsébet sorsa rövidesen megváltozott. Gonosz sógora megjavult és bocsánatért esdekelve minden hibáját jóvátette. Ettől kezdve Erzsébet visszavonultan élt. Visszautasította a császár ajánlatát, aki feleségül akarta venni. Atyja hívásának sem tett eleget. Letette Szent Ferenc harmadik rendjének fogadalmát és az irgalmasság lelki s testi cselekedetének gyakorlásában töltötte napjait. Az alázatos szentéletű nőt már életében több csodával tüntette ki az Úr, amelyek az ő kérésére történtek.

Fiatal volt még, mikor az Úr Jézus a tövisokozta fájdalom türelmes elviselésének mennyei jutalmát megadta neki. Utolsó napjaiban Krisztus szenvedéséről elmélkedett. A feszület volt elmélkedésének tárgya. Az Úr töviskoronázott fejét nézte és boldog mosoly ült az arcán. A korona közepéről hiányzott a tövis. Majd levette tekintetét a feszületről és az égre nézett.

Kedvesen szép éneket hallott mind közelebbről. A szentek fehérruhás serege jött érte, hogy jegyeséhez vezesse. Már egész közel voltak hozzá, amikor utoljára felemelte kezét, hogy megáldja összegyűlt rokonait. Azután leengedte kezét és kilehelte hófehér lelkét.

A szentek dicső seregével indult az örök Bíró elé. Együtt énekelte velük a szép éneket, amelyet nem tud más énekelni, csak Isten megdicsőült lelkei. Most is ott énekli a hozsánnát az Úr trónjánál és imádkozik immár hétszáz esztendeje értünk, szegény magyarokért.

Engesztelő nagy novenánk az idén Gyertyaszentelő Boldogasszony ünnepén kezdődik és Hamvazószerdáig tart. A máskor január utolsó hetén tartott engesztelő kilencedet tehát egyesítettük a farsangvégi háromnapos szentségimádással. A novenna közelebbi programmját az Örökimádás februári száma hozza, de már most kérjük a budapesti Oltáregyesületeket, hogy szíveskedjenek bejelenteni, milyen módon kívánnak a Központ ezen ájtatosságába bekapcsolódni. (Lehetséges külön csoportos hangos imaóra, szentmise elmélkedéssel és közös szentáldozással, a helyi igazgató úr vezetésével stb.)

Engesztelő nagy kilencedünk sikeréért imákat is nagyon kérünk.

A Budapest-Terézvárosi Fiókoltáregyesület tizéves jubileuma. 1931 szeptember hó 27-én ünnepelte a terézvárosi fiókoltáregyesület fennállásának tizéves jubileumát. A jubileumi ünnepség a templomban vette kezdetét, ahol nagy számmal gyültek egybe a meghívott vendégek, az Oltáregyesületnek többszáz főnyi lelkes gárdája és a plébániának testvéregyesülete, a «Credo» férfi tagjai. A templomi ünnepség szónoka dr. *Mátrai Gyula* pápai káplán, központi ügyvezető-igazgató volt, aki emelkedett szavakban ecsetelte a hallgatóság előtt az Eucharisztia és a köréje csoportosult Oltáregyesületek magasztos hivatását. Az utána következő litániát a helyi-igazgató tartotta, aki az Oltáriszentséghez mondott imádságában újból eljegyezte a tagokat a szentségi Jézusnak és az Ő szolgálatának. A templomi ünnepség után a hívő közönség az Oltáregyesület és a Credo zászlaja alatt négyes sorokban átvonult az Érsek-u. 4. sz. alatti iskola tornatermébe, ahol az ünnepély folytatódott. A terem zsúfolásig megtelt, de sajnos, helyszűke miatt még sokan künnrekedtek. Az ünnepséget itt a templomi férfikar éneke vezette be Kunst Frigyes karnagy vezényletével. A helyi-igazgató megnyitója után Vaszy Györgyné elnöknő beszámolt a terézvárosi Oltáregyesület tizéves működéséről:

«Amidőn én, mint a terézvárosi Oltáregyesületnek alapítása óta élén álló elnöknője, rövid beszámolót akarok nyujtani az egyesület tizéves működéséről, előre ki kell jelentenem, hogy ez nem lesz egy nagyszabású adathalmaz és nem lesz öndicséret, hanem csak azoknak a kereteknek a feltüntetése, amelyeken belül az Oltáregyesület a maga csendes, feltűnésnélküli, de nemes misszióját teljesítette és egyben ígéret arra nézve, hogy hivatását a jövőben is teljesíteni fogja.

Mint ismeretes, az Oltáregyesületnek az a célja, hogy a híveket az Oltáriszentség imádásában egyesítse és tagjainak önkéntes adományaival támogassa a szegény templomokat az istentiszteleti ruhák és kegyszerek beszerzésében, ugyanakkor azonban gondját viselje a saját temploma felszerelésének is. Ez a hármas cél lebegett azok előtt a lelkes hívek előtt, akik tíz évvel ezelőtt dr. Toma Imre akkori terézvárosi segédlelkész kezdeményezésére 1921 február 20-án a terézvárosi Oltáregyesületet megalakították. A megindult buzgó szervezőmunka már egy év mulva szép külső sikerre vezetett; 1922 június 4-én, pünkösd vasárnapján szentelte fel

nagy ünnepélyességgel Pápay Ferenc prépost-plébánosunk a tagok bőkezű adományaiból szerzett egyesületi zászlót, amely köré most már egyre többen sereglettek a plébánia hívei. 1924 május 20-án az alapító igazgató, dr. Toma Imre tokodi plébánossá neveztetvén ki, háromévi áldásos működése után megvált tőlünk. Helyét Ortvai Rezső, a Szent István-Bazilika mostani plébánosa foglalta el, aki szintén lelkesen buzgólkodott az Egyesület kibővítése érdekében. Két év mulva nagy elfoglaltsága miatt lemondott tisztségéről s azóta Fischer Lajos s.-lelkész vezeti, mint igazgató Egyesületünket. Jelenleg a tagok száma 228, akik igazgatónk vezetése alatt igyekeznek a kitűzött hármas feladat minél tökéletesebb teljesítésére.

Az első cél, amely egyben az alapot szolgáltatja, az Oltáriszentség szeretetében és imádásában tömöríteni a tagokat, bennük egy kollektív lélek kialakulását szorgalmazni. Ezt a célt szolgálják a minden hónap első hétfőjén este 7 órai kezdettel tartott havi gyűlések, amelyeken egyesületi igazgatónk konferenciabeszédeket mond és az Eucharisztia életjelentőségét magyarázva, teljesen összeforraszt bennünket a szentségi Jézus gondolat- és érzésvilágával. Ezeket az — hogy úgy mondjam — elméleti órákat karöltve kíséri a tagok gyakorlati tevékenysége. Minden hónapban előre kitűzött időben egyórai szentségimádást végzünk akár odahaza, akár a tabernákulum előtt; minden hónap első péntekén reggel ½7 órakor közös szentáldozáshoz járulunk és minden hónap első vasárnapján reggel ½7 órától 11 óráig közös szentségimádást is tartunk, amikor a szentélyben négy-négy tagunk félóránkint felváltva tart tiszteletőrséget az Eucharisztia előtt. Hogy ez a hitéleti munka mit jelent az egyéni tökéletesség és jellemfejlesztés terén, mit jelent a mai nehéz gazdasági viszonyok között annyira szükséges lelkierő és kitartás megalapozásához és fenntartásához, azt csak azok tudják igazán megérteni, akik ezt a lelki munkát állhatatosan végzik és annak sikereit önmagukon tapasztalják. Kifelé pedig megvolt az a haszna — s ezt oltáregyesületi beszámolónkban hangsúlyozottan kell kiemelni —, hogy az oltáregyesületi élet megteremtette plébániánknak belsőségesebb hitéletét, vonzó például szolgált és üdvös hatást gyakorolt a hívek nagy tömegére, csirázó magvát képezte és fogja képezni továbbra is ezen a plébánián, annak a lelki újjászületésnek, Krisztusban való megújhodásnak, amelyre a mai társadalomnak, ha elpusztulni nem akar, az egész világon szüksége van.

Ehhez a hitéleti munkához hozzájárult az Egyesület hitbuzgalmi tevékenysége. Ez egyrészt abban állott, hogy a plébániának reprezentatív ünnepségein, a feltámadási és úrnapi körmeneteken, továbbá az országos jellegű ünnepségeken, a katolikus nagygyűlés és Jézus Szíve-körmeneteken, valamint a Szent Imre-jubileum valamennyi nyilvános nagy összejövetelein zászlónk alatt testületileg vettünk részt. Másrészt mi állítottuk fel és díszítettük az úrnapi oltárokat, ünnepek előtt közreműködtünk a templom takarításában, javítottuk és jókarban tartottuk az istentiszteleti ruhákat. A hitbuzgalmi tevékenység sorából külön ki kell emelni az Oltáregyesületünk tagjainak önfeláldozó munkásságát a tavalyi népmisszió előkészítésében. Tagjaink előzetes beosztás alapján végigjártak plébániánk területén minden házat és lakásról-lakásra kopogtatva buzdították a híveket a misszión való részvételre. Szép elégtétel számunkra,

hogy a misszió sikeréhez, sok léleknek Istennel való kibéküléséhez felvilágosító és buzdító munkánkkal hozzájárultunk. Két évvel ezelőtt résztvettünk abban az országos akcióban, amely XI. Pius pápa aranymiséje alkalmával a pogány missziók egyházi felszerelése javára gyűjtést rendezett. Tagjaink örömmel vállalták a gyűjtés nehéz munkáját, amelynek végösszege 716·30 volt.

Legutoljára hagytam azt, ami voltakép az Oltáregyesület elsődleges céljai közé tartozik, a szegény templomok támogatását. Évről-évre beküldtük az Oltáregyesületi Központnak a tagdíjakból és önkéntes adományokból befolyt összegeket, amelyekből a központi Egyesület istentiszteleti ruhákat és kegyszereket készíttetett és azokat szegény templomoknak adományozta. Hogy melyek azok a templomok, ahol a mi filléreinkből adományozott felszereléssel mutatják be a legszentebb áldozatot az Úrnak, nem tudjuk, de az biztos, hogy száz meg ezer hívő részére tettük lehetővé lelkiéhségének és igényeinek kielégítését, sok vidéken járultunk hozzá az Isten dicsőségének emeléséhez és sok száz meg ezer ajak áldja bennünk az ismeretlen adakozót s ami még jelentősebb, imádkozik értünk az Istenhez.

Ez az értünk mondott imádság legyen egyelőre a jutalma azoknak, akik az elmult tíz évben tevékeny tagjai voltak Oltáregyesületünknek; a végleges és örökkétartó jutalmat az igazságos Isten fogja majd az ítéleten kiosztani.

Szolgáljon ez a rövid beszámoló buzdításul a régi tagok további lelkes működésére és szerezzen Egyesületünknek ugyanilyen buzgóságú új tagokat is, akiket mindenkor szeretettel várunk».

Az elnöknő beszámolóját lelkesen megtapsolta a hallgatóság, amelynek soraiban ott volt dr. Csupor József m. kir. kormányfőtanácsos, egyházközségi világi elnök családjával és az egyházközség vezetőségével. Következett Sebestyén Jenő hittanár vetítettképes előadása az Oltáriszentségről. Szebbnél-szebb képekben mutatta be az Eucharisztia ószövetségi előképeit, Krisztus életének az isteni Szentségre vonatkozó részeit, a katakombák eucharisztikus életét, a szentmise misztikus áldozatát, a rejtett külsőben járó Megváltó jelentőségét az emberi élet különböző mozzanataiban és fordulópontjain, végül a világhírű eucharisztikus kongresszusok szinpompás felvonulásait. Kedves meglepetést keltett, hogy az előadás végén egyszerre csak megjelent a vetítővásznon a mi plébániánk úrnapi körmeneteinek több részlete, amelyeket a nézőközönség nagy örömujjongással fogadott, hisz úgyszólván mindenki magára ismert a jól sikerült felvételeken. A meglepetést Kunst Frigyes templomi karnagy szerezte, aki nemcsak a diapozitíveket készítette, hanem a vetítés munkáját is végezte. Azt a mély megilletődést, amelyet ez az előadás: «Az Eucharisztiának diadalmenete a világtörténelmen keresztül» a hallgatóságban kiváltott, híven tükrözte vissza Pápay Ferenc prépost-plébános ünnepi beszéde, amely telve volt könnyes megindultsággal és elragadtatással az Úr Krisztus drága öröksége fölött. A helyi-igazgató zárószavai után a férfikar művészi énekszáma fejezte be a jubileumi ünnepséget, amelyről mindenki egy felejthetetlenül szép nap emlékével távozott.

Fischer Lajos
helyi-igazgató.

Felelős szerkesztő: **dr. Mátrai Gyula.** — Felelős kiadó: **dr. Mészáros János.**

Stephaneum nyomda r. t. Budapest. Nyomdaigazgató: **Kohl Ferenc.**

XXXII. ÉVF. 1932 FEBRUÁR

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGITÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Budapest, Üllői-út 77.

Előfizetési ára egy évre 2 P 50 f.
Jelen példány 25 f.

Megjelenik minden hó elején.

TARTALOM: *Dr. Mátrai Gyula:* Hamvazkodjunk. — *Harsányi Ilona:* Kísértés idején. Ha úgy lehetne. — *Nagelreiter Alajos dr.:* Szent Gertrud szentmisehallgatása. — *Központi:* Februári imaszándékunk. — *Bleszl Margit:* A mi reménységeink. — *Eőri János:* A társadalmi kérdés és az Oltáriszentség. — *Király Ödönné:* Rozika nagy leány lesz.

Lelkigyakorlatok a központi Oltáregyesület lelkigyakorlatos házában a következő sorrendben lesznek:

Február 10—14-ig a Sz. L. Anna-kongregációnak dr. Mátrai Gyula vezetésével; február 15—20-ig az Oltáregyesület központi választmánya, központi terjesztőnők, fiókoltáregyleti főterjesztőnők és a Keresztény Anyák kongregációs csoportja számára; február 24—28-ig a Virgo Reperatrix-kongregáció I. csoportja számára; ez utóbbi kettő egy jezsuitaatya vezetése alatt.

Itt említjük meg, hogy Központi Lelkigyakorlatos házunkban bármikor tarthatók magányos (privát) lelkigyakorlatok tetszésszerinti időtartammal.

* * *

Az Oltáregyesület központja januárban elbírálta az 1931 december 31-ig beérkezett kérvényeket, a később beérkezett kérvények már csak a jövő évben számíthatnak elintézésre.

* * *

Az Oltáregyesülettől segélyt csak olyan plébániatemplom kaphat, amelyben van Oltáregyesület havi, közös imaórával.

Az Oltáregyesület irodájában (IX., Üllői-út 77.) kapható:

	Pengő		Pengő
«Örökimádás» folyóirat egész évi előfizetés	2.50	Litánia szent Józsefről	—.05
Egyes példány	—.25	Levelezőlapok «Örökimádás-templom»	—.10
Régi teljes évfolyam	1.20	«Kánter Károly»-emlékkép	—.05
Vezérkönyve	—.80	«Jézusom Örömöm» folyóirat, előfizetés egész évre	1.60
Felvételi füzete	—.10	Egyes példány	—.16
Félszázados története	3.—	Az Euch. Gyermek Szöv. érme	—.32
Érme	1.—	indulója	—.08
Szervezése és működése	—.10	Kis Örökimádás imakönyv	1.—
Jézus Szíve hónapja, fűzve	—.30	Fehér liliom	—.15
kötve	—.60	Az isteni Gyermekbarátnál imakönyv	1.50
Nádasdy «Havi magány»	—.80	Hozzávaló énekpótfüzet	—.50
Kis szent Terézia szelleme	3.50		
Litánia latin szöveggel	—.05		

Hamvazkodjunk!

Igen, most még több okunk van reá, hogy hamvazkodjunk. Az emberiség tehetetlenül áll nagy problémák előtt. Mégis tele van gőggel, élvhajhászó önzéssel. A nagy nyomorban hihetetlenül el van terjedve a bűn, amely már nem is szégyenli magát, szinte polgárjogot nyert az emberek lelki fásultsága árán. Kell, nagyon kell most a hamvazószerdai memento: «Emlékezzél, ember, hogy porból lettél és porrá lész!»

1. Ember! por vagy. Hiába öltözöl akármilyen díszes ruhákba, hiába szerzesz magadnak akármilyen nagy vagyont, vagy akármilyen brilliáns műveltséget, a végén mindent belep az enyészet pora. Egy pár évtizedig áll a síremléked, de aztán új emberek új érdekei építenek a sírok helyén s talán a te poraidból nem marad meg más, mint az a lényeg, amelyet újra testeddé fog építeni az utolsó napon az Úr mindenhatósága. Igen, a hamvazószerda hamuja kérlelhetetlenül elénk vetíti ezt a kinyilatkoztatásból ismert képet.

2. Ember! por vagy. Isten nélkül igazán csak por. Magad semmit sem tehetsz. Csak vétkezni, rombolni tudsz. Amikor alkotni akarsz, akkor is rontasz. A civilizáció, melyet az észkultúra Isten nélkül teremtett, milyen borzalmas válságot él! Porban hevernek a legszebb ígéretek, szétfoszlottak a legünnepeltebb elmék ígéretére alapozott remények. Minden csak por, ha nem lüktet benne az isteni erő, a kegyelem. Ez kölcsönzi a halhatatlanságnak a fényt, dicsőséget, illetve az erre jogosító reményt s a reménységben a kitartást. Ez emeli a port föl a porból. Az ember csak ezzel együtt igazán ember. A porhüvelyben időző léleknek a kegyelem a lámpása, a kegyelem az ég felé vívő szárnya; a kegyelem az Isten családjának ismertető jele rajtunk. Ne akarjunk e nélkül élni, hamvazzuk le lelkünkről a kegyelem akadályait.

3. Ember! por vagy. Tarts bűnbánatot. Hamvazd le magadról a gőgöt, az öntúlbecsülést, az önzést, a túlságos érzékenységet, a megalkuvást, a gyávaságot, a szenvedélyeidet, a halálthozó tétlenséget. Dezinficiáld a hamvazószerdai szent hamu szimbolikus tanításával a világnézetedet. Hajtsd

ez alá a hamu alá a fejedet olyan mélyen, mint amennyire megkívánja tőled az Úristen. S akkor kiálts Hozzá igazán «de profundis» a mélységből, amelyben gyarlóságaidat érzed és fölemel majd az Úr, aki a «kevélyeknek ellenáll, de az alázatosaknak kegyelmet ad».

Ilyen lelki értelme legyen az idei hamvazkodásunknak és őrizzük meg ezt a hamvazószerdai lelki diszpozíciót az egész nagyböjtön át, mert ez az Anyaszentegyház intenciója a hamvazással. Az Oltáregyesület tagjai engesztelő lelkületüknek alapjait éppen a hamvazószerdán erősíthetik meg az alázatosság legyőzhetlen erejével; de legyenek apostolai is a hamvazkodásnak, minden házban hangoztassák, hirdessék a jelszót: «Hamvazkodjunk! Hamvazkodjunk alázatos bűnbánó jobb jövőért könyörgő lelkülettel».

Dr. Mátrai Gyula.

KIŚÉRTÉŚ IDEJÉN.

Rózsákat kínál a világ.
Csillogó fény reszket a Bűn felett.
Jézusom, a Te szíved, úgy-e nagyon szeret?

Fehér imaszárnyon vívom a harcom.
Hulló véred rózsafátyolával
takard be győzelmes arcom!

HA ÚGY LEHETNE...

Ha úgy lehetne Uram,
forró imáimat koszorúba szedném.
S töviskoronád helyett
véres, szent fejedre tenném.

Ha úgy lehetne, könnyeimből
hűsítő balzsamot hintenék szívedre.
S úgy-e majd egykor
ráismernél buzgó hívedre?

Harsányi Ilona.

Szent Gertrud szentmisehallgatása.

SZENT GERTRUD († 1334-ben), kit az Úr csodálatos, rejtelmes és sokféle módon zsenge, ártatlan gyermekkorától kezdve folytonos kegyelmeivel elhalmozott és gazdagított, akit a világ viharaiból kiragadva a szerzetesi élet szent csendjében mindig magasabb és magasabb életszentségre segített, egész élete folyamán Jézus Krisztus imádásában és Szűz Mária tiszteletében kereste és lelte legfőbb örömét. Úgyszólván minden gondolata és ártatlan, liliomos szívének minden dobbanása az Oltáriszentségben jelenlevő Jézusnak szólt.

Megszámlálhatatlan sok szentséglátogatást végzett és rengeteg sok szentmisét hallgatott földi életében, melyek alatt rendesen meg is áldozott. A szentmiséből és a szentáldozásból merítette a legtöbb lelkierőt és az igazi jámborságot. Valahányszor Jézusról és Szűz Máriáról beszélt — leginkább

szentmise és szentáldozás után — szavai oly szellemesen és hathatósan hatoltak hallgatóinak szívébe, hogy csodálatos meghatottság és szent elhatározás vett erőt rajtuk. Ilyenkor különösen édes, átható volt a beszéde, ékesen szóló a nyelve és meggyőző, hódító, folyékony, kellemes az előadása. Mindenki érezte, hogy belőle az Úr lelke szól, akivel a szentmise alatt szentáldozáskor a leggyermekdedebb s legbensőbb bizalommal egyesült.

Gertrud lelke a szentmise és szentáldozás által csodálatos mértékben felüdítve csak úgy lángolt az Isten és emberek iránt való szeretettől és a lelkek iránt való buzgóságában alig ismert határt. Sokakat töredelmes bűnbánatra indított, némelyeket felvilágosított Isten megismerésére és saját hibájuk fölismerésére. Egyeseknek a vigasztalás édes balzsamcsöppjeit nyujtotta, másokat Isten nagyobb szeretetére gyujtott fel. Az apostoli munkához főkép a szentmise és szentáldozás magasztos pillanataiban kérte az Úrtól az erőt. A szentmisén mélységes imádással s hódolattal, szent áhítattal s összeszedettséggel, nagy figyelemmel, dicsérettel, áldással, hálával és engesztelésel vett részt.

A szentmise alatt élénken gondolt az utolsó vacsorán bemutatott szentmiséjére és Krisztus Jézus legszentebb kinszenvedésére különösen Úrfelmutatáskor, vagyis átváltozáskor, amikor élénken maga elé, lelki szeme elé állította az utolsó vacsora termét vagy a Kálvária-hegyet vagy egy szentmisében egymásután mindkettőt. És így a szentmisében lelki szemével nemcsak szent áhítattal, hanem nagy öntudattal s mélységes lelki elmerülésel szemlélte majd az utolsó vacsora termében misező, majd a Golgota ormán a keresztfán szenvedő és haldokló Jézust.

A latin nyelvben is jártas volt és azért a hittudományban szép eredményt ért el. A hittudósok müveiből a szentmisére vonatkozó tant is alaposan elsajátította. Szent Gertrud jól tudta, hogy a szentmisében átváltoztatáskor a pap nem a saját nevében és tulajdon szavaival szól, mintha például mondaná: Ez Krisztus teste, hanem tulajdon személyéről megfeledkezve Krisztust kell ajkaival beszéltetnie és működtetnie, tehát azt mondania, amit Krisztus az utolsó vacsorán mondott: Ez az én testem, ez az én vérem. Tudta Gertrud, hogy az átváltoztatás legszentebb pillanatában valóságban nem annyira a pap áll ott az oltárnál, mint inkább az örök, isteni Főpap: Krisztus. Nem a pap beszél, nem a pap működik tulajdonképpen ott, hanem ő belőle és ő általa Krisztus.

Miként Krisztus a szentmiseáldozat tulajdonképi papja, úgy Ő maga az áldozat tárgya is. Nem a kenyér és bor áldoztatik fel a szentmisében, hanem az ártatlan, isteni Bárány, Krisztus: Ő maga, az Ő teste és vére, az Ő emberisége és istensége. Maga az Isten egyszülött Fia, Jézus Krisztus az áldozatadomány. Mélységes, nagy titok a szentmiseáldozat, de titokzatos e fölséges áldozatnak tulajdonsága és módja is, amellyel bemutatják. Krisztust az

oltáron. A szentmisében nem gyilkolják, nem ölik meg valóságosan Krisztust, mint a szent keresztfán, hanem vérontás nélkül való módon: titokzatosan, szentségileg az átváltoztatási szavak erejével mintegy lelki kardjával. Az oltáron nem valóságos, fizikai halál, miként a keresztfán vérontásosan, hanem titokszerű, szentségi halál vérontásnélkülien megy végbe a krisztusi szavak erejénél fogva. És ép azért a szentmiseáldozat emlékezete, megjelenítése és titokteljes megújítása Krisztus szenvedésének és halálának és ugyanegy áldozat a keresztáldozattal. Jézus a keresztfán egyszer kiontott vérét mutatja be az örök Atyának szüntelen, midőn magát a szentmiseáldozatban az élőkért és a holtakért feláldozza.

Szent Gertrud e hittudományi igazságok világos tudatával igen mélyen tudott elmerülni a szentmiseáldozat fenségébe. Valahányszor a templomban vagy a kápolnában szentmisét hallgatott, lelkileg az utolsó vacsora termébe vagy a Kálvária hegyére ment és lélekben nézte az utolsó vacsora szent asztalát, amelyen Jézus bemutatta a szentmisét vagy a szent keresztfán, amelyen érettünk az iszonyatosan megkínzott és elektelenített Istenember függött és elvérzett. Micsoda őszinte bánat, részvét, szeretet és hála töltötte el ilyenkor ártatlan, liliomos szívét! A szent kereszt tövében lelkileg is leborulva lángoló szeretettel s hálával nézte a pap kezei által felmutatott szent Ostyát és az igaz részvét s őszinte hála könnyeit alázatos, imádatos hódolattal elegyítette az isteni Bárány legszentebb vérével, aki iránt unk való végtelen szeretetből elveszi a világ bűneit. Az átváltoztatás legfölségesebb pillanataiban legbensőbben tudta átérezni, mily végtelen nagy áron váltattunk meg. «Nem romlandó aranyon vagy ezüstön történt a megváltástok..., hanem a szeplőtelen és érintetlen Bárányban, Krisztusnak drága vérén.» Szt. Péter I. lev., 1, 17. 18.

Bárcsak Isten kegyelmével mi is úgy tudnánk szentmisét hallgatni, mint szent Gertrud! Kérjük alázattal erre nézve hathatós pártfogását számunkra és mások, főkép a bűnösök számára is! Ha szerencsétlen, iszonyúan megtépázott hazánk minden katholikus polgára kellő öntudattal és mély áhítattal hallgatna szentmisét, Isten szent áldása bőséges kegyelemáradatként pihenne hazánkon és mindegyikünkön és akkor jobb és boldogabb életkörülmények között élnénk. *Nagelreiter Alajos dr.*

Februári imaszándékunk.

Szűz Mária templomba viszi Fiát, hogy bemutassa Istennek. *Mi is mutassuk be a templomainkban alázatosan jelenlevő Szentségi Jézust, Szűz Mária Fiát a megsértett* isteni igazságnak, hogy igazán engesztelhessünk. Minden engesztelésnél nagyobb, minden elégtételnél tökéletesebb az, amelyet az Úr Jézus személye képvisel. Ő a mennyei Atya legkedvesebbje, egyetlen és minden tökéletesség, szeretet, szeretetméltóságát magában hordozó gyermeke; az Ő szívében vannak s onnét szállnak az Isten trónja felé az összes oltáregyesületi tagok érdemei, imádságai és engesztelései. Milyen csodálatosan szép lelki csokortartó az Úr eucharisztikus Szíve! Mutassuk be ebben a hónapban mi is ezt a fölséges Istennek. Imádságunk, fölajánlásunk mintegy ennek a lelki csokornak az illatát indítja el, hogy körülvegye a fölséges Isten trónját s az engesztelődés gyümölcsei azok a kegyelmek legyenek, amelyekre oly nagy szüksége van a lelkeknek, hogy jobb jövő, harmónikusabb élet és több boldogság köszöntsön reájuk a földön s egykor az égben. *Központi.*

A mi reménységeink.

Szent karácsonyest. Mennyi szeretetet, örömöt és boldogságot rejt e két szó magában. A gyermekek és szegények ünnepe, amidőn az isteni és felebaráti szeretet özönével hull a földre. Ilyenkor még a legkeményebb szív is meglágyul, a zárt erszény kitárul. A szeretet e szent napon minden, de minden könnyet le akar törölni.

Drága, szent vagy előttem boldog örömökkel teli, szépséges, csillagfényes karácsonyest.

* * *

Ott állott a gazdag ajándékokkal megrakott karácsonyfa alatt. Fenyőillattól terhes a levegő. Parányi gyertyácskák és csillagszórók szende fénye mellett ott játszadoznak előttem kicsi gyermekeink. Úgy röpködnek ott a boldog légkörben, miként tarka pillangók nyáron a napfényes, vadvirágos réten. Arcuk kipirult az örömtől és boldogságtól, amint ott kutatnak a nagy fa alatt elhelyezett tarka-barka játékok között. Mindegyike a felírást keresi, kinek mit hozott a Jézuska. Minden újabb felfedezés újabb örömrózsákat csal arcocskájukra.

A nagy karácsonyfa alatt kicsiny betlehem. Pici viasz Jézuska fekszik ott a jászolban szelíden, békésen, csendesen.

Lelkem visszaszáll évezredek előtti drága, csillagfényes multba, oda a csöndes betlehemi barlangba. A karácsonyest titokzatos fényében angyalok éneke hallik felém: Gloria in excelsis Deo!... Dicsőség a magasságban

Istennek! Ott fekszik, ott pihen szúrós szalmán a pici Jézuska, a mi örök főpapunk, tanítónk, legszentebb áldozatunk, legnagyobb ajándékunk. Imádandó drága Üdvözítőnk mellett az édes Szűzanya drága alakja is megjelenik előttem. Hódolattal borul le isteni Kisdede előtt. S a karácsonyest misztikus fényében hű tanítványként követem a szent Szűzet. Alázattal leborulok én is a drága, kicsi Jézuska előtt. Imádatom, hódolatom, lángoló szeretetem mind neki szólnak. Óh drága Megváltóm a boldog karácsonyest sok-sok öröme, ajándéka mind, mind csak Téged, földre jöttödet, ezt a felbecsülhetetlen nagy örömet jelképezi, melyet Te hoztál ide közénk. Megváltónk, tanítónk, örök Főpapunk, üdvözlégy! Terjeszd ki áldó karjaidat, mint ama első bűvös, bájos karácsonyestén s hozz vigaszt, segítséget, békességet a nagyon szenvedő emberiségnek.

Szent álmodozásaimból élénk gyermekkacaj ébreszt fel. Oly boldogok, oly vígak a szent ünnepen. Jóságos mamájuk is újból gyermekké lett és velük együtt örvend a Jézuska sok-sok ajándékának.

Anya és gyermek. A mi örök Főpapunk drága Édesanyja és imádandó Gyermeke s a modern kor édesanyái és gyermekeik. Ők volnának hivatva, mint az apostolok utódai az Úr Jézus tanítását, a szent evangéliumot hirdetni, szentséges áldozatát bemutatni, mindenkinek mindene lenni. Papi hivatás, fönséges hivatás. Anyai nevelés, Isten előtt értékes, minden kincset felülmuló szent női munka.

Gondolataim tovább szövődnek. Mérlegelem, mily gyönyörű jellemvonások, mily értékes energiák rejlenek már most is ily piciny lelkekben. Oly szép jellemvonások és energiák csirái, melyek a kath. egyház csillagait, a legszentebb papokat ékesítették.

Négy öcsikém közül csak a két kisebbről néhány szót. Az idősebbik, Elemérke most jár harmadik elemibe. Oly kedves, finomlelkű, maga a megtestesült szelídség. Isten kegyelmével második szalézi szent Ferencet lehetne belőle nevelni. S mily gyöngéd lelkiismeretű. Még egész pici gyerek korában egyszer az esti imát gyerekes makacsságból nem akarta elmondani. Intettem, ha nem imádkozik, nem szereti a Jézuska s nem segíti anyukát, apukát. Azután látszólag nem törődtem vele s titokban vártam az eredményt. Intő szavam, de ennél jobban az isteni kegyelem mélyen szántott a kicsi lélekben. Oly keserves sírásba tört ki, sokáig sírt, szepegett és ima nélkül sehogy sem bírt elaludni. Végre megszántam. Hozzá mentem, magamhoz ölelve újra bíztattam esti imájára. Pihegve, miként megrettent madárka nagy-nagy bánattal és szeretettel végezte most már az előbb megtagadott imádságot. Teljesen megnyugodott s az Őrzőangyal karjaiban csakhamar csendes, békés, mély álomba szenderült.

A másik, a kis Jancsi meg éppen ellentéte. Csupa tűz, csupa elevenség, egy merő temperamentum. Mily tüzes, lelkes papot, második Assisi szent-

jét lehetne belőle nevelni. És mily vértanu szellem lakik benne. Egész csodálatra kelto. Még nem is volt iskolás, úgy öt és fél éves korában neszmélyi nyaralójuk előtt játszadozott az úton. Sebes járatú mótorkerékpár száguld el mellette, de oly gyorsan, hogy a kis gyermek nem bír menekülni. A kicsikét a halál karjából Őrzőangyala menti meg. Oly aranyosan mondotta a baleset után ő is, hogy: «A jó Őrzőandaltám mentett med, nem hiába imádkoztam hozzsá minden nap.»

De azért nagyon, nagyon összemarcangolta az a sebes járatú mótorbicikli. A kicsike csupa vér, csupa seb, szánalom ránézni. Az orvos bácsi ugyancsak dolgozott, fáradott rajta, mire valahogy helyrehozta, összevarrta, bekötözte. Mi persze sopánkodtunk fölötte, végtelenül sajnáltuk, hisz oly siralmasan nézett ki dagadt, összevarrott, bekötözött, össze-vissza sértett kicsi fejecskéjével. Más gyerek még a szomszédokat is zavarta volna keserves sírásával. Ő az egész műtétet egy jajszó nélkül állotta ki, sopánkodó sajnálkozásunkra pedig aranyosan, kedvesen legyintett kezével, mintegy leintve bennünket, «semmi, semmi» mondották lázban égő ajkai.

Egy másik eset. Foga fájt a kicsikének. Kettőt is kellett egyszerre húzni. Hősiesen, hang nélkül kiállotta az egyik húzást. «Derék gyerek vagy, fiacskám», mond az orvos, «de mutasd csak kicsikém, hadd lássam, honnan is húztuk ki azt a csunya fájós fogat?» A fogó újra villan, egy-két szempillantás s a második fog is a kézben. E második fájdalmas foghúzást is kiállotta

Jancsika nemesen, jajszó s kiáltás nélkül. Az ám, de a kis hős szervezete gyengébb, mint lelki ereje. Abban a pillanatban mindegyre sápadtabb, halványabb lesz s ájultan dől a doktor bácsi karjaiba. Az orvos felkapja, mint kicsi labdát és gyöngéden leteszi az ágyra. Néhány pillanat. Halotti csönd a szobában. Figyelő arca a gyermekre tapad. De im. kis vártatva Jancsika magához tér, felnyitja nefelejcs szemeit s panaszszó helyett drága mosollyal bátorítja az aggódó édesanyát és feszült figyelemmel föléje hajló orvosát.

* * *

S most tihozzátok van néhány szóm, kath. édesanyák. Szent karácsony estéjéről fogadjátok el tőlem a kicsi kis Jézus és édesanyja, Mária üzenetét.

Legyetek fényes betlehemi csillagai, irányítói gyermekeitek lelkületének. Figyeljétek már kisded korában őket s alkalomadtán ébresszétek fel a drága kis lelkekben a szent papi hivatás gondolatát. *Hisz ők nemcsak a mi reménységeink, hanem a kath. egyházéi is.*

Hivatás hiányában erőszakkal, még jóságos anyai erőszakkal sem szabad őket a papi pályára hívni. Nem, ez megbosszulhatja magát. Szent egyházunknak szüksége van buzgó, becsületes világi hívekre is. De ha meglátjátok, észreveszitek, hogy gyermekeitek lelkében a szent hivatás kicsiny szikrája rejlik, féltő gonddal őrizzétek, ápoljátok, élesszétek, növeljétek ama szent tüzet. Imádkozzatok értük, ajánljátok őket gyakran az édes Jézusnak.

Kath. édesanyák s ti többi kedves, buzgó hívek, szálljon gyakran buzgó imátok az eucharisztikus Jézus oltárához e szándékra. Mert sajnos, manapság nagyon megfogyott Krisztus munkásainak száma. Budapestre kellene most jelenleg száz pap, csonka Magyarországba ugyanannyi. S ha visszakapjuk az elszakított végeket, még csak hatványozódni fog a paphiány száma. Kedves hívek, kath. édesanyák, esedezzetek buzgó imával a Szentlélek Úristenhez, hogy küldjön buzgó munkásokat, sok szent papot aratásába.

Mert csakis buzgó, szent papi lelkek gyógyíthatják meg manapság ezer sebből vérző társadalmunkat. A pap tanít, a pap lelkesít, a pap gyujt. Ah, de hogyan gyujtson, ha maga nem ég. Ezt a szent tüzet szerintem nekünk, híveknek kell számukra leesdeni az Úristentől. Kölcsönösen imádkoznunk kell egymásért.

Jó néhány éve az esztergomi papnevelő intézet buzgó lelkiigazgatójának vezetése mellett alakult egy ily célt szolgáló hitbuzgalmi egyesület, melynek tagjai napi csekély imát és jócselekedeteket ajánlanak fel e szent szándékra.

A társulat neve «*Szentlélek egyesület*», a harmadik isteni személyről elnevezve, mert a Szentlélek Úristen a papi és szerzetesi hivatások bőkezű osztogatója.

Kath. magyarok, karoljuk fel szent lelkesedéssel e nemes célt szolgáló, magyar alapítású társulatot. Esdjünk le az Úristentől sok-sok buzgó, szent papot egyházunknak és szegény, megtépett hazánknak.

Zengjük velük együtt szent lelkesedéssel, megszakítás nélkül az angyalok karácsonyi énekét: «Dicsőség a magasságban Istennek!» S meglátjuk, a Magasságbeli áldása lesz dicsőítő himnuszunk égből leszálló visszhangja. És hallani fogjuk az Úr feleletét, hogy: «Békesség a földön az Istent kereső, buzgón szerető, jóakaratú embereknek!»

Bleszl Margit.

A társadalmi kérdés és az Oltáriszentség. (VII.)

15. Máris hallatszik mint komor görög tragédiákban az ellenvers: Igen, de ha már nincs miről lemondani! Nálunk az egyszerűség már a «semmi sincs»-et jelenti! Mit érek vele, ha a lelkem gyönyörködik, a testem és családom összetörik? Ha a legszebb zene a gyermekkacagás és a madárdal, akkor micsoda sátáni szimfónia az éhes gyermek sírása, a fogak vacogása a hidegtől, a gyomor korgása, a revolverdörrenés és a hollókárogás!

Testvérem, aki így beszélsz — és elhiszem, hogy minden jogod meg van így beszélni — azt mondom neked: azért még se essél kétségbe. Van Atyánk ott fönn az égben, aki gondot visel mindnyájunkra, terád is, meg a didergő madárkára is. Amikor már-már azt hiszed: most omlik össze körülöttem minden, próbáld meg, menj el, járj el szentséges Fiához, az oltár elé s mondd Neki:

«Uram, én lelkem hozzád menekül,
Szárnyaid árnyékában
Én lelkem megvonul,
Amíg a romlás elvonul.» (56. zsoltár.)

Kopogtass nála a tabernákulum ajtaján sokszor, sokáig, hisz dolgod felől valószínűleg ráérsz. S ha az emberek meg nem hallanak, vagy ha meghallgatnak is, tehetetlenségükben segíteni nem tudnak, Ő előbb-utóbb meghallgat, isteni bölcsesége talál majd módot és kiutat a bajból s mindenhatósága könnyűszerrel valósíthat meg lehetetlennek látszó reményeket is. Borulj a keblére a szentáldozásban, vedd magadhoz, táplálkozz vele, az «*erősek kenyerével*», szívj belőle reményt, kitartást, lelkierőt, bátorságot. Bizonyára lesz szava hozzád, buzdító s vigasztaló szava csüggedő lelkedhez: «Gyermekem, nem hagylak elveszni; nem hagylak el, de te se hagyd el magadat. Lásd, már volt rosszabb is a világ sora s lehet még rosszabb is. Gondolj csak a régi idők pusztító, fergetegszerű hadjárataira, az egész világrészeket végigseprő járványokra, pestisekre, az éhinségekre, amik sokszor egész tartományokat

tettek egyetlen temetővé, gondolj a rabszolgák millióinak állati sorsára, egy-egy természeti csapás katasztrófájára, amikkel szemben a régiek tehetetlenül álltak, egy-egy kínai árvízre, ilyen vízpoklokra, amik mostanában és itt mégis csak nincsenek. És valld meg őszintén, igen sokan vannak, akik nálad még nyomorultabb helyzetben vannak. Vagy nem voltam-e én kinszenvedésemkor siralmasabb állapotban?... vagy Szent Erzsébet, kit apró gyermekeivel együtt kitettek saját házából a sötét, havas éjszakába és mégis énekelni tudott... Te Deumot... az oltár előtt... Légy erős, gyermekem, el ne veszítsd életbátorságodat. Én veled vagyok! S tudod, hogy *«én megnyőztem a világot»* (Ján. 16[33]).

A pehelykönnyű szentostyában micsoda atlaszi vállak hordozzák sokaknak terhét s hordoznák szívesen egész tömegekét, ha rátámaszkodnának!

16. Nem utolsó és nem a legkisebb oka a nagy társadalmi és gazdasági válságnak az, hogy meglehetősen eltűnt *a becsületes munka*, de méginkább *a munka megbecsülése*. Ami a középkorban, a céhek világában magától értetődő volt: a lelkiismeretes, becsületes és szorgalmas munka, annak ma az ellenkezője divatos. A jó munkának manapság felára van s valahogy természetesnek tartjuk ezt, holott beteges tünet. A dolgozó ember áldozatos munkájának jóillata eltűnt, helyette olaj és benzinszaggal kevert keserű büz terjeng körülöttünk. A gépek karjai és rúdjai mintha állandóan fejbekólintanák az embert, dugattyúi mintha csak a szellemet szivattyúznák, küllőiken kerékbetörik a lélek, a szíjjak és pergő áttételek ördögtáncában elszédül az agy, elsikkad az egyéni kedv és lendület. Szomorú valóság a munkanélküliség, de még szomorúbb az, hogy az igazi munkanélküliek számát lelkiismeretlen léhűtők is lényegesen növelik, fájdalmukat és áldozatukat az arcátlanul közéjük tolakodók megszentségtelenítik. A bank-, üzlet- és egyéb rablók is rendszerint állásban levő sihederek közül kerülnek ki, azok közül, akik munka nélkül akarnak jólélni. — A másik oldalon, a munkaadók oldalán is hasonlóképpen baj van a munka becsülete körül. Számtalanszor bebizonyított tény az, hogy a nagy nyomor jórészben a materializmus, az anyagiasság eredménye. A haszonraéhes munkaadó a munkában csak a munkaerőt vette és veszi észre, az embert, a lelket és családban élő mivoltát azonban nem. A «kizsákmányolás» elméletének, amennyiben nem a lázítás a célja, e részben igaza van.

Fakad-e orvosság az Oltáriszentségben mindeme bajokra is? Igenis! Csak el kell menni érte, csak alkalmazni kell. A «kenyeret a népnek» jelszót mi is elfogadjuk, de csak azzal a hozzátoldással: «ha megdolgozik érte». A világot munkásember változtatta meg, az Oltáriszentségben jelenlevő Úr Jézus, aki 30 éves koráig ácsműhelyben dolgozott. Büszke lehet erre a munkásság! Örömmel követhetné Őt a lélekkel végzett becsületes munkában. Az Oltáriszentség kenyéralakja állandó figyelmeztetés számunkra, hogy amiként szükségünk van a mindennapi kenyérre s mindennap imádkozunk érte, úgy meg is kell érte dolgozni. Megadja az Isten, de nem ingyen. Maga az Oltáriszentség is, e mindennapi lelkikenyerünk egész a halálig feszített véres munkájába került édes Üdvözítőnknek! S látszólagos tétlensége a kenyér színe alatt a valóságban lázas tevékenységet takar. Miként a Nap az égen újra meg újra nyugodtan végigvonul, de nyomában nyüzsgő élet fakad, hasonlóképpen fakaszt és formál életeket az Oltáriszentség nap-nap után a lelkek világában. S ki merné a Napnak nyugodtságát tétlenségnek nevezni? «*Az én Atyám mindez ideig munkálkodik, én is munkálkodom*» (Ján. 5[17]) — mondja Krisztus is az Oltáriszentségben. «*Járjatok* (dolgozzatok) *ti is* (becsületes lélekkel), *míg világosságtok tart*» (Ján. 12[35]).

Eőri János.

(Vége köv.)

Rozika nagy leány lesz.

Szalmasárga hajába nagy gonddal fonta a születésnapi pántlikát, a végét csokorra kötötte, aztán minden szégyenkezés nélkül ezt kérdezte nénjétől:

— És most, hogy már nagy leánnyá lettem, én is szerethetem Balog Józsit?

A nénje elpirult a homloka tövéig s hogy zavarát leplezze, csúfondárosan felnevetett:

— Hogyne! sőt Szücs Janit is, csak aztán ők is észrevegyenek téged!

Rozika egy kurta pillantást vetett a tükörnek szolgáló ablaküvegbe s bár vézna kis alakja, szeplős arca nem sok jóval biztatta, mégis csodaváró érzés ömlött el szívén, úgy indult szentmisére. A nagy leányok mosolyogva vették tudomásul, hogy közéjük állt, a kicsinyek bámészan tekintgettek vissza rá, ő meg sehogysem tudott imádkozni. Belekezdett a megszokott fohászokba, de hamarosan abba hagyta, mivel nagyon is gyermekesnek hitte. Communió után, mikor a Tabernakulum zárja csikorogva fordult az isteni Fogoly szűk cellájára, mégis elmondta a kis verset: «Neked itt egyedül rossz lesz nagyon, Azért a kis szívemet Nálad hagyom». A végét elharapta, szinte belepirult a szégyenkezésbe, hogy megint gyerekeskedett.

Szentmise után szétszéledtek a leányok, legények, Rozika magára maradt. A várakozás szépséges izgalma tovaszállt, fájó szomorúság ült lelkére. Jó lett volna visszamenni a kicsinyek közé, de nem, nem lehet és nem is akart, inkább ment egyedül, kedvetlenül, csalódottan. A mézeskalácsos sátornál egy pillanatra megállt régi szokása szerint csodálkozni, akkor csattant fel mögötte a harsány nevetés, amelyre minden vére a szívére futott. Megérezte, hogy rajta mulatnak. Riadtan kapta hátra a fejét és csakugyan

Balog Józsi, Szücs Jani álltak a leányok között, nagy gyönyörűséggel hallgatták a reggel óta szélesre dagadt mesét, hogy Rozika hogyan képzelte el a nagyleányságát. A két legény nevetett, de mindketten azon gondolkoztak, hogy Rozikát meghódítandó, hogyan és mivel előzzék meg egymást. A többiek még fel sem ocsudtak a nevetéstől, Szücs Jani már ott állt Rozika mellett:

— No, melyik szívet vegyem meg neked születésnapodra? Ezt a tükröset? — biztatta kedvesen s a felragyogó gyermekszemek elárulták, hogy Rozika meg van hódítva.

Balog Józsi bosszúsan harapott az ajkába. Mert hát igaz, hogy Rozika most még csúf kis portéka, de egy-két év mulva ki tudja? Készségesen sietett ő is melléje, tréfálkozott vele, majd hirtelen megfogta a kisleány kezét s komolyra vált ünnepélyességgel mondta:

— Este lesz csak az igazi nagyleányavatás, a legelső tánc a tied és velem fogod eljárni.

A szeplős arcon boldog ragyogás ömlött el, a vézna alak kinyúlt, peckes méltósággal lépkedett hazafelé...

A délutáni órák természetesen ólomlábakon jártak, Rozika sehol sem találta helyét és vagy tízszer kiállt a kiskapuba, harangoznak-e legalább már litániára? Mert addig hiába minden türelmetlensége, úgy sem mehet el hazulról. Addig még újra befonta a haját, a köténye csokrát szorosabbra fogta, a ruhaderekát feszesebbre simította és aztán végre repült, mint a sebesröptű madár egyenesen a nagykorcsmához, ott ténfergett izgatottan, míg a banda hangolni kezdett. Pogányos, vad öröm remegett benne... most... most lesz az ő ünnepe... most teljesedik be a csoda, amit reggel óta vár. És amikor a banda rázendített, csaknem királynői méltósággal állt meg párjával a «terem» közepén, a fiatalság gyűrűjében. A lassút ropogós csárdás követte, szédülten pergett, forgott Balog Józsi karjai között és amikor a legény egy őrizetlen pillanatban arcul csókolta, a mennyország kellő közepére álmodta magát. Délelőtt egy szív, este egy csók! Szegényke olyan mámoros volt, alig állt a lábán, úgy támolygott ki elfúlt lélekzettel, könnyes boldogan a palánk mögé, ahol szorosan átölelte az akácfa érdes derekát.

— Ó, de jó nagy leánynak lenni! Ó, de jó, amikor szeretik az embert! — sóhajtozott, álmodozott. Nem bánta, hogy újra táncra szólítja a zene, ő tündérországban járt, tündérmeséket szőtt, új örömet el sem bírt volna többet. Amint lassan, fokozatosan visszatért a csodák világából, meglepődve hallgatta, hogy a palánk mögött róla beszélgetnek.

— Nem tudom hova lett — ismert a nénje hangjára —, de miért is bolondítják szegény kis hugomat, hiszen ő még gyerek.

A panaszos könyörgésre kurta válasz vágott vissza:

— Miért? Mert az a leány sorsa.

Rozika szerette volna átfúrni szemével a palánkot is, meg a sötétséget

is. Ez lenne a délelőtti szív ajándékozója? Ez, akinek a hangja most gőgösen kopog, sebeket üt szívén?

— És maga, Józsi, miért nem felel? — hallotta újra a nénje sírós szavát.

Válasz helyett először nevetni kezdett a kérdezett, széles jókedvvel, bántó éllel. Végre mégis megelégelte a mulatságot:

— Bizonyosan mert párosul szeretném, hiszen nagy szépség! — lökte oda hetykén.

Ha Rozika délután sebesröptű madár volt, most orvul megnyilazott madár lett, véres szárnyakkal bukott alá a felhőkből, a fejét kitárt karjai fogták fel. Szeretett volna sikítani, hogy a szíve rémült dobogása meg ne fojtsa, szeretett volna messze futni, de a lábai odagyökereztek, csak állt, állt kimondhatatlan keserűséggel, összezavarodott körülötte minden, s a tündérmesékből rémek bujtak elő, ráöltötték csúfondárosan a nyelvüket, vigyorogtak tündérálmain.

Kertek alatt és a néptelen utcák felé kerülve osont hazafelé, leforrázott, megalázott érzésekkel. Az egyik ház előtt a padkán öregek üldögéltek, arra ijedten átvágott a piactéren, de így szorosan a templom falához kellett húzódnia. Sohasem érzett szomorúsága itt már könnyekbe enyhült, most már tudta, hogy jó lett volna örökre gyermeknek maradni, gyermekhittel Jézusé lenni és Nála, Benne sohasem csalódni. Megsimogatta a bezárt ajtót s sírástól megvonagló szájjal súgta az átformált verses imát: — «Nekem így egyedül rossz most nagyon, Szeress Te engemet nagyon, nagyon».

Hazasomfordált, szégyenkezve bujt meg a sötét szobában. A tükrös szív a sublót tetejéről még egyszer Rozika szívéhez akart férkőzni, de csakhamar kettétörve röpült a szoba közepére, bár Rozika is mellé borult és végetérni nem akaró csendes sírásba kezdett. Ott akadtak rá az anyja, meg a nénje.

— Mi lelt? — rivallt rá az anyja.

— Eltörött — buggyant ki Rozikából hangosabban a sírás és rámutatott a törött szívre.

Az anyja megsajnálta, felvette és ahogyan a kis gyermekek vigasztalására szokás, össze próbálta illeszteni, összenyomkodni a szívet. De az idősebb leány csendes szomorúsággal leintette:

— Hagyja, édesanyám, hiszen Rozika már nagy leány. Ugy-e? — intett feléje bánatos megértéssel.

És amikor az anyjuk kiment a szobából, ők ketten, szegény nagy leányok összeölelkeztek és újra sírni kezdtek.

Király Ödönné.

A Budapesti Orsz. Közp. Oltáregyesület 1931-ben elhúnyt tagjainak névsora.

P. Kocsis János, Romhányi István, Józsa Katalin, Mesterszállás; Sinka Mária, Rakamaz; Mazán Mihályné, Budapest; Pulle Mihályné, Mezőkovácsi; Kúthy Istvánné, Budapest; Tóth Istvánné, Turányi Józsefné, Tüttő Sándorné, Mészáros Károlyné, Collner Istvánné, Budapest; Vegele Ferencné, Fejér Józsefné, Budapest; P. Szilágyi Mária, Nagykálló; Palluch Józsefné, Praks János, Mészáros Henrikné, özv. Müller Mártonné, Holch Antalné, Dotterweich Ferencné, Raffay Árpádné, özv. Jehoda Pálné, Hauer Ferencné, Nikodemus Mátyásné, Schatzky Dezsőné, özv. Klein Gyuláné, özv. Krause Adolfné, Jahelka Mártonné, Csányi Gáborné, Ettl Károlyné, özv. Kubinecz Jánosné, özv. Gruh Józsefné, özv. Apor Jánosné, Lestyánszky Ferencné, Svatek Aloizia, Mahr Rozália, Chobola Lajosné, özv. Szubits Jánosné, Wohlfahrt Ferencné, özv. Melczer Lipótné, özv. Wittmann Istvánné, Wiedemann Ferencné, Stadler Miklósné, Schindler Györgyné, Götz Ignácné, Wiss Julianna, Frindt Julia, Mátéffy Árpádné, özv. Teiler Györgyné, Valihora János, özv. dr. Vavrik Ágostonné, gróf Csáky Gyuláné, dr. Horváth Ferencné, Beregszászi Istvánné, Ebergényi Sándorné, Budapest; Buzás Ferenc, Balaton; Bornhauser Anna, Tausch Hermin, Budapest; Schmidt Jánosné, Debrecen; Molnár Lajosné, Shinler Teréz, Budapest; özv. Pálinkás Mihályné, Debrecen; Vegele Ferencné, Fritz Gyuláné, özv. Gosztony Kálmánné, Izabella kir. hercegasszony, az O. E. fővédnöknője, Budapest; Keceli Rozália, Ráksi; özv. Borza Istvánné, Körmendy Margit, Madarassy-Beck Terézia bárónő, Kramarik János, Budapest; Kis Anna Nagygerendás; Morden Jánosné, özv. Fröhlich Károlyné, özv. Schlotter Ferencné, Baumholzer Ede, Halmes Kálmán, Budapest; Haász Vilma, Balatonszentgyörgy; özv. báró Skerlecz Károlyné, Budapest; Pásztory Béláné, Budapest; Kramerné Vera, K. Nagy Ilona, Kistelek; Gosharik Mária, Kluha Ilona, Hurik Imre, Vámosmikola; özv. Marton Antalné, Rigó Ferenc, Mócsáry Jánosné Katalin, Rimóc; Lőrinc Istvánné, Budapest; Ibrányi Ferenc, Mlimárcsik Mátyás, Tóth Anna, Budapest, özv. Kovács Kelemenné, Mesterszállás.

Ünnepélyes engesztelő kilencedünk az Örökimádás-templomban február 1-én kezdődik. Reggel 9 órakor ünnepélyesen fogadjuk a pápai nuncius úr Őnagyméltóságát. Szentségkitétel, a Szentlélek segítségül hívása, csendes szentmise áldoztatással. Mindennap (február 1-től február 9-ig) ½6 órakor *dr. Szivós Donát* bencéstanár prédikál. A novéna alatt egyszer Őeminenciája mondja a szentbeszédet s adja az áldást. A többi napokon is mindig főpapi áldás lesz. Február 9-én országos főigazgatónk, a budapesti ált. érseki helytartó úr tartja a körmenetet, Te Deumos befejező ájtatosságot. Novénánk alatt csoportos szentséglátogatások lesznek az előre megállapított beosztás szerint.

Felelős szerkesztő: **dr. Mátrai Gyula.** — Felelős kiadó: **dr. Mészáros János.**

Stephaneum nyomda r. t. Budapest. Nyomdaigazgató: **Kohl Ferenc.**

XXXII. ÉVF. 1932 MÁRCIUS

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGITÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Budapest, Üllői-út 77.

Előfizetési ára egy évre 2 P 50 f.
Jelen példány 25 f.

Megjelenik minden hó elején.

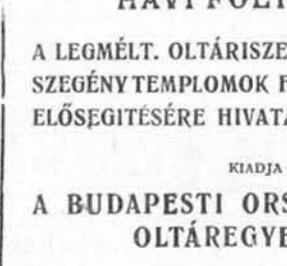

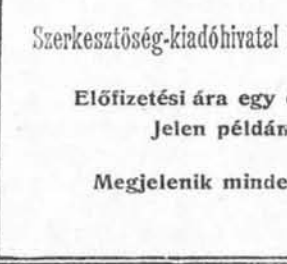

TARTALOM: *Dr. Mátrai Gyula:* «Ne bántsátok Jézust.» — *Eőri János:* Szent Józsefhez. — *Csányi Medárd:* Most a böjtben. — *Nagelreiter Alajos dr.:* A szenvedők az Eucharisztia előtt. — *Volarics Ferenc:* Farsangi mese. — *Német István:* Vigasztaló sorok. — *Eőri János:* A társadalmi kérdés és az Oltáriszentség. — Krónika.

A Csillagok leánya. Irta: *Blaskó Mária. Szent István-Társulat kiadása.*

Mikor Blaskó könyvét letesszük, önkénytelenül is az a tudat elevenedik meg bennünk, hogy a szentek csakugyan halhatatlanok nemcsak ott fenn, hanem itt a földön is. Élnek köztünk és mi úgy szeretjük őket, mint ahogy eleveneket szokás, és úgy érezzük, hogy ők is szeretnek minket, ahogy a földön is szerették embertársaikat. Ehhez a megelevenítéshez Szent Erzsébetet illetőleg nagyban hozzájárult az ő boldog halálának 700 éves évfordulója és ennek a jubileumi évnek kimagasló irodalmi eseménye, Blaskó könyvének, «A csillagok leányá»-nak megjelenése. Igen, a mi Erzsébetünk, lemosolyogva a 700 poros esztendőt, az élet teljes, üde elevenségében egész szeretetreméltóságában áll megint előttünk; gyönyörködtet, elbájol és hódolatra készt mindnyájunkat. Ha reám bízták volna, nagyon nehezen tudtam volna ezt a kedves könyvet annak elolvasása után valamelyik irodalmi műfajba besorozni. Blaskó »Elbeszélésnek» nevezi «magyarországi Szent Erzsébet történetével». De mondhatnók csaknem életrajznak vagy történeti regénynek is, mert hiszen eltekintve egyes hézagpótló mellékalaktól, nagy gonddal és tanulmánnyal összegyűjtött történeti adatok bázisán nyugszik. Alkalmas volna anyaga, hogy drámának nevezzem, annyi és oly élénk benne a cselekvény, csakhogy hiányzik belőle az igazi tragikum. A főhős ugyanis nem a saját, hanem mások bűneiért vezekel. Még legszívesebben prózában írt hőskölteménynek nevezném, mert *igazi* hősnőnek és pedig oly költői dallamossággal zengi *nagy* tetteit és *nagy* szenvedéseit. De elvégre nem az elnevezés a fő, hanem a műelvezet, amellyel a könyv elolvasása oly gazdagon fizet. Ez utóbbit nagyban előmozditja ama könnyed, nemesen lejtő stílus, amely sietve csergedez, mint a kristálytiszta hegyipatak elejétől végig; minden közhelyes stagnálás nélkül és hordozza medrében az iró lelkének aranybányájából magával hozott aranyport. Roppant értékesek e könyvben ugyanis az aranynál is drágább nagy szociális gondolatok, igazságok, amelyekkel csaknem minden lapon találkozunk és az egészen szociális beállitás, amely a művet ma aktuálisabbá teszi, mint valaha. Bennünk, magyarokban szinte hizelgön táplálja a nemzeti önérzetet és büszkeséget is anélkül, hogy sovinizmusba esnék. Önérzettel mondhatjuk, hogy «die grösste Deutsche Frau», ahogy a mi Erzsébetünket a németek nevezik, magyar volt és magyar maradt mindhalálig. Még csak ki kell emelnünk, hogy Blaskó, hazánk legagilisabb és érdemdús apostolnője, a gyermekpszichológiában itt is remekel. A könyv legbájosabb lapjai közé tartoznak, amelyeken a gyermek Erzsébetet varázsolja elénk hamisitatlan gyermeki naivságában.

A protestáns fanatizmus kiszórta a marburgi sírból Szent Erzsébetnek ereklyéit, akit pedig még a cinikus Luther is igazi szentnek elismert és hirdetett. De célját a vak gyűlölet, amely a szeretetnek ezt a tipikus szentjét üldözte, nem érte el, mert Szent Erzsébetnek ereklyéit, akit csodálatos irgalma nemcsak nemzetközi, de mondhatnók vallásközi szentté avatott, minden nemesen érző szív magában zárva őrzi és őrizni fogja, aki csak őt megismeri. Örülhet Blaskó Mária, hogy ebben, könyve által, amely méltán kér helyet a világirodalomban Montalambert, Stolz és Horn örökbecsű könyvei mellett, szintén jelentős munkát végzett.

A könyv kiállitása az érdemes Szent-István Társulatnak becsületére válik. Legfeljebb az illusztrációra volna megint szerény megjegyzésünk. Jobban szerettük volna látni a remek könyvben Szent Erzsébet klasszikus képeinek reprodukcióit, mint azokat a modern, stilizált krix-kraxokat, amelyeket csak bizonyos emberi félelemből mondhatunk szépeknek, nehogy maradiságról és műízlés hiányáról vádoltassunk. Különben ez is csak stilszerű a könyvben. Hiszen Szent Erzsébet annyira szerette a megaláztatást . . . Ez azonban a könyv értékéből, és mégkevésbbé az irónő érdeméből mit sem von le.

Müller Lajos S. J.

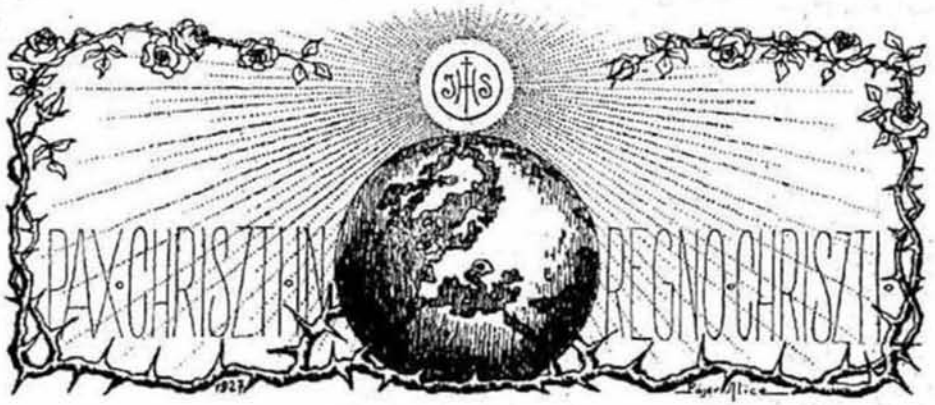

Ne bánsátok Jézust!

A SPANYOL egyházüldözés rombolásait a napilapokból ismerjük. Barcelonában feszületeket is összetörtek. Erre az egyik napon a templomban az egyik mellékoltáron gyászruhás szomorú asszonyt vesznek észre a gyermekek, aki bánatos, könnyes szemmel néz reájuk. Megbotránkozva azon, hogy az oltáron látják őt, jelentést tesznek a plébánosnak. A plébános bejön a templomba, de semmit sem lát abból, amit a gyermekek mondanak. Odahívja a híveket, ők sem látnak semmit. A gyermekek azonban valamennyien erősítik a látomást. Ekkor a plébános felszólítja a gyermekeket, kérdezzék meg a gyászruhás nőtől, hogy mit akar. A felelet lélekbemarkoló: «Ne bántsátok az én fiamat, Jézust!» De ezzel el is tűnt a vizió. Világos, hogy Szűz Mária szólott az ártatlan gyermekeken keresztül az örjöngő forradalmárokhoz. Ennek hírére restaurálták az összetört feszületeket és ünnepélyes engesztelő körmenettel helyezték el a jelenés oltárán.

Ó, de aktuális figyelmeztetés volt ez a Szűzanyától. Jól tudta, hogy az egész világon mindenütt meg fogják Őt hallani: «Ne bántsátok az én fiamat, Jézust!» Hiszen a nyomorúság, munkanélküliség és lelki lezüllöttség Krisztus-gyűlöletben és gyalázásban nyilatkozik már meg sokfelé. Nemcsak lelkileg tört össze már sokak előtt a feszület, de sokszor sírva panaszkodnak vallásos asszonyok, hogy férjük összetörte a feszületet, széttépte a falon függő szentképeket, nem akar hallani sem Istenről, hozzátartozóit is eltiltja a templomtól. Mit tegyünk ilyenkor? Csak imádkozzunk? Nem elég! Mint a prófétához szólott az Úr: «Kiálts és abba ne hagyd, fedd meg az én népemet bűnei miatt, Jákob házát gonosztettei miatt», nekünk is kötelességünk a testvéri figyelmeztetés, ha másképen nem használ, még erélyes hangon is: *Ne bántsátok Jézust!* Az Oltáregyesület hivatása nemcsak az elkövetett bántalmak jóvátétele az engesztelés útján, hanem meg kell akadályoznunk minden sérelmet is, amint csak tehetjük. Ne csak a papok szóljanak azoknak, akik előtt már összetört a feszület, hanem a világi emberek, férfiak és nők egyaránt folytassanak akció katolikát — katolikus tevékenység — mindenütt,

ahol arra szükség van. Az Oltáregyesület tagjai elsősorban legyenek apostolok. Keressék a lelkeket bátran és állítsák vissza embertársaik lelkében a feszületeket.

Most van Krisztus szenvedésének emlékideje. Szenteljük meg azzal, hogy minél több lelket ébresztünk tudatára annak, hogy az Úr érettünk szenvedett; Ő kimondhatlanul szeret; s ha mégis enged szenvedni, ha látszólag nem foglalkozik kéréseinkkel, ennek az óriási bizonyságot szolgáltatott szeretetnek ellenére, akkor nálunk kell keresni jóságának akadályait. «Ne bántsátok tehát Jézust!» *Mátrai Gyula dr.*

SZENT JÓZSEFHEZ.

(Iste quem laeti.)

Szent örömök közt ünnepelünk téged
S éneked zengjük, diadalmas hősünk.
Ciszteletedre, mert az örök élet
Máma nyerted meg.

Innét a földről egyenest az égbe
Édes álom közt költözött a lelked
Elhagyva tested'. S korona — övezni
Homlokod — várt rád.

Ó igen boldog, ó igen szerencsés
Vagy te Szent József: Krisztus és a Szent Szűz
Állott melletted az utolsó órán,
Szinte mosollyal.

Mindvalahányan esedezve kérünk:
Üédj és segíts meg, ki úr vagy földöttünk;
S Józsefért tedd meg: bűneink' bocsásd meg
S add örök békéd'.

Áldva légy mindig s te légy áldva mindig
Háromegy Isten, ki uralkodsz ott fenn
És hű szolgádnak aranykoronát adsz
Oltan örökre.

Eőri János.

MOST A BÖJTBEN.

Nekem közelről kell
a Krisztust néznem,
érzi a lelkem.

Beletekinteni jóságos szemébe,
s hallgatni, hallgatni a Szíve verését,
lüktetését.

Kevés lett, kevés a siralom völgye,
s lelkem szemeivel belenéz, bele...
a messzeségbe.

Felnéz oda, felnéz a csillagos égre,
arra az istenhimezte
csodaszép szőnyegre.

Ott lesz az én hazám, tudom, majd örökre,
a hitem hirdeti és én
hiszek benne.

De addig is, addig, míg majd odaérek,
fel a Golgotára, nála megpihenni,
keresztfájához megyek!

Csányi Medárd.

Kókay Istvánné úrnő által az Oltáregyesületnek ajándékozott brilliánsos aranyórát — mint jeleztük — harangunk költségeire kisorsoltuk. Az órát a 127 számmal *Török Sándorné* úrnő IX., Gyáli-út 1. nyerte meg.

A szenvedők az Eucharisztia előtt.

Az Úr Jézus földi életében a szenvedő emberek iránt mindig föltűnően nagy szeretetet és irgalmat tanusított, amint ezt a Szentírás számtalan helyéből megtudjuk. Szentséges Szívének mélységes részvéte és jóságos szeretete sugárzott feléjük szelíd szeméből, amikor Előtte megjelentek. Mily meghatóan kedves, jóságos, külsőleg egyszerű és mégis fenséges volt teszem a jerikói vaknak a meggyógyítása is.

Az útszélen kéregető vak, midőn hallotta, hogy a názáreti Jézus megy el arra, élő hittel, bizalomteljesen felkiáltott: «Jézus, Dávid fia, könyörülj rajtam». Az előlmenők csitítására még hangosabban fohászkodott: «Dávid fia, könyörülj rajtam!» Midőn Jézus erre megállott és magához vezettette, kérdezte őt: «Mit akarsz, hogy cselekedjem neked?» «Uram, hogy lássak!» — volt az alázatos, könyörgő válasz. Mire Jézus mondá neki: Láss! A te hited meggyógyított téged. Szent Luk. 18, 35—43.

Ugyanaz a Jézus, aki földi, látható életében oly megszámlálhatatlan sok jót tett a szegényeknek, szenvedőknek, napjainkban sem szűnt meg jót tenni. Tárva-nyitva az út az Eukarisztiához, a kenyér színében folytonosan jelenlévő Jézusunkhoz. Mostani válságos időnkben megszámlálhatatlan sok a szenvedők, betegek, szegények, nélkülözők száma. Mindannyian elférnek az Eukarisztia előtt. És Jézus a Benne bízókat nem hagyja el. Mindenkin, aki kitartó hittel és nagy bizalommal fordult Hozzá, akar és tud is segíteni. Hiszen Ő végtelenül jó, irgalmas és szeretetreméltó, de egyúttal mindenható. Szakadatlanul osztogathatja testi-lelki kincseit, mert kimeríthetetlen gazdagsága. Örökké tartó szeretettel osztogatja jótéteményeit, mert Jézus ma is az, aki évezredekkel ezelőtt volt: végtelenül kedves, jóságos, szeretetreméltó, irgalmas, kegyes, szelíd, türelmes, alázatos, kimondhatatlan bőkezű. Senkit el nem taszít, a legutolsó koldust sem veti meg.

A szenvedők ne féljenek a kegyes szentségi Jézustól, hanem menjenek bátran és erős bizalommal felséges színe elé! Tudniok és hinniök kell, hogy keresztjükben és szenvedéseikben az erőt és a vigaszt, a segítséget és megnyugvást legbiztosabban az Eukarisztiánál, azaz Őnála találják és kapják meg.

Ha a munkanélküli családatya, akinek nagy szegénységében már ünneplője sincsen, sőt hétköznapi ruhája is szakadozni kezd, aki egyik-másik napon még száraz kenyeret sem tud szegni az éhségtől gyötört gyermekeinek, a gondtól nehéz szívével megjelenik az Eukarisztia előtt és szíve keserűségében ott leborul és segítségért esdekel, akkor Krisztus majd megtanítja őt, hogy Isten teremtette úgy a gazdagot, mint a szegényt és hogy mindenható keze minden vagyon nélkül is tudja őt és családját életben tartani. És íme, imádságközben észreveszi, hogy a szegénység és nélkülözés súlya már nem

nehezedik annyira a szívére és megtapasztalja, hogy áldottszívű jótevőt küldött neki és éhező családjának a mindenható, könyörülő Úr.

És a kesergő családanya, akinek vállaira nehezednek a gyermeknevelés és a háztartás nehéz gondjai, akinek a család különböző szenvedései nagy bánatot és szomorúságot okoznak, az Eukarisztia előtt tárja fel szorongatott szívének aggodalmait. Elsírja, elpanaszolja nagy gondjait, nehézségeit és íme, a mindeneknek jó és mindenható atyja, az irgalmas és kegyes Jézus már megerősítette, megvigasztalta őt is. Az ágrólszakadt árva, akinek a világon senkije sincs, aki már régen elvesztette édes jó szüleit, ott az Eukarisztiánál, a szentségi Jézusnál, az összes árvák atyjánál és elhagyottak gondviselőjénél talál melegséget, megértő szeretetet, szent békét, megnyugvást és erőt.

A rettegő bűnös, akit bűneinek emléke gyötör, a tabernákulum előtt a szentségi Jézustól kapja az igaz, őszinte bánatkönyüket és a bátorságot, hogy hosszú idő után végre el mer menni a rettegett gyóntatószékbe, hogy ott Jézus segítségével őszinte és töredelmes gyónást végezzen.

Az elökelő és gazdag úriembert a városban gyűlölői és irigyei megrágalmazzák és olyan gyalázó dolgot költenek róla, amiről nem is álmodott. Észreveszi, hogy egy-két jó barátot kivéve, az egész úritársadalom ellene fordul és az úri társaságból kinézik. Emiatt nagyon nyugtalan lesz és már az öngyilkossági gondolatokat is elméjében forgatja. Az Eukarisztia előtt azonban megkönnyebbül felháborodott szíve és édes krisztusi béke száll megkínzott lelkébe, mert arra gondol, hogy a szentséges Jézus ellen is hamis tanukat vonultattak fel és halálra ítélve a gyalázatfán mint valami gonosztevőt ki is végezték, azonban mennyei Atyja az egész világ előtt nyilvánvalóvá tette ártatlanságát. Igy a szentségi Jézus őt arra tanította, hogy tanuljon várni és hallgatni, míg kegyelmével a rágalom felhőit el nem oszlatja és az ártatlanság napját fölötte nem ragyogtatja. Néha a szenvedők, betegek csoportban együttesen is jelennek meg az Eukarisztia előtt, hogy a szentségi Jézustól testi és lelki vagy csupán lelki gyógyulást nyerjenek.

A világ nagy csodatevő helyén, Lourdesban évközben többször is visznek hordható ágyakon vagy tolókocsikon ilyen szenvedő csoportokat, hogy a lourdesi Szűz Mária közbenjárására a szentségi Jézus a szentséges körmenet alkalmával meggyógyítsa őket. Mindazok, akik élő hittel és szent bizalommal végzik lourdesi zarándoklatukat, valamennyien sok lelki vigaszt erőt és békét kapnak az Úrtól a lourdesi Szűz pártfogására, némelyeknek pedig csoda által adja vissza a testi egészségét.

A föld, ez a nagy siralomvölgy, tele van sok szenvedővel. Ó, mikor az édesatya vagy édesanya kenyeret se tud szegni éhező gyermekének, micsoda nagy szenvedés, micsoda mérhetetlen fájdalom ez az édes szülőknek! És mikor a szentségi Jézus munkatársai, amilyenek az irgalmas szívű, alamizsnálkodó emberek mind, a hathatós segítés, tanítás és vigasztalás balzsamát

viszik el az ilyen szegény családokhoz, egyszerre megszűnik ott az elkeseredés, a harag és gyűlölet és helyükbe öröm, béke, hála és megnyugvás lép. Akkor könnyebben vezethetjük őket az Eukarisztia elé, mert szenvedő embertestvéreink a keresztény jótevés alkalmával megtapasztalják, hogy nem mindenki veti meg és nézi le őket, ami nekik annyira fáj...

Nagelreiter Alajos dr.

Farsangi mese. (I.)

Irta: *Volarics Ferenc.*

VÁRLAKIÉK villaházában szokatlan sürgés-forgás van. A villanyfény majd az egyik, majd a másik ablakon villan ki a holdfénytől megvilágított utcára. Várlaki Margit, a család büszkesége, első báljára készül. Várlakiné boldogan öltözteti leányát. A megzavart házban csak két nyugodt ember van. Várlaki Zoltán, Margit édesatyja. Az öreg tanácsos úr dohányzójában üldögél. Szivarozik és az esti ujságot olvassa. Olyan nyugodtan tölti el vacsora utáni szokott pihenőjét, mint más szürke hétköznapon. Várlaki Piroska, Margit húga.

Piroska még kisleány. A leányliceum elsőosztályú növendéke. Őt még nem érdekli az ilyen dolog. A meseország tündérbáljaira jár el néha-néha, amikor a tündérkirályfi viszi el aranyos üveghintón sok-sok udvarhölgy kíséretében. Most nem mesét olvas, hanem szent életrajzot. De ezen történet kedvességét csak a hittől átitatott tiszta szív tudja felfogni. Az egyébként eleven kisleány most magáról megfeledkezve olvasott. Észre sem vette, hogy valaki bejött a csendes kis leányszobába. Óvatosan háta mögé lopódzott és befogta szemét.

— Apuka! — kiáltott örömmel Piroska.

Csend.

— Anyuka! — folytatta.

Semmi válasz.

— Juliska néni! — találgatott tovább Piroska.

Eredménytelen a találgatása.

— Margit!? — szólt most a csodálkozás hangján a kisleány.

— Te kis buksi! mindenkire gondolsz, csak rám nem — nevetett Margit.

Piroska meglepetten hátranézett és őszinte hangon tört ki belőle a csodálkozás:

— Milyen szép vagy, Margit!

Piroska felállt és körüljárva nézegette francia babának öltözött nővérét. Margit is örült kis húga szavainak. Valamikép más hangzása van az őszinte szónak, mint a hízelgésnek. Főleg, ha igazi szeretet aranyozza be azt. Nem-

csak jól estek e szavak, hanem izgatottabbá tették. Édesanyja az öltöztetéskor fülébe súgta, hogy ezen a bálon fogják bemutatni Sárközi Aladárnak, a nagyreményü fiatal titkárnak. Még kegyelmes asszony is lehet belöle. Margit el akarta rejteni izgalmát s ezért más tárgyra terelte a beszédet.

— Mit olvasol, Piroska? — kérdezte.

— Alacoque Szent Margit életrajzát — felelt ez.

— Szép?

— Nagyon szép!

— Míg a mama felöltözik, olvasok belöle néhány sort.

— Tessék!

Margit átvette a könyvet. Egy kis ideig keresgélt, azután elkezdte az olvasást. Előbb közömbösen, majd mindig nagyobb izgalommal. Piroska észrevette a változást, de csak később értette meg az okát. Elővette kézimunkáját. Egyik szemével azt, másikkal az olvasásba elmerülő nővérét nézte. Margit pedig önmagáról is megfeledkezve olvasta Alacoque Szent Margit életének egyik csekélynek látszó és mégis jelentős eseményét.

— — — — — — — — — — — — — — — — —

Lhauthecour kis francia városkába is beköszöntött a farsang. Karnevál herceg örömitalt öntött az emberek poharába. Egyik napon különösen tele volt a város vidám emberrel. Az utcán mosolyogva köszöntötték egymást. A mosolygás alatt kérdő tekintet rejtőzött, amely hangos szóban is megnyilvánult:

— Eljönnek az esti álarcos mulatságba?

— Természetesen.

— Nagyon örülök, hogy önök is ott lesznek, akkor kellemesen fog eltelni az idő.

Húsz év körüli, szerénykülsejü leány ment el mellettük. Az egész város ismerte Alacoque Kolos királyi jegyző árváját. A párbeszéd néhány hangfoszlánya az ő szivét is megdobogtatta. Édesanyja rábeszélésének engedve el fog menni az álarcos mulatságba. Nehezen akarta elhatározni magát, végül azzal tudták rávenni, hogy több kedves barátnője is ott lesz.

Hazaérve, nagy meglepetésben lett része. Szobájában gyönyörü jelmezt talált. Nézegette a gyönyörű ruhát, alig tudott eltelni szemlélésében. A csábító világ nyujtogatta felé karjait, de Margit erős volt. Mégis úgy érezte, mintha ezen a napon az órák hosszabbak lennének, mint máskor.

Végre elérkezett a várva-várt este. Margit felöltötte a jelmezt. Az egész család együtt örvendett vele. Fivérei keresetlen, a szívből jövő szeretet hangján nyilvánitották ki tetszésüket. Két kisebb húga tapsolt, édesanyja könnyezett, mert szívük felindulása visszafojtotta a hangot, amely úgy sem tudta volna kifejezni ezt a tiszta szép érzelmet. Margit is furcsa érzésekkel küszködött. Azután anyjához szaladt és csókjaival árasztotta el.

— Ha édesatyád megérhette volna ezt a napot, mily boldog lett volna — szólt Margit édesanyja.

— Nem baj, anyám, így most a mennyországból nézi Margitot és örvend — egészitette ki a legidősebb fiú.

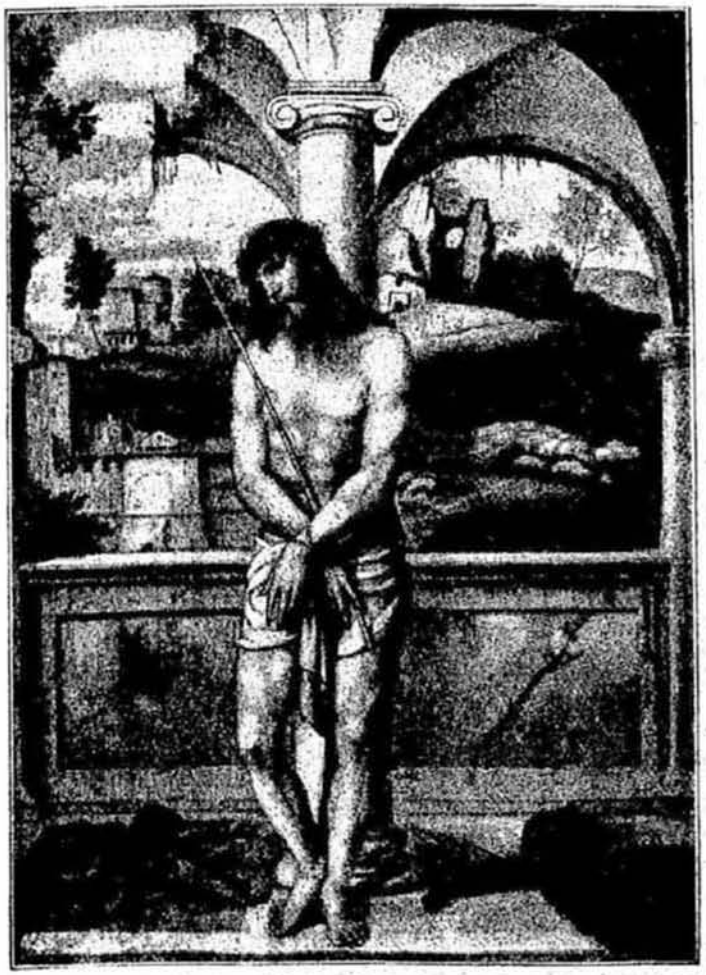

— Igen, bizonyára ott örvend most jó atyátok — vigasztalódott meg Alacoquené.

Margitot szívén találta e szó. A furcsa érzelmekhez furcsa gondolatok társultak. Vajjon örvend-e atyám, midőn így lát engemet? Nem kell-e szégyenkeznie miattam? A gyermeki szeretet oly tökéletes mértékben volt meg benne, hogy ez a gondolat: hátha szégyenkeznie kell atyjának miatta, elvette

kedvét az egész mulatságtól. Már éppen arra gondolt, hogy lemond ez önmagában ártatlan örömről, amikor kívülről leánykacagás zavarta meg. Barátnői jöttek érte. Rövid gondolkodás után elhatározta, hogy mégis elmegy a mulatságba.

A bálteremben már nagy tömeg szorongott, mikor Margiték megérkeztek. Rögtön megkezdődött a találgatás az álarcosok kiléte felett. Azonban nem sok idő jutott a találgatásra, mert a zenészek csakhamar táncra ringatták a fiatalokat bűvös muzsikájukkal. Margit idegenül érezte magát a zsivajgó tömegben. Lelke a templom csendes áhitatához volt szokva. Újra eszébe jutottak régi gondolatai. Örül-e édesatyja? Merengéséből egy fiatal katonatiszt felkérő szava zavarta fel. Egy kicsit tétovázott, azután a fájdalom és öröm egybeolvadt mosolyával az arcán elkezdte az első táncot. A muzsika és a tánc hamar elfeledtették Margittal régi gondolatait. Beleolvadt a víg társaságba. Arcáról a szerény, de igazi öröm sugárzott le. A tánc csakhamar véget ért és Margit barátnőihez sietett. Társnői is telve voltak fiatalos jókedvvel. Ártatlan lélekkel örvendtek az álarcos mulatság sajátságos kedves örömeinek. Tréfa, muzsika, tánc egy kedves egésszé folyt össze előttük. Észre sem vették az idő gyors múlását. Az éjfél rohamosan közeledett. Eljött a pillanat, amikor mindenkinek le kellett venni álarcát. Margit kissé izgatottan kapcsolta le az arcát fedő selymet; félt a hatástól. A várt hatás be is következett. A város fiatalsága, amely először látta őt e bálteremben, egyszerre köréje sereglett. Talán irigykedtek volna rá barátnői, ha nem lett volna mindenkihez egyformán kedves. Ki örült legjobban Margit sikerének, mint fivérei és édesanyja. Az anyai szív csak akkor tud igazán örülni, ha gyermeke boldogságát látja. Margit pedig boldog volt. Ő lett a bál királynője, éltető napsugara. Mégis megbánta, hogy elment, mert . . .

(Folyt. köv.)

Az Oltáregyesület választmánya, terjesztőnői a Keresztény Anyák és Fájdalmas Szűz kongregációinak együttes lelkigyakorlatát P. *Vidlicska* József jézustársasági atya vezette. Előadásai mélységes hatást váltottak ki az összes résztvevőknél. A páterről azt mondták, hogy ilyennek képzelték Loyola nagy fiát, Szent Ignácot s nem minden ok nélkül, mert P. Vidlicska is katonatisztből lett jezsuita. Ugyanő vezette a Virgo Reparatrix I. csoportjának lelkigyakorlatait is, ugyanolyan kiváló eredménnyel.

«Örökimádás» folyóirat egész évi előfizetés	2.50	Félszázados története	3.—
Egyes példány	—.25	Érme	1.—
Régi teljes évfolyam	1.20	Szervezése és működése	—.10
Vezérkönyve	—.80	Jézus Szíve hónapja, fűzve	—.30
Felvételi füzete	—.10	kötve	—.60
		Nádasdy «Havi magány»	—.80

Vigasztaló sorok.

Drága szenvedő Lélek! Nagyon meghatott utolsó leveled. Mély visszhangot keltett bennem fájó lelkednek bánatos hangja, panaszos bégetése, mely betegágyadról elhatott hozzám a nagy hegyeken át. Irod, hogy a hosszas szenvedés alatt egészen elborult lelkivilágod. Nem tudsz még imádkozni sem, vagy ha mégis imára kulcsolod kezedet, nem tudsz megnyugodni, folyton rád mered a kísértő gondolat, hogy Isten elhagyott és nem törődik már veled, azért hagy annyit szenvedni. Hozzám futsz, hogy vigasztaljalak meg. Tőlem, a betegtől kérded: mit akar az Isten velünk, hogy éveken keresztül a betegágyhoz köt, mikor oly szívesen dolgoznál és segítenél másokon, kiknek most csak terhére vagy.

Szenvedő Testvér, jól ismerem fájó, vergődő lelkednek minden rezdülését. Egy kenyéren élünk. Elsötétüléseid, az ijesztően fel-feltoluló árnyak, ismeretesek előttem is. Tapasztalatból tudom, hogy Isten gondolatait nem mindig értjük meg. Terveinek súlya alatt sokszor nyögünk és recseg minden porcikánk. Sokszor eszembe jutott ilyenkor Szent Kristóf legendája. Ismered te is jól, mily könnyen vitte az embereket a folyón át egyik partról a másikra, mert emberek voltak. S egyszer egy kis aranyos gyermek súlya alatt megrendült, megingott, roskadozott, elmerülés fenyegette, mert az a kis gyermek nem emberfia, hanem az Úr Jézus volt. Az isteni teher nehéz az embernek, még ha óriás is az ember. Az Isten gondolatai alatt roskadozunk. A keresztben, a szenvedésben a jó Istennek mindig erőnket meghaladó súlyos gondolata rejlik. Egész természetes, hogy mi, kicsi emberek, ezt nyomasztólag megérezzük és az összeroskadásig tudunk szenvedni, vergődni alattuk. Sőt minden bizonnyal elmerülnénk, ha segítségünkre nem siet az Úr Jézus, aki a legnagyobb keresztet hordozta s megmutatta saját példáján, hogy kell szenvedni, hogy kell a mindennapi keresztet hordozni.

Őszintén megvallom neked, hogy mióta beteg vagyok, egészen más lélekkel tudom az Úr Jézus keresztútját szemlélni és a szenvedő, isteni Mestert kísérni. Különös nagy hatással vannak rám az Ő elesései. Mennyi vigasz és erő rejlik ezekben a stációkban. Még az Úr Jézus emberi ereje is megrendült és összerogyott a kereszt súlya alatt. Úgy-e, akkor egész természetes, hogy nekünk is vannak gyenge óráink, megrendüléseink. Az édes Üdvözítő keresztútja három, mindig súlyosabb elesést tár elénk. Minden lépésnél terhesebb volt keresztje, de azért átölelve tartotta, el nem engedte és felvitte a hegyre, melyet mennyei Atyja mutatott neki. Közben arra is példát adott, hogy a keresztúton ne legyünk magunk. Maga mellé kérte édesanyját, az áldott Szent Szűzet. Mindjárt az első elesés után megjelenik, mellette terem az édesanya, aztán jön Simon és Veronika. Látod, így kell keresztutat járnunk. Kezünkre fűzzük a szentolvasót, belefogódzunk Szűz Anyánk kezébe. Szíve-

sen jön velünk, mert Anyánk, fájdalmas Anya. Aztán megkérjük az Egyházat s kapunk Simonokat és Veronikákat. Mily szerencsések vagyunk, hogy eljön hozzánk az Úr szolgája, az Egyház papja, leemeli vállunkról legsúlyosabb keresztünket, vétkeinket; hozza nekünk az erősek Kenyerét, a szentáldozást. Mellénk állít jóságoslelkű Veronikákat, kiknek puha a kezük, lágy a szavuk, kik mellénk ülnek, letörlik verejtékünket és imádságos lélekkel, résztvevő szívvel kísérik fájdalmainkat. Nézd, szenvedő Testvér, ilyen környezetben könnyebb a kereszt, ha meg-megrendülünk is, felkelünk s mindennap egy-egy stációval tovább megyünk. Csak ne maradjunk egyedül! Egyedül nem bírjuk ezt az utat. Szűz Anyánknak, szent Egyházunknak kíséretében azonban a mi keresztutunknak is lesznek vigaszos, fölemelő állomásai, amikor világosabban látunk és kezdjük megérteni még a keresztnek nagy titkát is.

Azt hiszem, drága Lélek, neked is nagy megnyugvásodra szolgál, ha szent hitünk világából három igazsággal rávilágítok keresztjeink sötét árnyékára. Azt kérdezted: mit akar az Isten szenvedéseinkkel. A keresztnek hármas célja van a Gondviselés kezében.

A kereszt először is tisztítja a lelket. A bajok súlya alatt magábaszáll a lélek. Jobban rátalál Istenre. Végigfutja életét, megtörődötten belátja, elismeri hibáit. Alázatosan bocsánatot kér, a szentségekhez járul s új életet kezd. Nem egyszer találtam a kórház betegágyain lelkekre, kik azelőtt — mint mondták — «nem értek rá» lelkükkel s a jó Istennel foglalkozni. Megszánta őket a jó mennyei Atya, kiragadta őket az élet zajából és a betegágyon megtalálták szegény, elhanyagolt lelküket s az elhagyott, jó Istent. A betegszobának légköre Isten irgalmával, megbocsátó szeretetével van tele. A tékozló fiú és a hazaváró mennyei Atya a betegágyon találnak egymásra.

A kereszt további célja, hogy megszentelje a lelket. Nem minden szenvedés büntetés rajtunk. Sőt legtöbbet az igazak szenvednek, kik nem érdemelnek büntetést. Hát miért éri őket annyi baj? Azért, hogy növekedjenek a jóban, a kegyelemben, életszentségben. A szenvedés a lelki tökéletesség iskolája. A fájdalomban, a keresztekben Isten ekéje mélyen felhasogatja a lelket. Mégismerjük semmiségünket. A szenvedő ember alázatos lesz. Majd mindentől elszakad lassankint. Egyedül Istennel marad. Belé helyezi egyetlen kincsét, reményét, boldogságát. Aki sokat szenved, az előtt a földi dolgok elvesztik csábos hatásukat, belátja mulandóságukat, hiúságukat. Semmi sem köti le, a lelke szabad lesz és minden erejével Istenhez tapad. A legfájóbb szenvedésben is türelmes lesz. Bármennyire elborul jelene és jövője, gyermeki bizalommal veti magát Isten karjai közé. Az ilyen szenvedő az emberiség valódi gyöngye s az égieknek öröme.

Keresztjeink legfőbb célja pedig az, hogy Krisztushoz tegyen hasonlóvá. Az Úr Jézus az emberiség feje, mi titokzatos szent testének tagjai vagyunk. Ezért osztozunk keresztjében, szenvedésében. Földi élete a mi földi sorsunk, hogy mennyei dicsőségében is részesüljünk. Ebben a gondolatban lüktet szent hitünk egyik legszebb igazsága és vigasztaló ereje. Ez a fény bearanyozza kínjainkat, bevilágítja sötét éjtszakánkat. Ez a gondolat erőt ad lankadó lelkünknek és hőssé tudja avatni a gyenge szenvedőt.

Ebből a fölemelő igazságból folyik, hogy a tétlennek látszó szenvedő élet nemcsak nem üres és meddő időtöltés, hanem Krisztussal egyesülten résztvesz a kereszthordozó lélek a megváltás és megszentelés isteni munkájában. A hitből fakadó szenvedés a legértékesebb gyümölcsöket termi az emberiségnek. Minden türelemmel viselt szenvedés aranyat ér, ha Krisztussal egyesülve vagyunk. Erő árad minden ilyen szenvedőből az emberiség javára s Isten dicsőségére.

Látod, jó Testvér, minő kilátások nyílnak betegágyunktól, ha szent hitünk fényét meggyujtjuk.

A minap olvastam egy kedves életrajzot, Jézusról nevezett Mária anya életét. Egész életét a szenvedés apostoli ereje hatotta át. Külön szerzetesi családot alapított, melynek tagjai a Szűz Anya példájára a kereszthordozó Jézussal egyesülnek, vele hozzák napi áldozataikat s ezt mind felajánlják a lelkek megszentelésére, Isten dicsőségére.

Legyen vigaszod, erőd az az édes tudat, hogy a jó Isten különös szeretete kísér betegágyadon. Nem vagy elhagyatva az elhagyatottság érzetében sem. Ezek a sötét percek a legértékesebbek, melyekből bő áldás fakad drága, jó lelkedre és másokra is. Imádkozzunk egymásért, hogy így tudjuk keresztünket hordozni. Szeretettel köszönt *Német István.*

A társadalmi kérdés és az Oltáriszentség. (VIII.)

Katolikus testvérem, ha valóban nincs munkád (bár valamit mindig találsz, ha máshol nem, otthon), akkor is nézz Üdvözítőnkre: az Oltáriszentségben van ugyan munkája, de nem elég, nem annyi, még távolról sem, amennyit szeretne és mindenható erői megbírnának, mert az emberek neki sem adnak eleget. Pedig hogy szomjazik az Ő munkája, e Neki való munka után! Akárcsak a keresztfán, mikor odaszögezve mozdulni sem tudott. E tekintetben Ő is munkanélküli. Hidd el, Ő megért téged, jobban mint bárki. Barátkozz hát Isteneddel, ki az Oltáriszentségben osztályosod, sorsod lett!

A munkaadóknak meg egyenesen vészesen fenyegető figyelmeztetés az Oltáriszentség, az anyagiasságnak, a profitéhségnek örök tagadása. A munkaadónak, akármilyen nagy úr legyen is, a munkásban testvérét kell látnia, aki testvére Istenben, Krisztusban, az Eucharisztiában. Egy és ugyanaz, közös a legfőbb táplálékuk: a Krisztus teste. Jól végzett munkáját soha nem tudja megfizetni «eléggé jól». Tehát a bérfizetés után ne aludjék túlságos

nyugodtan, mert lélek és vér is van abban az árucikkben, valami megfizethetetlen tényező. Adjon tehát munkása lelkének is, törödjék azzal is. Urunk Üdvözítőnk adott kenyeret a tömegnek ott a pusztában, de alaposan megkorholta azért, mert csak testi kenyeret kért tőle. Amennyiben rajta múlik, a mi asztalunkra is odateszi a mindennapi kenyeret, de egyre hívogat a lélek asztalához, az oltárhoz is. Igaza van annak a jó hollandus papnak, aki azt mondotta: «Az ideális munkaszerződést és munkafeltételeket csak az Üdvözítő eucharisztikus szeretetnapjának fényében ismerhetjük föl s annak melegében valósíthatjuk meg.» (Saelhuysen.)

17. A társadalom és a gazdasági élet legsajgóbb sebeit a vallástalan szellem fakasztotta: a gőg, az aranyimádás, a test kizárólagos kultusza, örömeinek hajszolása a szenvedélyek ezernyi formájában. Eltüntek a jellemek! Ha a tízparancsolat medrében hömpölyögne az emberiség életének folyama s Krisztus szelleme lebegne fölötte, nem loccsanna ki itt is ott is pusztító árvizek módjára. Visszaterelni tehát a folyamot medrébe — visszavezetni az emberiséget Krisztushoz, hogy erkölcseiben megújuljon: ez lehet csak a jelszó. Vallásos szellemben élni és másokat nevelni azonban az Oltáriszentségben köztünk lakó Istenember nélkül nem lehet. A tabernákulum a mi iskolánk és arzenálunk.

18. Az a panasz, hogy «a közösségek mindmáig nem egy felsőbbrendű erkölcs összefoglaló, kiegyenlítő és arányosító egységében, hanem a magánérdekek ezernyi érdekközösségében vannak megszervezve;» (Márkus L.) «a középkor megtalálta azt az eszmét, amely a földet és a földöntúli világot egyetlen egésszé olvasztotta. Ilyen összefoglaló gondolatot ma még nélkülözünk, de hogy új idealizmus jegyében fog az aranykor eljönni, az többé nem lehet kétséges» (Váczy P.). Nos ez a felsőbbrendű összefoglaló erkölcs, eszme és idealizmus az Oltáriszentség. *Az igazságosság, a méltányosság, a szeretet, az igénytelenség, a lelkierő, a munkabecsülés és vallásos érzület* mint a szivárvány hét színe tündöklik és ívelődik a tabernákulum fölött. Ennek a sugárzásában békül meg az emberiség és *«újul meg a föld színe»* (Zs. 103₃₀). *Eőri János.*

KRÓNIKA

Novénánk. Idei ünnepi engesztelő kilencedünk, mint azt mult számunkban jeleztük, febr. 1—9-ig volt az Örökimádás-templomban. Febr. 1-én reggel 9 órakor ünnepélyesen fogadtuk Őszentsége követét, *dr. Rotta Angyal* c. érseket. A nuncius rövid szentségimádás után felöltözött. Dr. Mátrai lelkész kitette a legméltóságosabb Oltáriszentséget. Ezután fölhangzott a Szentatya követének ajkán a Veni Creator, melyet a zárdai kórus énekelt végig. Az első engesztelő szentmise következett ezután, amely alatt igen sokan áldoztak meg a hívek közül. Novénánk fényét és méltóságát nagyban emelte a bíboros hercegprimás Őeminenciájának, *dr. Serédi Jusztiniánnak* megjelenése, aki febr. 5-én maga mondotta a szentbeszédet — a legméltóságosabb Oltáriszentséget, mint az élet szentségforrását állítván nagyszámú hallgatósága elé — és ő adta fényes segédlettel az ünnepi áldást is. Az assziszteneiában az Örökimádás papjain kívül résztvettek *dr. Tiefenthaler József* kollégiumi igazgató, *Töttössy Miklós* plébános, *dr. Hévei Gyula* titkár és *dr. Knébel Miklós* gondnok, pápai kamarások, *Wenckheim Frigyes gróf* hittanár, *Zboril Albin* és *Kerekes Béla* hitoktatók és *Medl János* kollégiumi prefektus. Őeminenciáját a szentségkitétel miatt nem a templomajtóban, hanem az oltáregyesület központi házában fogadta *dr. Mészáros János* prelátus, országos főigazgatónk, *dr. Töttössy Miklós* plébánosunk, *dr. Knébel Miklós* budapesti szertartásmester és *dr. Mátrai Gyula* mint a templom rektora. Ugyanezen úton távozott is Őeminenciája, akit a templom előtt a hívek lelkes ovációban részesítettek. Novénánk szónoka *dr. Szivós Donát* bencés tanár volt. Szentbeszédei igazán hallgatóinak lelkébe markoltak, mert ő is egész lelkét beléjük vitte. Témája: «Mit engesztelünk» az egész mostani életet felölelte s megrázó erővel állította hallgatósága elé a «megsértett isteni szeretetet» az élet legkülönbözőbb terrénumai. Az Örökimádás mindennap zsúfolásig megtelt. Engesztelő szentmisénken sokkal nagyobb számban járultak a szentáldozáshoz, mint máskor. Az ünnepi áldásokat *dr. Madarász István* apát, min. tanácsos, *Sagmüller József* prelátus-plébános, *dr. Mátrai Gyula* lelkész, *dr. Saly László* apát, egyet. m. tanár, a lourdesi sziklatemplom új lelkésze, *Urywald Ottó* prépost, érseki főbiztos, *Vedres Béla* apátplébános, *dr. Czapik Gyula* apátkanonok, szerkesztő és *dr. Mészáros János* prelátus-kanonok, királyi várplébános tartották a felsorolás rendjében. Az utolsó napon a templomban körmenet is volt a legméltóságosabb Oltáriszentséggel, amelyen a mennyezetet *dr. Skoff Tibor* ig.-főorvos, *dr. Jantsits Tibor* min. titkár, *Kolosváry Miklós* bankigazgató, *dr. Szarka Lajos* orvos, *Aubel Ernő* mérnök és *Wenczel György* jogszigorló vitték.

*

Harangügyünk. Már jeleztük lapunkban, hogy az Örökimádás-templom számára — melynek annak idején csak néhai omorovicai Heinrich Ferencné által adományozott, Szent Eugénia nevét viselő harangja maradt meg — egy Szent Anna kongreganistánk nagy áldozattal 500 P-t adományozott egy lélekharangra. Két éven át nagy áldozatokkal spórolta össze ezt a pénzt és az a kívánsága, hogy ezen egy lélekharangot öntessünk. Amikor a kiváló Szlezák-céggel érintkezésbe léptünk ez ügyben, egy különös sugallat arra biztatott, hogy még egy harangot rendeljünk; hisz nem olyan nagy összeg 800—900 P, amelybe egy 150 kg-os harang kerül, majd összehozzuk, mire elkészül. Amikor a templom lelkésze előadta tervét, általános helyeslésssel találkozott. A 150 kg-os harang beszerzésére az első segítséget Kókay Istvánné úrnő által adományozott, brilliánsokkal díszített női aranyóra szolgáltatta, melyet 500 drb, à 50 filléres számmal házilag — csak kongreganistáink és oltáregyesületi tagok között — vasárnap délelőtt 11 órakor a központi ház Szent Erzsébet-termében kongreganistáink jelenlétében fogunk kisorsolni. (Eredmény a 36. oldalon.) Ez 250 P-t jövedelmez a harangra. Ezután jöttek a lelkész felszólítására az önkéntes adomá-

nyok: *N. N.* 80 P, *Szlezák László* aranykoszorús, Pro Ecclesia et Pontifice érdemrend tulajdonos, harangöntőmester, azontúl, hogy az Örökimádásnak kedvezményes árt biztosít és a kisebbik harang koronáját ingyen adja, még 20 P-t is adományozott; régi adományokból, melyeket annak idején ismertettünk, 130.02 P, a Virgo Reparatrix kongr. I. csop. adománya; B. Hermannról nevezett Mária anya kezébe összesen 15 P, dr. Mátrai Gyula önmaga és lelkésztársai nevében 50 P, Penz Róza 10 P, Soproni család 50 P, özv. Sulyok Gézáné 5 P, özv. Györe Istvánné 10 P, Büntetett Kelemen 1.01 P, özv. Pesthy Árpádné sz. Ráday Zsuzsanna grófnő és leánya, Margit tanárnő 20 P, S. Z.-né 20 P. A Mária Reparatrix-zárda főnöknője is hozzá kívánt járulni a harangok költségeinek előteremtéséhez, azért szép, a zárda tagjai által készített keretű Mindenkorsegítő szűz Mária-képeket ajánlott fel, amelyekből febr. 21-én a lelkészi irodában vásárt rendeztünk, amely 151 P-t eredményezett. Ez alkalommal is nemes szívvel adakoztak buzgó hívek: Fehér Borbála 10 P, Erőss Józsefné 2 P, Hönig Ferencné 1 P, Fitz Flórisné 3 P, özv. Nagy Ferencné 3 P, özv. Verbőczy Károlyné 2 P, N. N. 3.20 P, özv. Dienes Károlyné 1 P, Závodszky Mária 2 P, Lohr Vilma 4 P, úgyhogy nem sok hiányzik már az összköltségek előteremtéséhez. Lapzárta után beérkezett még *özv. Fehér Antalné* 20 P-s, *Rézler Józsa* 10 P-s, *Fekete József* és családja 1 P-s, *Szathmáry Józsefné* 5 P-s adománya. Harangjaink modelljei már készen is vannak és ha a jó Isten is úgy akarja, virágvasárnap megtarthatjuk a harangszentelést és a «Föltámadt Krisztus e napon» intonációjára megszólalhat az Örökimádás-templom C-mollra hangolt hármas harangegyüttese. Természetesen sokkal kisebbek lesznek ezek, mint a régi harangok voltak, de a mostani viszonyok között meg kell elégednünk vele, csak később, ha lesznek tehetősebb adományok, fogunk egy 12 mázsás nagyharangot öntetni Szent József tiszteletére, amely csak nagy ünnepeken és mindennap akkor fog szólni, amikor a szentségi Jézus trónjáról leszáll, hogy megáldja a népet. Ha valami fölöslegünk marad az adományokból, erre a harangra tesszük el, mert legalább 1933 szept. 8-ra, az Örökimádás 25 éves jubileumára szeretnők azt is megszólaltatni. Nagyon szükséges volna a harangoknak villanyerejű hajtására való szerelése is, de arra sincs pénzünk jelenleg. Bízunk azonban az isteni Gondviselésben, amely sohasem hagyott el s akinek nem tudunk eléggé hálát adni.

*

Kistarcsán, dr. Pesthy Frigyes plébános — aki csak pár hónapja van a községben — buzgó előkészítése után megalakult az oltáregyesület. Dr. Mátrai közp. ügyv.-ig. febr. 21-én a nagymise előtt mondott szentbeszédet a legméltóságosabb Oltáriszentség iránti kötelességekről és a litánia utánra meghívta a híveket az iskolába, ahol ismertette az oltáregyesületet. Buzdítására 157-en léptek be az oltáregyesületbe. Adja Isten, hogy a szép kezdet szép oltáregyesületi életben folytatódjék.

Felelős szerkesztő: **dr. Mátrai Gyula.** — Felelős kiadó: **dr. Mészáros János.**

Stephaneum nyomda r. t. Budapest. Nyomdaigazgató: **Kohl Ferenc.**

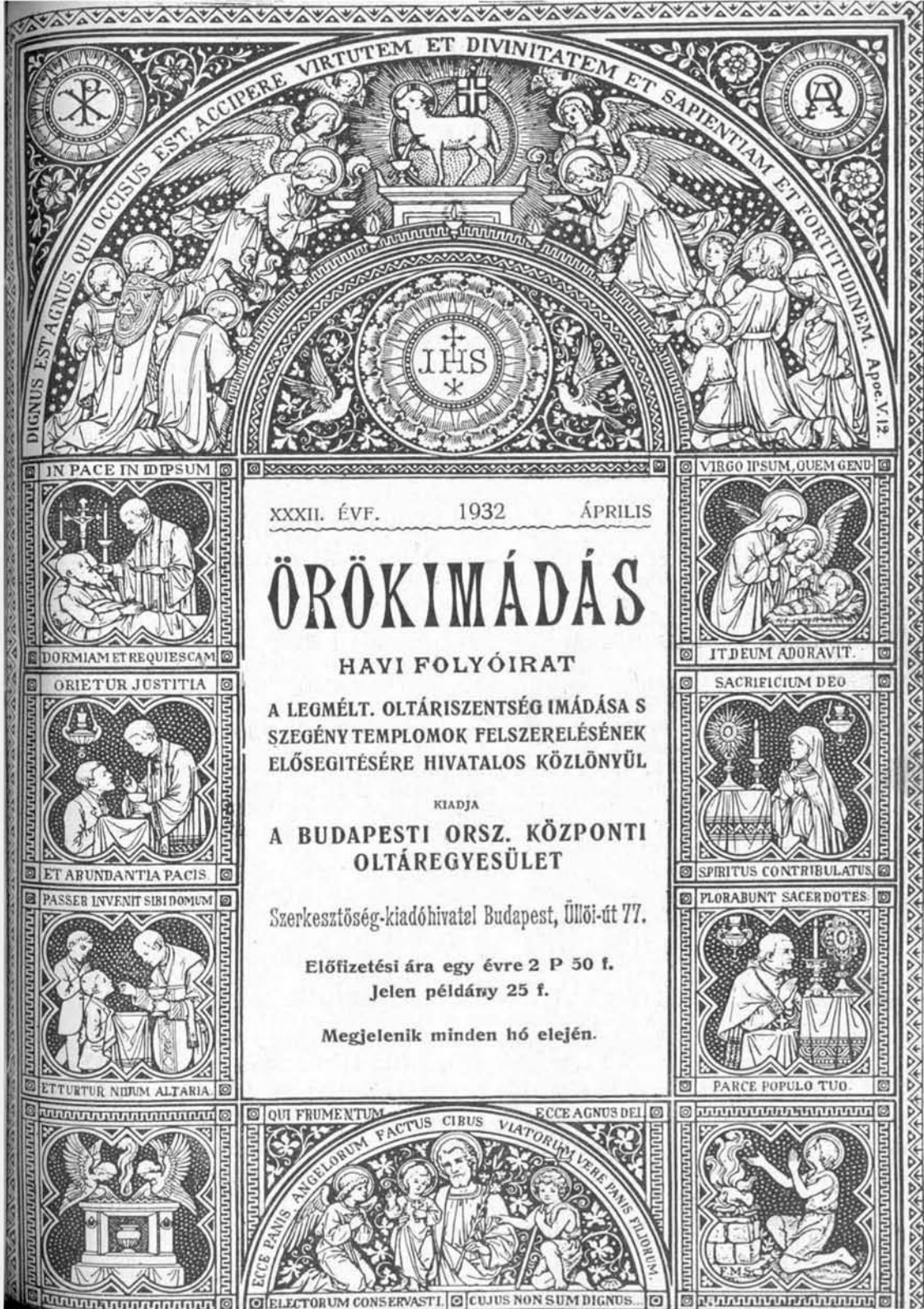

XXXII. ÉVF. 1932 ÁPRILIS

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGITÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Budapest, Üllői-út 77.

Előfizetési ára egy évre 2 P 50 f.
Jelen példány 25 f.

Megjelenik minden hó elején.

TARTALOM: *Dr. Mátrai Gyula:* Dicsőítsük meg az Úr Jézust! — *Tótné-Kolossy K. Aloysia:* Magyar vérünk. — A dublini kongresszus előkészületeiről. — *Központi:* Áprilisi imaszándékunk. — *Volarics Ferenc:* Farsangi mese. — Oltáregyesületi élet.

Müller-Varga dr.: Egy gyermekhős története címen *Shvoy Lajos* székesfehérvári püspökatyának előszavával igen kedves könyvet adott ki a polgárdi plébánia. Fontgalland Guidónak az élete van megírva benne, amelyből megtanuljuk, hogy mire képes nevelni a gyermeket a legméltóságosabb Oltáriszentség. 1913—1925-ben élt e gyermek Párizsban. Százezrek olvassák már élettörténetét, szobáját zarándokok keresik fel és a Szentatyához tömegesen érkeznek a kérelmek Guidó boldoggáavatási pörének bevezetése iránt. X. Pius jóslata: «Lesznek gyermekszentjeink» — teljesedésbe megy. Szolgáljon a fordítás arra, hogy a magyar gyermekek között is minél többeket szentelhessen meg az Eucharisztia. Megrendelhető a *R. kat. Plébánián, Polgárdi, Fejér vm.* Bolti ára 2 P, a plébánián rendelve 10% engedmény. Nagyon ajánljuk az euhc. szövetségek vezetőinek.

Elsőáldozók számára a legjobb imakönyv «Az isteni Gyermekbarátnál» című, melyet *dr. Mátrai Gyula* átdolgozásában a Központi Oltáregyesület (Bpest, IX., Üllői-út 77.) adott ki. *Tiszta vászonba kötve 1 P 50 fill. a 494 lapos képes kedves imakönyv.*

Peter Dehen: Leben und Gegenwart címen igen értékes könyvet adott ki a Herder cég. A kedves formájú, szép iniciálékkal ellátott könyv valóságos vademékum az iparosifjúság részére. Dehen, a jogi és bölcselet-doktor asztalosmester a legpraktikusabb kérdésekkel foglalkozik a könyv nyolc fejezetében. Címei magyarul: «Jókedvű «igen» az életnek», »Az önnevelés», «Az élet értelme», «A család», «A férfi elhagyja atyját és anyját és felesége mellé áll», «Vegyétek hatalmatokba a földet», «Apostolkodás a családért», «Adj gyermekeket, mert máskép nem akarok élni», «A haza s az államforma», «Mindkét gazdasági rendről», «Küzdelmek», «Hivatásom». Ezek a fejezetek felölelik az iparosifjúság legégetőbb problémáit, határozott irányítást adnak és erős támaszul szolgálnak az élet küzdelmeiben. Érdemes volna magyar nyelven is kiadni. Németül tudó iparosifjainknak melegen ajánljuk. Megrendelhető minden könyvkereskedés révén.

Jámbor László S. J.: Levelek hugomhoz címen kiadta a «gondolatok és tanácsok katolikus leányok számára» III. kötetét. A «Laci bácsi» kedves hangú, lélek mélyére ható tanácsait óriási lelkesedéssel fogadta a leányifjúság, amikor az I—II. kötet megjelent belőlük. Azóta — hiszen mérföldes gyorsasággal rohan az élet — sok új dolog új tanácsokat tett szükségessé. Ezeket adta ki a «Levelek hugomhoz» III. kötetében P. Jámbor jezsuita atya. Tanácsai arra is hivatvák, hogy megizmosítsák a leányok vallásos meggyőződését és érvényt szerezzenek a katolikus elveknek a legmodernebb miliőben is. Különösen is kiemeljük azt a harmadik levelet, amely a katolikus elvhűség praktikus apologiája s a hetediket, amely a modernek előtt annyira lekicsinyelt, de az utóbbi időben a fiatalemberek előtt okos józansággal annyira fontosnak és okvetlen megkívánandónak ítélt háziasságról ír. A többi fejezetek is mind igazi életfilozófiáról tanuskodnak, amellyel szerző világosan látja meg a problémát és határozottan mutatja meg a katolikus tájékozódást. Igen szívesen ajánljuk minden nagy leánynak. Megrendelhető a Kordában, vagy a «Mária Kongregáció»-nál, VIII., Horánszky-u. 20.

Az anyai szív együttérzése. Lindbergh kisfiának megtalálásáért mondatott misét az Örökimádásban egy nyolcgyermekes családanya. Igazán nagyszerű példáját adta a felebaráti szeretetnek, mert egészen szegény, akinek alig volt meg a 2 P-je, amit a szentmisére be kellett fizetnie; de — úgymond — egyszer ő is elvesztette egyik gyermekét és tudja, hogy milyen rettenetes aggodalom kínozza ilyenkor a szülői szívet.

Dicsőítsük meg az Úr Jézust!

Az Úr Jézus mennyei Atyjához imádkozott így: «Atyám, dicsőítsd meg Fiadat, mint Fiad is megdicsőített Téged» és föltámadása a megdicsőülés volt számára, mégis Krisztus legfőbb dicsősége az a lelki világ, melyet Ő teremtett meg; az Ő megdicsőülése minden lélek üdvözülésekor viszonylagosan gyarapszik azáltal, hogy mintegy megújul az üdvözült lélek előtt és azok előtt, akik a lélek üdvözüléséről tudomást szereznek. Az egyes lélek üdvözülésének tanui a szentek az égben és sokszor az emberek a földön, akikkel az üdvözültek csodatetteik révén tapasztaltatják, hogy az «Úr dicsőségében» vannak már. Minden szentnek a tisztelete az Úr Jézushoz vezet és végeredményben az Ő dicsőségét növeli bennünk.

Megvan tehát a lehetősége annak, hogy az Úr Jézus relatív megdicsőítésében résztvegyünk. Először azzal, hogy kapcsolódjunk bele a lelkeknek Krisztus által teremtett világába: *a kegyelem életébe*. Tudnunk kell ehhez azt, hogy a kegyelmi élet forrása a Krisztus szenvedése. Lelkünknek ismernie kell a kegyelmi életnek Krisztus szenvedése érdemeit közlő forrásait, a szentségeket és meríteni kell belőlük, hogy Krisztus megdicsőítéséhez magába vegye azt, ami rajta felragyogva hirdetni fogja Krisztust és így meg is dicsőíti Őt. Különösen áll ez a szentségek legszentebbikére, a legfölségesebb Oltáriszentségre nézve. Ennek a szentségnek a többieknél még közvetlenebb hatása az, hogy Krisztus Urunkra emlékeztet, érdemeit közli velünk és segít krisztusivá lennünk, hiszen általa valóban Krisztus él közöttünk és bennünk. E szentség leginkább van hivatva arra, hogy általa Krisztus tükröződjék rajtunk.

S ez a második, ami által meg kell dicsőítenünk Jézust. Szent Pál azt mondta magáról: «*Élek én, de már nem én, hanem Krisztus él énbennem*». *Az Úr Jézus éljen bennünk is s ez lássék meg rajtunk.* Nem szabad a hit dolgában teoretikusoknak lennünk: amit hiszünk, higyjük praktikusan: éljük át Krisztus jelenlétének hitét tudattá-valósággá és állandósítsuk a lelkünkben. Minden emberen, aki őszintén és nem színészkedve él, meglátszik a

lelkülete. Ha már az írásból következtetni lehet a jellemre, egyéni tulajdonságokra, százszor inkább lehet olvasni az ember arcáról, következtetni szavaiból, viselkedéséből, cselekedeteiből. Amennyi krisztusi vonás van mindezekben, annyira tükrözi vissza az isteni Mestert. Anélkül, hogy valaki az Úr Jézus nevét említené, igazi hirdetője Krisztusnak, ha egész lényén, életén Krisztusra emlékeztető vonások vannak. Nemrég a reparatrix zárdában, amikor a társalgóba jött az egyik máter, egy gyermek fölkiáltott: «Jé, Szűz Mária!» A szerzetesnő öltözete — a lourdesi Mária-szobor ismerete után — Szűz Máriát juttatta a gyermek eszébe. Ugyanígy vagyunk a mélyebben gondolkodó felnőttekkel szemben, amikor beszédünk, cselekvésmódunk Krisztust juttatja eszükbe. Mennél tökéletesebb és megkapóbb bennünk a krisztusi vonás, annál jobban megdicsőítettük Krisztust, mert alkalmat adtunk Neki arra, hogy bennünk újra éljen és erényeinek dicsőségébe öltözötten jelenjék meg embertársaink előtt.

De meg kell dicsőítenünk az Úr Jézust direkte is: azzal, hogy kötelességszerűen, imádással és hódolattal járulunk elébe és átérezzük, hogy Ő a mi Urunk Istenünk és még ezen úton is terjesztjük — példánkkal — az Úr Jézus dicsőségét. Egészen bizonyos — tapasztaltuk nem egyszer az Örökimádásban —, hogy a legméltóságosabb Oltáriszentség imádásának lelki légköre fölébreszti a lelkiismeretet, megindítja a szívet és újjászülöje, lángralobbantója lesz az alig élő hitnek. Amikor az Oltáregyesület tagjai rendezettségben egyöntetű és meggyőződéses hitet hirdető összeszedettséggel végzik közös imádási órájukat vagy szentáldozásukat, a legigazibb módon törekednek előmozdítani az Úr Jézus dicsőségét, mert az Úr dicsőségét — mely lelkünkben él — vetítik ki a világ elé és egyúttal példaadásukkal másokat is arra buzdítanak, hogy ugyanazt tegyék külsőleg, miután az Úr dicsőségét helyreállították belsőleg a lelkükben.

Oltáregyesületi tagok! Mozdítsuk elő az Úr Jézus dicsőségét minden téren, minden rendelkezésünkre álló eszközzel. Neki kell növekednie, Neki kell győznie, úgyis biztos. *Mátrai Gyula dr.*

MAGYAR VÉRÜNK.

Ó mondd, kinek nevezzelek?
Te jóságos, Szent Erzsébet.
A mi vérünk, büszkeségünk,
Dicső lelkű magyar szentünk.

Ott, hol most él a te lelked,
Nincs jaj, nem kérnek kenyeret.
Idelent a kopár földön
Nincs már mosoly, nincs már öröm.

Sok kis ajak kenyeret kér,
Rokkant, öreg könnye beszél.
Szülő, testvér, rokon, barát
Hiába kér, keres munkát.

Két kezeddel szórjad, hintsed
Magyarnak az égi kincset.
Legyünk jobbak, nagyok, szentek
Olyanok mint te, Erzsébet.

Tótné-Kolossy K. Alcyria.

A dublini kongresszus előkészületeiről.

Általános imaszándék 1932 május havára.

Az Ima Apostolság általános igazgatója arról értesíti a dublini helyi bizottságot, hogy az 1932. évi május havi imaszándék az ugyanazon év júniusának 22—26-ig tartandó 31-ik Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus sikere legyen.

Ima-keresztes hadjárat. Több mint 118 millió felajánlott jócselekedet.

Júniusig a következő hozzájárulásokat jelentették be az Ima-keresztes hadjárathoz:

8,671.198 szentmise; 4,957.828 szentáldozás; 20,120.986 lelkiáldozás; 3,066.702 szentségüdvözlés; 1,295.430 imádási óra; 13,422.653 szentséglátogatás; 4,833.366 keresztúti ájtatosság; 13,260.503 önmegtagadás; 486.176 alamizsnálkodás; 1,899.305 officiuma a Szűzanyának; 46,218.375 egyéb lelkicselekedet. Összesen 118,232.522.

Ez az összeg szeptemberig 138,500.000-re emelkedett.

A püspökökhöz intézett meghívás. Közöljük azt a levelet, melyet Dublin érseke intézett a katolikus világ püspökeihez:

Excellenciás Uram!

Krisztus Király dicsőségére. A XI. Pius pápa őszentsége által engedélyezett 31-ik Eucharisztikus Kongresszus Dublinban lesz 1932 június 22-től 26-ig, mely év egyben 1500-ik évfordulóját jelzi annak, hogy Irországba eljutott a katolikus hit hirdetése. Hogy méltó módon üljük meg ezt az ünnepséget és vallásunk minden pompájával emelhessük a Legméltóságosabb Oltáriszentség tiszteletének megnyilvánulását, mi, Edward, Dublin érseke és Írország primása, tiszteletteljesen fordulunk az egész katolikus világ püspökeihez, kérve őket, papságukkal és híveikkel egyetemben, hogy segítségünkre legyenek nekünk és Írország egész püspöki karának abban, hogy méltó tisztesség adassék az Eucharisztia királyának. Amennyiben Excellenciád jelenlétével tisztelné meg ezt a vallásos manifesztációt, Írország püspöki kara nagy örömmel és hálával fogja elfogadni.

Edward, Dublin érseke és Írország primása.

A kongresszus jelvénye. A jelvények elkészültek és az intézőbizottság alig győzi útnak indítani a rendeléseket.

A jelvény a cong-i (ez a város volt valamikor a connaught-i királyok székhelye) keresztet ábrázolja. Aranyozott fémből készült, a felírás rajta kék zománcból. A gyermekeknek szánt jelvény ezüstözött. Az aranyozott jelvény ára 1 shilling, az ezüsté 4 pence.

A kongresszus zászlaja. Az Eucharisztikus Kongresszus hivatalos zászlaja sötétkék, közepén a kongresszus aranyba nyomott jelvényével.

A kongresszus jelvénye törvényes védelem alatt áll és a kongresszusi

bizottság tulajdona. Zászlókészítők és díszművesek a kongresszus igazgatóságához fordulhatnak a reprodukálás engedélyének elnyeréséért.

Zsoltároskönyv. A bizottság egy zsoltároskönyvet ad ki, melyben többek közt latin-, ír- és angolnyelvű egyházi énekeket jelentet meg. Ára 2 pence.

Kongresszusi emlékek. A kongresszus egyetlen hivatalos emléke a jelvény. A bizottság nem szándékszik más emléktárgyakat készíttetni. Azok a hírek, melyek egy emlékkönyv kiadásáról szóltak, nem hivatalosak. Terjesztésükért a kongresszusi bizottság nem vállal felelősséget.

Virágdíszítés. Sok család érdeklődött már a körmenet által érintett utcák és házak virágokkal való feldíszítését illetően. Ajánlatos már most a téli virágok elvetése, melyek azután igen alkalmasak lennének a kongresszussal kapcsolatos dekorációk céljaira. Ilyenek például az oroszlánfej, a díszbab, giroflé stb., melyek könnyen megerednek és könnyen, különös kiadások nélkül kezelhetők. Dublin több kerületében különböző bizottságokat szervezett a lakosság, az ünnepi dekorációt tűzvén ki céljukul.

Az ír és az angol szekciók. A Kongresszus Irodalmi Bizottsága egyelőre úgy határozott, hogy a kongresszus hete alatt a Királyi Színházban felolvasandó szövegeknek, «A Szent Eucharisztia történetéről Irországban a reform előtt és után», valamint «A Szent Eucharisztia az ír költészetben» lesz a tárgy megjelölése. Ugyanezt fogják felolvasni angol nyelven a Savoy Színházban.

Keleti szekció. Mgr. d'Herbigny, S. J. őexcellenciája, a római, pápai, Keleti Intézet elnöke is bejelentette a kongresszuson való részvételét. A keleti szekciót valószínűleg a város egyik legnagyobb templomában fogja megszervezni a bizottság. A szertartások a különböző keleti ritusoknak megfelelően fognak megtarttatni.

A pápai bíboroskövet bevonulása. A helyi bizottság úgy határozott, hogy a pápai bíboroskövet Dublinba való bevonulásakor a menet a Dun Laoghairetől kiindulva a Longford Terrace-ig vizen, majd a villamos mentén a Blackrock-, a Ballsbridge-, a Merrion Square-, a Nassau Street, a Green-Colleg, a Westmoreland Street, az O'Connell Street érintésével vonul a Prokatedrálisba, a megnyitó ünnepség szín-helyére.

A zárómise. A környéken élő lakosság és a vasúti társaságok megnövekedett forgalmának könnyebb lebonyolítása érdekében a bizottság a kongresszus utolsó napján a Phoenix-Parkban tartandó Főpapi Szentmise időpontját d. u. 1 órában állapította meg.

A zárókörmenet. A kongresszus utolsó vasárnapján tartandó Eucharisztikus Körmenet útvonala a következő: A tizenöt Acres-nál elhelyezett oltártól a Phoenix-Parkon át az O'Connell hídján elhelyezett oltárig a Parkot a Parkgate-el, majd a Parkgate-et a Kingsbridge-el összekötő útvonal, valamint az északi és déli Quai érintésével.

A lakáskérdés. A bizottság június 1-től kezdődően 14.000 szobát bérelt

különböző szállodákban. Magánházakban azonban még 15.000 szoba áll rendelkezésre.

Gigantikus Krisztus Király-szobor fogadja az Irországba érkezőzarándokokat. A Dublinba érkező és az Eucharisztikus Kongresszuson résztvenni akaró katolikusok nagy része az ír függetlenség óta a Dun Laghairenél épült kikötőnél fogja átlépni Irország határát.

Attól a gondolattól indíttatva, hogy a Szabad Állam vendégei keresztény fogadtatásban részesüljenek, a hívek egy csoportja elhatározta, hogy a kikötő bejáratánál óriási Krisztus Király-szobrot emeltet.

Az Úr Jézus alakja 31 m magas lesz; a szobor előállítási költségeit körülbelül 1,500.000 frankra becsülik.

Ez a terv megnyerte az egyházi hatóságok, valamint a polgári hatóságok lelkes támogatását. Még protestánsok is megigérték anyagi és erkölcsi hozzájárulásukat, jóllehet bizonyos fenntartásokkal. Így például egy köztiszteletben álló protestáns lelkész kijelentette, hogy a tervet kitűnőnek találja és mindenben elő fogja mozdítani annak kivitelét, feltéve, hogy a Krisztusszobor «az ihletés és nem az imádás célját szolgálja».

De az ilyen, még a legjobb protestáns lelkekben is fennálló ilyetén nemmegértés ellenére is reméljük, hogy ez a nagyszerű terv a megvalósítás útjára lép.

Mint ahogy egyik pártfogója mondta róla: «Ez az Isten dicsőségére emelt szobor állandóan arra fogja emlékeztetni az Irországba jövőket, hogy olyan földre lépnek, melynek fiai büszkék arra, hogy Isten Fiának tanításait teszik magukévá».

Áprilisi imaszándékunk.

Az eucharisztikus gondolat terjedése s ezzel kapcsolatban a szentségi Jézus dicsőségének relatív gyarapodása az Oltáregyesület áprilisi imaszándéka.

Szükség van először az Eucharisztiát izzó szeretettel szerető papokra, akiken keresztül tökéletesen megismerszik Krisztus, mert nem tudnak másképp megnyilatkozni, mint csak Krisztusra emlékeztetően. Akik fenntartás és számítás nélkül odaadják magukat az Euharisztia ügyének, akiket a mellőzések, egyházi részről esetleges semmibevevések sem torpantanak meg az apostoli munkában.

Kellenek ugyanilyen lelkületű apostoli munkatársak; szerzetesnői hivatások a szentségimádó Maria Reparatrix rendbe és buzgó terjesztőnők és igazán apostoli tettrekész tagok az Oltáregyesületbe. Ebbeli kérésünk már eddig is igen kegyes meghallgatást talált, de tovább kell imádkoznunk az Úr szavaival: «Sok az aratás, de kevés a munkás», küldj Uram munkásokat eucharisztikus aratásodba.

Ha többen és lelkesebben dolgoznak az Úr eucharisztikus országának elterjesztésén, több lesz az eredmény, számottevőbb lesz az a lelkihatás, amely az Oltáregyesület hivatása: a szentségi Jézus engesztelése, cselekedetekkel bővelkedő, erős hit alapján álló, az Eucharisztiából táplálkozó lelkiélet a közöttünk lakó Istenember nagyobb dicsőségére. *Központi.*

Farsangi mese. (II.)

Irta: *Volarics Ferenc.*

Mégis megbánta, hogy elment, mert váratlan következménye lett a mulatságnak. Az idő múlott, a bál véget ért. Alacoqueék vidáman hazatértek.

Már mindenki aludt, csak Margit nem. A feszület előtt térdelt és imádkozott. Visszagondolt arra a gondolatra, amely őt majdnem visszatartotta. Atyámnak nem kellett szégyenkeznie miattam — gondolta és megnyugodott.

Egyszerre vakító világosság támadt a szobában. Margit egész testében megremegett. Látomása támadt. Krisztus leszállt a keresztről és megállt előtte. A korbácsolástól, töviskoronától, szegektől összeroncsolt testéből mintha patakzott volna a vér. Felszakadt sebek és kékvörös véraláfutások borították szent testét. Szeme a nagy vérveszteségtől bágyadt volt. Bár a forró láz gyötörte, mégis reszketett. A szörnyű kínokat még a halálos szomjúság tetőzte be. De mily csekélyek a testi kínokhoz képest a lelkiek. Margit hallotta nemcsak a keresztnél ordító zsidók dühös szitkait, hanem az elkárhozottak káromlását is. Krisztus pedig hallgatott. Szemeit Margitra szegezte. Margitnak borzasztó volt e neheztelő tekintet. Csendes, bánatos hangon szólalt meg a megkorbácsolt Krisztus:

— Margit! 1. A te hiúságod juttatott engem ebbe a szomorú állapotba. 2. Mennyi kegyelmet adtam neked s te elpazaroltad azt. 3. Elszalasztottad a végtelenül drága időt, amelyet érdemszerzésre adtam neked. 4. Ha nem viszonozod szeretetemet, akkor elárulsz engem. 5. Téged magamnak választottalak ki. 6. Ne szaladj tőlem, jöjj hozzám.

Mélyen vésődtek Margit lelkébe a szavak. Éles szeg volt, amely átjárta kezeit és lábait. Korbács, mely feltépte testét. Tövis, amely fejébe hatolt. Súlyos kereszt, amely csaknem agyonnyomta. Krisztus keserű poharából kapott egy cseppet. Vérzett a lelke és sebzett szíve... Keserves sírásra fakadt. Majd felnézett az Üdvözítőre. A két szem, amely az előbb még neheztelően nézett rá, már a bocsánatot ígérte meg. Margit várta a megbocsátás szavait. De az Úr Jézus hirtelen eltűnt.

Margit magához tért a látomásból. Bánkódva látta át Krisztus szavainak igazságát. Mennyi jóval halmozza el őt, a gyarló teremtményt. Ő pedig hálátlan a sok kegyelemért. Várta Krisztus büntetését, amelyet megérdemelt. Türelemmel akarta viselni, bármekkora legyen is az. Krisztusnak elég volt Margit szívfájdalma és ezért nem küldött rá testi szenvedést. De Margit szenvedni, vezekelni akart. Ezért kitakarta vállait és véresre korbácsolta. Így adott elégtételt a megkorbácsolt Krisztusnak. Azután bizalommal tekintett fel a keresztre. Kereste az Úr tekintetét. Nézte a fájdalmas Krisztusarcot a bocsánatkérő gyermek szelíd tekintetével. Sokáig nézte Krisztust. Azután lehajtotta fejét és jóleső boldogság töltötte el lelkét. Megfeledkezett most mindenről. A legnagyobb kincs az övé volt. A megtalált Mester közelségének édes boldogsága — — — — — — — — — — — — — — —

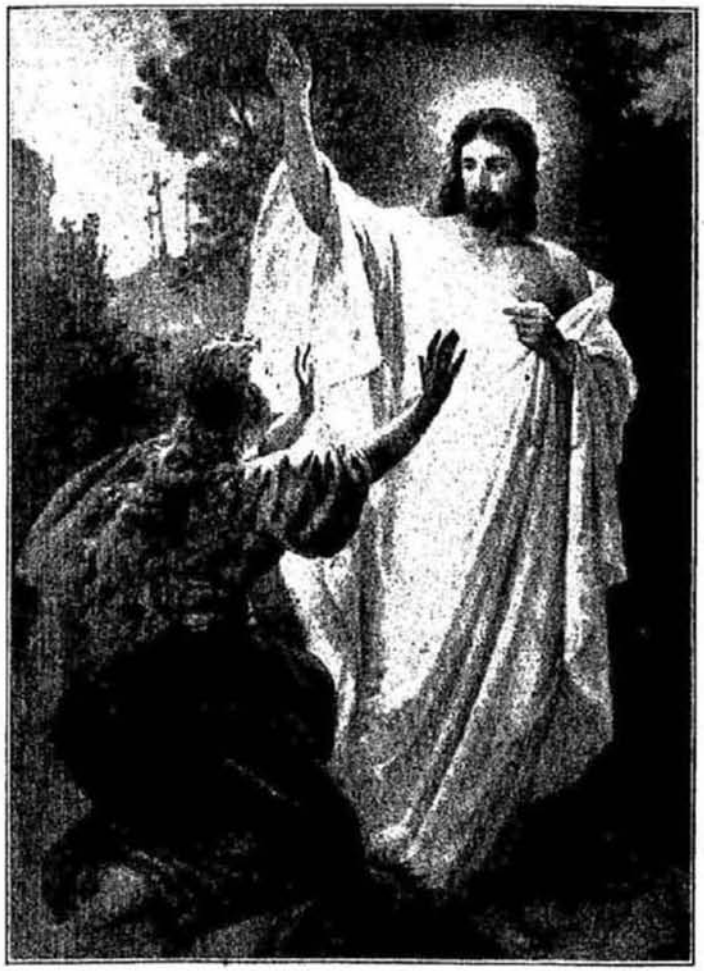

Margit becsukta a könyvet. Együtt sírta Alacoque Szent Margittal a bűnbánat könnyeit. Most pedig része lett boldogságában is. Letérdelt ágya

elé és imádkozni kezdett. Mióta kimaradt az iskolából, bizony megfeledkezett Krisztusról. Oly jól esett most elsírni bánatát bűnei felett. Krisztus jó és meg fog bocsátani. Elhagyja a kilencvenkilenc bárányt és felkeresi az egy eltévedtet. Hozzá is eljött. Nem engedte elveszni. Emlékezett, hogy az iskolában többször imádkozták Dávid király gyönyörű zsoltárát, a «Miserere»-t. Megpróbálta elmondani. De csak azok a versek jutottak eszébe, amelyek akkor nagyon megkapták lelkét. Ezek sírtak most fel lelkéből... Könyörülj rajtam, Isten! nagy irgalmasságod szerint... Moss meg engem teljesen bűnömtől... Moss meg engem, hogy fehérebb legyek a hónál... Teremts tiszta szívet belém, Isten és az igaz lelket újítsd meg bennem... Istennek tetsző áldozat a törődött lélek, a töredelmes és alázatos szívet Isten meg nem veted. — Margit a törődött lélek és a töredelmes szív áldozatát hozta. Az Úr elfogadta és megadta neki is azt a boldogságot, amelyet Alacoque Szent Margitnak adott.

Margit észre sem vette, hogy megvirradt. Szívében a kegyelem napsugara tündöklött, amely oly fényes, hogy elhomályosít minden külső fényt. Még mindig ágya előtt térdelt. Most érezte meg igazán, mit jelent Isten közelében lenni. Pedig ha ezt a boldogságot akármennyivel megsokszorozom, akkor sem éri el azt a boldogságot, amelyet az Úr követőinek jutalmul ígért. Ezért érdemes lemondani az élet csalóka örömeiről. Erős elhatározást tett, hogy bármily nehéz is lesz, de követni fogja a töviskoronázott, megostorozott Krisztust a kálváriás életúton.

Margit felkelt. Az ablakhoz ment és széjjel húzta a csipkefüggönyt. A nap éppen most bukott fel a láthatáron. Sugarai behatoltak a szobába és az új nap, új küzdelem, új győzelem örömeit hozták. Az utcákon lassan megindult az élet, amely magával sodor mindenkit. Kint még tél volt, de belül a lélekben a tavasz kezdődött már. Boldog tavasz lehetett, mert mosolygó arccal, vidám életkedvvel köszöntötte a napsugarat. Piroska is felébredt. Keresztet vetett magára és kiugrott ágyából.

— Te már felkeltél? — kérdezte csodálkozva.

— Igen! — felelt Margit.

— Későn jöttetek haza? — követelődzött a kis kíváncsiság.

— Nem! — folytatta a feleletet unottan Margit.

— Talán nem jól mulattál?

— Nem!

— Miért nem?

— Magam sem tudom, hogy miért!

Piroska nem folytatta a kérdezést, hanem visszagondolt Alacoque Szent Margit történetére. Talán jobb is, hogy nem érezte magát jól a bűnös mulatságban. Örömtől sugárzó arccal öltözködött. A kis kárörvendő — gondolta Margit. Haragudni azonban most nem tudott rá. (Folyt. köv.)

OLTÁREGYLETI ÉLET.

Az oltáregyesületi élet a nehéz viszonyok között is igen szép eredményeket ért el, mint azt az elmúlt év beszámolójából megállapíthatjuk. Az Oltáregyesület minden plébánián meg van szervezve és fiatalos buzgósággal teljesíti hivatását mindenütt. Első helyen áll a Bpest-belvárosi Oltáregyesület, amelyben fáradhatlan buzgósággal irányít és agitál a buzgó alelnöknő, olyannyira, hogy indíttatva érezzük magunkat arra, hogy e helyen külön is kifejezzük neki a Központ elismerését és hálás köszönetét. Nem messze marad el a belvárositól a józsefvárosi és a krisztinavárosi Oltáregyesület sem, amelyek a Központnak beszolgáltatott alamizsna tekintetében úgyszólván megegyeznek az előbbivel. Nagyon szép életet mutat az óbudai, a tabáni és angyalföldi Oltáregyesület is. Az angyalföldi Oltáregyesület (Béke-téri) anyagilag is oly szépen támogatta a központot, hogyha a viszonyokat tekintjük, azt kell mondanunk, hogy ez adta erejéhez mérten a legtöbbet, mintegy arról téve tanuságot, hogy a legmélyebbre hatolt az ottani tagok lelkében az Úr Jézus iránti szeretet. Évi beszámolónkból közöljük a Központba küldött adományok összegeit:

Budapest, I., Tabán plébániatemplom 374.55 P; I., Krisztinaváros pl.-t. 625.20 P; I., Városmajor pl.-t. 268.30 P; I., Kelenföld Ciszt. pl.-t. 108.— P; I., Külső-Kelenföld pl.-t. 40.— P; I., Budaörs 251.— P; II., Alsóvíziváros pl.-t. 131.30 P; II., Felsővíziváros pl.-t. 200.90 P; II., Erzsébet-apácák t. 55.98 P; III., Újlak pl.-t. 100.— P; III., Óbuda pl.-t. 500.— P; III., Rómaifürdő pl.-t. 50.— P; IV., Belváros pl.-t. 630.— P; V., Lipótvárosi Bazilika 157.67 P; V., Lipótv. Lőportárdülő pl.-t. 30.— P; VI., Terézváros pl.-t. 144.10 P; VI., Szt. Család pl.-t. 56.50 P; VI., Angyalföld pl.-t. 305.88 P; VI., Külső-Váci-út pl.-t. 232.18 P; VII., Herminamező pl.-t. 124.80 P; VII., Magna Domina Hungarorum pl.-t. 10.— P; VII., Zugló pl.-t. 100.— P; VIII., Józsefváros pl.-t. 619.32 P; VIII., Krisztus Király pl.-t. 115.55 P; VIII., Szt. Rókus pl.-t. 43.50 P; IX., Ferencváros pl.-t. 159.— P; IX., Külső Soroksári-út pl.-t. 58.40 P; X., Tisztviselőtelep pl.-t. 226.20 P; X., Menekültek Nemzeti Könyörgő Temploma 109.— P.

Esztergom főegyházmegyei fiókoltáregyesületek 554.27 P; Veszprém egyhm. 1314.66 P; Szombathely egyhm. 1175.11 P; Eger érs. egyhm. 1407.20 P; Vác egyhm. 1641.78 P; Csanád egyhm. 270.75 P; Kassa egyhm. 50.— P; Székesfehérvár egyházm. 435.52 P; Győr egyhm. 25.20 P; Rozsnyó egyhm. 472.31 P; Hajdúdorog gk. egyhm. 750.50 P; Eperjes gk. egyhm. 7.90 P; Román megszállt terület 33.70 P.

A Központ részéről ezen adományokért nyujtott segélyezés így oszlik fel: Budapesten 24 templom és kápolna kapott egyházi ruhát és szerelvényt 6214.70 P értékben; Esztergom főegyhm.-ben 17, összesen 6554 P értékben; Veszprém egyhm.-ben 20, összesen 5156.10 P ért.-ben; Szombathely egyhm.-ben 22, összesen 7414.— P ért.-ben; Eger érs. egyhm.-ben 18, összesen 5603.70 P ért.-ben; Vác egyhm.-ben 38, összesen 9538.10 P ért.-ben; Székesfehérvár egyhm.-ben 15, összesen 3969.80 P ért.-ben; Csanád egyhm.-ben 5, összesen 2430.10 P ért.-ben; Kassa egyhm.-ben 5, összesen 1038.30 P ért.-ben; Szatmár egyhm.-ben 9, összesen 3820.20 P ért.-ben; Rozsnyó egyhm.-ben 5, összesen 2247.20 P

ért.-ben; Győr egyhm.-ben 4, összesen 982.— P ért.-ben; Pécs egyhm.-ben 1, 140 P ért.-ben; Nagyvárad egyhm.-ben 2, összesen 590.40 P ért.-ben; Hajdúdorog gk. egyhm.-ben 13, összesen 5242.— P ért.-ben; Eperjes gk. egyhm.-ben 1, 115.— P ért.-ben; Román megszállt területen 7, összesen 2250.— P ért.-ben; Ausztriában 1 810 P ért.-ben.

Egyesületünk a lefolyt évben a «*Pályaudvari misék* rendező bizottságát» is támogatta, amennyiben örömmel bocsátotta rendelkezésére a nyári szezonra a szentmise bemutatásához szükséges oltárfelszerelést.

Ezenkívül szerény viszonyaihoz mért tehetsége szerint a szegénysegélyezés terén is kivette részét: 1. *Központi* házában 12 árvaleánynak ad otthont. 2. *Ugyanott* évenkint kb. 10-szer ingyenes mozielőadást rendez (vallásos és mulattató tárgyú) szegénysorsú nők és gyermekek számára. 3. *Az évente* 6—8-szor tartott zárt lelkigyakorlatok alkalmával a szegényebb sorsúaknak teljesen ingyenesen adja a lakást és ellátásukra 800 pengőt áldoz. A közp. házban fennálló és a Mária Reparatrix zárda vezetése alatt működő «Virgo Reparatrix-kongregáció» környezettanulmány alapján végzi a karitatív munkát, testi és lelki gondozásban részesítve a segélyreszorulókat: *a)* Az O. E. házában gondozott és nevelt 12 árvaleánynak ellátási költségeihez pénzbeli adománnyal hozzájárult; az árvaleányokat kézimunkára oktatja s különben is foglalkozik velük. *b)* Betegeket látogat és gondoskodik róla, hogy a súlyos betegek az utolsó szentségeket kellő időben felvegyék. *c)* Karácsonykor kb. 80 szegény gyermeknek ad karácsonyfát és ajándékot. *d)* Egy papnövendéknek neveltetési költségeit viseli. *e)* Felkarolja a szegénysorsú kongregánistáknak és másoknak is ügyes-bajos dolgait s azok elintézésében kezükre jár. A Mária Reparatrix apácák egész éven át délben kb. 15, este kb. 10 szegénynek adnak meleg ételt; napközben pedig 50—60-nak jó nagy darab kenyeret. A «Szent Család» kongregációs csoport a zárda közreműködésével karácsonykor 100 szegényt vendégelt és ajándékozott meg.

Az egyesületi munkaév alatt — mely az októbertől júniusig terjedő időt foglalja magában — minden hónap második vasárnapját követő hétfőn választmányi gyűlést, reá következő hétfőn pedig terjesztőnői értekezletet tartunk; előbbit országos főigazgatónk, utóbbit ügyvezető igazgatónk vezeti. Ugyancsak ő tartja a pénteki főmunkaórán a konferenciabeszédet; ilyenkor megtelik a nagy Szent Erzsébet-terem az oltáregyesületi és kongregációs tagok sokaságától. A buzgó kézimunkázó hölgyek ezenkívül szerdán és szombaton is gyülekeznek a központi házban s így segédkeznek a Mária Reparatrix-apácáknak a sok száz és száz számra menő templomi fehér- és ruhanemű előállításában.

Az Oltáregyesület székházában a lefolyt évben közös lelkigyakorlatot összesen *976-an* végeztek 11 csoportban, ebből 4 zárt volt 100 résztvevővel; külön-külön pedig 111-en vonultak a szent magányba. E szentgyakorlatokat vezették: 5 ízben dr. Mátrai Gyula p. k. ügyv. igazgató, 1—1 ízben P. Pál Lajos S. J., P. Révay Tibor S. J., P. Kemenes Illés bencés reáliskolai igazgató, P. Puskás lazarista atya, Dungel Ambrus szervita atya, Sütő Albert domonkosrendi atya és Farda Ignác hitoktató.

Egyesületünk hivatalos közlönye, az «Örökimádás» elég szépen tartotta fenn magát, ha arra gondolunk, hány katholikus lap szűnt meg utóbbi időben; minden hónap elején 1600 példányban jelent meg és hirdette

országszerte a palotától a kunyhóig az eucharisztikus eszmét. Előfizetési ára hosszú évek óta mindig egy és ugyanaz: évi 2.50 pengő.

Az Eucharisztikus Gyermekszövetség számszerint kevesebb eredményt tud felmutatni, mint az előző években, amennyiben *vidékről csak 250* és *helyben 150 új tagot* jelentettek be. Ennek oka részben talán abban rejlik, hogy az iskolákban eltiltották az ujságok propagálását s így a «Jézusom Örömöm» terjesztését is, ennek pedig az a következménye, hogy sokkal kevesebb azoknak a gyermekeknek száma, kik eucharisztikus szellemmel töltekeznek. Az év elején még 5500 példányban jelent meg havonta a gyermeklap, decemberben már csak 4000-ben. Az Eucharisztikus Gyermekszövetség fiútagjai kedden gyülekeznek az Örökimádásban, hol a káplán úr vezetésével szentségimádást tartanak, utána buzdító oktatásban és mozielőadásban van részük. A Szövetség leánytagjai vasárnaponként gyülekeznek a kongregánista leánykákkal: velük a kedves anyák foglalkoznak.

Az 1931. év folyamán templomunkban bemutatott szentmiseáldozatok száma 1844; a szentáldozásoké 124.777.

A Mária Reparatrix-zárda ostyasütődéjében 260.456 nagy és 3,863.172 kis ostya készült.

A városmajori Oltáregyesület jelentése a február 17-én tartott díszgyűlésről. Először is a világi alelnök, dr. Bogsch Géza államtitkár úr üdvözli kedvesen a körünkben megjelent szeretett jó érseki helynökünket, dr. *Mészáros János* prelátus, országos főigazgató urunkat. Azután jönnek az egyházközséghez tartozó tíz egyesület jelentései, ú. m. O. E. Hitterjesztés, Credo, Leánykongregáció, Urak Kongregációja, Karitász, Szívgárda, Szent Cecilia énekkar, Americana Sycambria és Klára házt. alkalmazottak egyesületei. Az Oltáregyesületről az elnöknő, özv. Sávoly Jánosné számol be a következőkben:

— Öröm és bánat közt eirepült felettünk egy év és mi ismét összejöttünk, hogy szerény munkálkodásunk nyolcadik évéről számot adjunk. Kicsi templommal rendelkezünk, de annál nagyobb szeretettel vagyunk eltelve az Eucharisztikus Jézus iránt. Örömmel vettük a mult hónapi közp. oltáregyesületi jelentést, hogy jó közepesen állunk. Iparkodunk is mindig utolsóknak nem maradni. Oltáregyesületi tagjaink effektív száma 192. Elhalt 3, elköltözött 10. Szentáldozáshoz járultak 44.450-en. A központnak befizettünk 268 P 30 fillért. Kézipénztárunkban van 70 P.

Tisztikarunk áll: Főigazgató: Kriegs-Au Emil plébános úr.

Elnöknő: csekélységem.

Titkár és pénztárosnő: Felkel Mária.

Jegyző: Strobel Teréz.

Terjesztőnő: 12.

Minden hó első vasárnapján a szentségekhez járulunk, szentségimádást tartunk, és pedig ½5—5-ig a gyermekeknek, 5—6-ig az Oltáregyesület tagjainak. Ezeket jó főigazgatónk vezeti szép elmélkedések, ima és ének kíséretében. Kis templomunk ilyenkor mindig egészen megtelik buzgó hívőkkel.

Kézimunkaóránk van minden hó első hétfőjén. A nehéz anyagi viszonyokra való tekintettel kevesebb új ruha készült, inkább javítottunk. Két karinget készítettek kedves terjesztőnőink és egyházközségi buzgó hívőktől kaptunk három oltárterítőt, egy albát és kisebb terítőket. Oltáraink a kedves hölgyek hetenkinti felváltással díszítik. Oltáraink mindig élővirág van.

Oltáregyesületi hölgyeink kiveszik részüket a karitászban is; házgon-

dozónők betegeket látogatnak és ügyelnek, hogy szentség nélkül ne haljon meg senki. Résztveszünk a nagyszombati és úrnapi körmenetben égő gyertyákkal, négyes sorokban.

És most szabadjon egy kéréssel és indítvánnyal szeretett elnökségünkhöz fordulni. Valahogy úgy érezzük mindnyájan, hogy nekünk hiányzik valami. Oly meghitt együttérzést jelent, ha azt mondják: «Tömörüljünk a zászlónk alá. Vonuljunk ki a zászlónkkal». És ez hiányzik nekünk. Szabadjon nekünk egy perselyt a templomban felállítani e felírással: Az Oltáregyesület zászlajára.

Adja azután a jó Isten, hogy tízéves jubileumunkra és új templomunk felszentelésére ezzel vonuljunk ki. Jelentésemet befejezem, hálás köszönetet mondok szeretett jó helyi-igazgatónknak sok-sok fáradozásáért, kedves szorgalmas munkatársnőimnek és kérem további munkáinkra Isten áldását és szeretetüket.

Bpest-Józsefvárosban febr. 28-án volt az Oltáregyesület közgyűlése. Azt megelőzően dr. Mátrai Gyula központi ügyv.-ig. mondotta a templomban a szentbeszédet. A szentségimádásra összegyűlt tagoknak különösen a szentségi Jézus melletti bátor föllépést kötötte lelkére. A szentbeszéd után Blieszner Ágoston prépost-plébános vezetésével keresztúti ájtatosság volt a templomban, melyet szentségi áldás követett. Az oltáregyesületi tagok ezután az egyházközség Kultúrházába vonultak s ott tartották meg a közgyűlést a helyi-igazgató prépost-plébános elnökletével. A közgyűlésen megjelent az egyházközség vezetősége is. Az elnöklő prépost-plébános közvetlen szavakkal köszönte meg az oltáregyesületi tagok munkásságát, melyet Szakácsi titkár szépen megszerkesztett, pontos jelentése és Glatz Gézáné elnöknő munkaórákról való beszámolója ismertetett. A közgyűlés a titkári jelentés során mint különösen fontos tennivalót ismerte el a férfitagok szerzésére és buzgó példaadásukra irányuló propagandát. A közgyűlésen is beszélt dr. Mátra, apostolkodásra hívva fel az Oltáregyesület tagjait, hogy az egyesület buzgó élete ezáltal mindinkább jótékony kovásza lehessen az egész plébánia hitéletének.

Bpest-Tripoliszban a Szent Mihály-plébánián is jelen volt a központ képviseletében márc. 6-án dr. Mátrai ügyv.-igazgató. Itt is előbb a templomban mondott szentbeszédet, majd résztvett a leány elemi iskolában megtartott közgyűlésen, amelyet Mester Jenő lelkész, helyi-igazgató nyitott meg. A közgyűlésen betegsége miatt nem vehetett részt az Oltáregyesület elnöknője. A beszámolót, melyet Karg Vilmosné titkárnő olvasott fel s mely a tripoliszi Oltáregyesület egész történetét adja röviden, ide iktatjuk:

«Az Oltáregyesület 1924 jan. hó 1-én alakult meg 54 taggal. Rendszeres egyleti munkát azonban nem végeztünk, csupán a havi Szentségimádási órát tartottuk meg. Az egyesület rendszeres működését 1929 tavaszán kezdi meg, amikor március 15-én szervező gyűlést tartottunk. Ekkor választottunk elnöknőt Walz Sándorné személyében és terjesztőnőket. A tagokat elosztottuk az egyes terjesztőnők között, akik a központ részére a rendszeres alamizsna beszedését megkezdték. Egyesületünknek jelenleg 143 tagja van. 1929. év őszén kezdtük meg a rendszeres kézimunka órákat a VI., Tomori-úti leányiskolában, mely helyiséget Kiss Gyula igazgató úr jóvoltából kaptuk meg. Ezen kézimunkaórákon úgy a központ, mint saját templomunk részére készítettünk és javítottunk egyházi ruhákat.

1930 február 16-án nagyszabású műsoros teadélutánt rendeztünk, zászlónk javára. Az ünnepi beszédet dr. Haász István tábori püspök mondotta. A tavasz folyamán zászlószentelésre készültünk. Egyesületünk ez ünnepe az Oltáriszentség nagy ünnepére, az Úrnapi körmenetre esett amikor is június 22-én dr. Marcell Mihály egy. tanár a leányiskola udvarán ünnepélyes tábori szent mise alatt a zászlót megszentelte. A zászlóanya dr. Homonnay Tivadarné volt. A zászlót a körmeneten hordoztuk először körül. Ugyanez év szeptemberében templomszentelésre készültünk. A templomot a felszenteléshez az Oltáregyesület tagjai díszítették fel és azóta is az egyesület tagjai gondozzák rendszeresen a templom oltárait és szobrait. Ez év novemberétől minden hó első vasárnapján egésznapos szentségimádást tartunk. December havi szentségimádásunkkor meglátogatott bennünket dr. Mátrai Gyula, a központi Oltáregyesület igazgatója és szentbeszédet mondott.

1931 február 2-án tartottuk beszámoló közgyűlésünket, március hó 8-án műsoros teadélutánt rendeztünk, melyen az ünnepi beszédet páter Antal János szalézi igazgató mondotta, ugyanekkor kiállítás keretében bemutattuk mindazon egyházi ruhákat, melyeket kezdettől fogva saját templomunk részére készítettünk és amiket úgy az oltáregyesületi központtól, valamint a hívektől kaptunk. Ez év februárjában kezdtük meg az éjszakai szentségimádást és azóta is minden hó utolsó csütörtökjén megtartunk.

Köszönetünket fejezzük ki azoknak a kedves tagoknak, akik a munkaórákon vagy otthon az egyesület részére rendszeresen dolgoznak Walz Sándorné elnöknő vezetése mellett, névszerint Albercvszky Adolfné, Andreska Istvánné, Bellus Józsefné, Csallóközy Kléri, Csenka Mihályné, özv. Darvas Imréné, Dyekiss Antalné, Freiszmuth Lipótné, Fodor Józsefné, Gálla Béláné, Horváth Istvánné, Horváth Józsefné, Horváth Ferencné, Karg Vilmosné, Keresztes Pálné, Leitner Emilné, Lurvig Kálmánné, Marton Istvánné, Nagy Mihályné, Nagy Jánosné, Novák Jánosné, Pádár Ferencné, Pálinkás Mártonné, dr. Perényi Lászlóné, Sebestyén Ignácné, Simon Józsefné, Szabó Lajosné, Szabó Jánosné, Vencel Mihályné és Volszki Sándorné.

Templomunk részére 1931. évben a következő adományok érkeztek: A központi Oltáregyesülettől: 1 drb kék palást, 1 drb vélum, 1 drb beteglátogató tarsoly; Farkas Erzsébettől: 1 drb szőnyeg a kis oltárhoz, Kuli Sándornétól: 1 drb oltárterítő (rececsipke), N. N.-től: 1 drb oltárterítő (horgolt csipke), Proksch Arturnétól: 1 drb oltárterítő (horgolt csipke). Lay Vilmosnétól: 2 drb díszes könyvállványtakaró, Szabó Istvánnétól: 2 drb kispapi karing, Marton Istvánnétól: 2 drb ministráns karing, Meyer Pálnétól: 2 drb ministráns karing, Puky Saroltától: 1 drb szoborállványtakaró, Szatmáry Erzsébettől: 1 drb szoborállványtakaró, Vörös Erzsébettől porvédők, és Práth Péternétől: fehérneműre 10 P. Adományukat a jó Isten százszorosan fizesse meg.»

A beszámoló után a központi igazgató buzdította a közgyűlésen megjelenteket még fokozottabb munkára és különösen a szentségi Jézus iránti igaz szeretettől táplálkozó apostolkodásra. Majd dr. Perényi Lászlóné alelnöknő szólalt fel, megköszönve Mester Jenő lelkésznek az egyesületért hozott áldozatait, és arra kérte a tagokat, hogy szívleljék meg, amit hallottak, legyenek pontosak az imaórákon és közös szentáldozáson. A központi kiküldött innét is a legjobb reményekkel távozott: Szent Mihály tágas, szép temp-

lomában, minden remény meg van rá, a buzgó vezetőség munkája révén, hamarosan naggyá fog nőni az Oltáregyesület. Nagy Mihályné pénztári jelentése szerint 698 P 70 fillér összbevétele és 629 P 60 fillér kiadása volt az elmult évben a tripoliszi Oltáregyesületnek.

Harangügyünk — hála a Gondviselésnek — igen jó mederben halad a megvalósulás felé. Amikor e sorokat írjuk, már készen vannak a harangok s ki van tűzve a harangszentelés ideje is márc. 20-ra. A kifizetésük miatt sem fáj a fejünk, mert a jó hívek annyira nemes szívvel siettek segítségünkre, hogy még a készítendő Szent József-harangra is maradt egy kis összeg. Hálás köszönettel nyugtázzuk az utolsó kimutatás óta begyült adományokat: *Büntetett Kelemen* 15 P, *Ebers Katalin* 50 P, *özv. Hárnas Józsefné* 100 P, Egy kongregánista arany- és ezüsttörmeléket. *Török Sándorné*, aki a sorsoláson az aranyórát megnyerte, meg akarván hálálni az Úr Jézusnak ezt az örömet, nemes elhatározással visszaadta újra a harangok javára a brilliánsos aranyórát. Amikor Török Sándorné ebbeli nemes elhatározásáról értesült egy ismerőse, azonnal követte a szép példát és egy rubinnal és hét brilliánssal ékesített aranygyűrűjét küldte el *Molnár Róza*. Névtelen adományozó ezüstláncát 10 P-ért vette meg Szlaucsik Luca a harangok javára. Szentháromság nevében 10 P, képekből 1.73 P, *Kozák család* 10 P, *özv. Tolnay Miklósné* 10 P, *Major Matild* egy arany érem arany zsinóron, *Pfan Anna* 2 P, *N. N.* 1.86 P, *Schieberna Julia* 2 P, Képelárusítás 22.54 P, *Leszax Józsefné* 20 P, *Szakmáry Lajos* 2 P, *Szakmáry János* 2 P, *br. Gudems Hugó* 2 P, *Képeladás* 30.10 P, *N. N.* 1 P, *özv. Józsa* 1 P, *N. N.* házt. alkalm. 12 P, *özv. Lippachné* 2 P, *Molnár Anna* 0.50 P, *Novák Ignácné* 0.60 P, *Bognár Julia* 4 P, *N. N.* 2 P, *Molnár József* 2 P, *Csik Jánosné* 1 P, *N. N.* 1.90 P, *özv. Feistel Edéné* 5 P, *özv. Kiss Jánosné* 2 P, *Berta Mária* 10 P, *N. N.* 2.20 P, *Képeladás* 0.50 P, *Vitkovics Jánosné* 1 P, *Orosz Béláné* 1 P, *Hamzáné* 2.50 P, *özv. Katzl Károlyné* 1 P, *Kálmán Emma* 1 P, *Kurucz Róza* 10 P, *N. N.* 1 P, *Haszmann Józsefné* 10 P, *Bakonyi Imre* 50 P, *Noskó Mária* 2 P, *Papp Bálint* 15 P, *N. N.* 50 P, *N. N.* 1 P, *özv. Zsenkó Ferencné* 6 P, *Vatay Teréz* 2 P, *Szarvay Julia* 1 P, *Tamás János* 0.50 P, *Gregor Adél* 0.90 P, *Szakály József* 0.50 P, *N. N.* 0.10 P, *Reich tábornokné* 5 P, *özv. Serringer Nándorné* 10 P, *N. N.* 3 P, *Prágelvics Kázmérné* 10 P, *Képeladás* 12 P, *N. N.* 0.50 P, *Pausz Géza* (a Szent József harangra) 25 P, *Remlinger Antalné* 5 P, *Képeladás* 2 P, *Antal Jánosné* 7 P, *N. N.* 1 P, *N. N.* 3 P, *Farkas Borbála* 2 P, *Képeladás* 1.50 P, *özv. Klimm Antalne* egy női aranyóra, *Mikovics József* és neje (felerészben az Oltáregyesület, felerészben a Szent József harangra) egy női aranyóra és egy gyönyörű fazonú kétméteres aranylánc, *Sz. P. Ujpest* 40 P, *özv. dr. Szüts Károlyné* 10 P, *Mihalik Jánosné* 1 P, *N. N.* 1 P, *Képeladás* 1.62 P, *Goreb Mária* 20 P, *H. Gy.* 1 P, *Illés Jánosné* 1.80 P, *Funk Mária* 1 P, *Keresztes Miklósné* 2 P, *Dömötör* 1.50 P, *Isten nagyobb dicsőségére egy kath. hívő* 20 P, *Gräfner Jánosné* 5 P.

Haranganyának a B. Jolán harangot egészen adományozó kongreganistát, a Szent Károly-haranghoz pedig *özv. Hárnas Józsefnét* — aki a legnagyobb pénzadománnyal járult hozzá a harang költségeihez — kérte föl a lelkész.

Felelős szerkesztő: **dr. Mátrai Gyula.** — Felelős kiadó: **dr. Mészáros János.**

Stephaneum nyomda r. t. Budapest. Nyomdaigazgató: **Kohl Ferenc.**

XXXII. ÉVF. 1932 MÁJUS

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGITÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Budapest, Üllői-út 77.

Előfizetési ára egy évre 2 P 50 f.
Jelen példány 25 f.

Megjelenik minden hó elején.

TARTALOM: *Dr. Mátrai Gyula:* Igazság a lelkiéletben — *Kupka Izabella:* Úrnapján. — *Harsányi Ilona:* Örök május virul — *D. E.:* A «jóvátételi mise» eredete. — *Nagelreiter Alajos:* Eukarisztikus hódolat a szentmisén. — *Központi:* Májusi imaszándékunk. — *Király Ödönné:* Tavaszi fagy. — *Volarics Ferenc:* Farsangi mese. — *Krónika.*

A Szent István-Társulat húsvéti új könyvei.

A Szent István-Társulat két szép új könyvvel lépett ki a húsvéti könyvpiacra. Az egyik *Hetényi* Gyula dr. mezőtárkányi plébános «Isten és a lélek» című műve amely egyformán érdekelheti a teológust és a laikus olvasót. Isten jelenlétében átérzett s a nagy természet békés ölén átgondolt eszmék szép gyűjteményét adja ez a pompás magyarsággal megírt könyvecske. Bemutatja Isten és a lélek legbensőbb viszonyát, végigviszi az olvasót az egész életen s rámutat mindnyájunk legégetőbb lelki szükségletére, a békére. A kiválasztott lelkek zavartalan nyugalma s békés derűje sugárzik a könyv minden lapjáról. Megtanít imádkozni és megízlelteti az elmélkedés édességét. A könyv stílusa igen szép, hasonlatai költői szárnyalásúak, képei vonzók. Hetényi Gyula dr. ennek a könyvecskének megírásával igen jó munkát végzett.

A másik könyv *Heigl* László dr.-nak «Ecce lignum Crucis» című illusztrált műve, Krisztus kínszenvedéseinek ereklyéiről szól. A szerző hosszabb szentföldi tartózkodása alatt a legalaposabb pontossággal utánajárt a Jézus emberségére vonatkozó ereklyék történetének, amennyire az idők mai távlatában lehetséges, ismerteti a szent kereszt történetét, megadja a méreteit, súlyát, anyagának természetét, vázolja a szent kereszt sorsát, a Krisztus lábait átvérő szegek, a fejét kínzó töviskorona, a testét borító gyolcs, a Veronika-kendő, a biborpalást, az oldalát átszúró lándzsa s a passió egyéb eszközeinek, a spongyának, nádnak, izsópnak, ostorozó oszlopnak történetét. Még a szomorú emlékű 30 ezüst pénzt is átszámítja mai értékre. Érdekes tanulmányát Krisztus külsejének leírásával végzi, nagyrészt a Lentalus-féle levélre támaszkodva. A szerző nem történeti kritikát provokáló tanulmányt akart írni, hanem az érdeklődést kívánta felkelteni a mindnyájunknak kedves és becses szent ereklyék iránt, ami Heigl László dr.-nak teljes mértékben sikerült. A két könyvecske pompás kiállítása a Stephaneum-nyomda kitűnő ízlését dicséri.

Az Oltáregyesület irodájában (IX., Üllői-út 77.) kapható:

	Pengő		Pengő
«Örökimádás» folyóirat egész évi előfizetése	2·50	Litánia Szent Józsefről	—·05
Egyes példány	—·25	Levelezőlapok «Örökimádás-templom»	—·10
Régi teljes évfolyam	1·20	«Kánter Károly»-emlékkép	—·05
Vezérkönyve	—·80	«Jézusom Örömöm» folyóirat, előfizetés egész évre	1·60
Felvételi füzete	—·10	Egyes példány	—·16
Félszázados története	3·—	Az Euch. Gyermek Szöv. érme	—·32
Érme	1·—	Indulója	—·08
Szervezése és működése	—·10	Kis Örökimádás imakönyv	1·—
Jézus Szíve hónapja, fűzve	—·30	Fehér liliom	—·15
Kötve	—·60	Az isteni Gyermekbarátnál imakönyv	1·50
Nádasdy «Havi magány»	—·80	Hozzávaló énekpótfüzet	—·50
Kis Szent Terézia szelleme	3·50		
Litánia latin szöveggel	—·50		

Igazság a lelkiéletben.

MAGYARORSZÁG bíboros hercegprímása a tisztességhez való visszatérést sürgette a Szent István-Társulat idei közgyűlésén. Nem ok nélkül tette ezt. Nemcsak nálunk, de az egész világon a képmutató hamisság tivornyázik. A szabadkőműves szellemnek ez a szörnyszülötte önmaga lelkületéhez formálta a politikát és azon keresztül az embereket is, akik legtöbbször nem néznek a dolgok mélyére, hanem ujságcikkek és beszédek hatása alatt állanak. Bámulják azokat, akik szuggesztív erővel tudnak hazudni, mint Kreuger Ivor, a gyufakirály, és engedik magukat teljesen tönkretenni. A rengeteg csalódás, mely ennek a szellemnek nyomában jár, elfásítja az emberek bizalmát, mozdulatlan élettelenségbe merevíti a nemzetek életét. Valósággal a halál árnyékában ül a földi élet.

És szól a harsona, vissza a tisztességhez, mely az igazságon alapszik! Van-e köze ennek a harsonahangnak a lelkiélethez is. Igen. *A lelkiéletnek is az alapja a benső igazság.*

Azoknak az életjelenségeknek, melyeket a lelkiélet fölmutat, igazaknak kell lenniök.

Az imádságomnak a szívem-lelkem megnyilatkozásának kell lennie. Olyan az igazi ima, mint a virágillat, az ember lelkéből lelkezett, szíve érzésével Istennek nyujtott produktum (eredmény). Ezért kell előbb a lélek akaraterejével lecsendesíteni a szív háborgását az imádság előtt, odahelyezkedni a jó Isten szent fölsége elé és engedni, hogy az Ő végtelenségében annak érezzük magunkat, amik a valóságban vagyunk: egészen kicsi gyermekei a végtelen fölségű és végtelen jóságú mennyei Atyának. Ilyen lelki behelyezettségben igaz lesz az imádságunk. Amit az Úr színe előtt mondunk, azt át is érezzük és gondolkozásunkra, egész életünkre is kiterjesztjük hatását. Milyen visszataszító ellentét a szépszavú, szalmalángos fogadkozású imádság és a nap folyamán káromlások, illetlen, megszóló és rágalmazó beszédekkel fondorkodó ármánykodással, türelmetlenség és zúgolódással, sőt gonosztettek elkövetésével terhelt ember élete.

A hívő ember élete legyen olyan, mint a vallásos lelkülete. Különben csak színészei vagyunk a lelkiéletnek. Mintha csak a jó Isten megelégedhetnék azzal, hogy Előtte eljátsszuk áhítatos szerepünket s aztán letéve azt, újra fölvehetjük a saját egyéni tökéletlenségeinket. Ó nem! A mi életünk minden gondolata, megmozdulása, összes cselekedetei érdeklik az ég és föld Urát. *Istentől az embernek adott szerep az egész emberi élet.* Ő néz és meglát mindent. Nemcsak külsőleg, de — lévén «a szívek és vesék vizsgáló Istene» — belelát életünknek igazi értékébe és keresi, megkívánja benne a benső igazságot. Nem fogadhatja kedvesen és nem is hallgathatja meg azoknak imáját, akikről tudja, hogy alig mennek haza a templomból, azonnal újra kezdik házsártos gorombaságaikat, törnek-zúznak, türelmetlenkednek, hetenkint gyónnak, de eszük ágában sincs valamelyik szokásos hibájuk ellen komolyan küzdeni. Vannak napi áldozók is, akik nem mennek semmivel sem előre, mert nem is akarnak igazán; mert visszaszorítják a szentáldozás hatásait. Nem engedik, vagy helyesebben nem óhajtják az Úr Jézus kegyelmi erejének tevékenységét. Belefáradnak a hűségbe már egy pár nap multán, pedig Ő azt mondotta: «*Veletek vagyok mindennap a világ végezetéig*» és azért jött, hogy életünk legyen és bőségesen legyen. Az ideális állapot e tekintetben az, amit Szent Pál így fejez ki: «*Élek én, de már nem én, hanem él bennem Krisztus*».

Lelkiéletet élő buzgó lélek keresd a lelkiéletedben a benső igazságot. Maradj mindig benne az isteni világosságban, mely a kegyelem sugárözönével ragyogja át a lelkedet és tartsd összhangban ennek természetével — «Isten mindenek fölött!» — az egész életedet. Erre tanít, ezt várja tőled a szentségi Jézus.

Mátrai Gyula dr.

ÚRNAPJÁN

Üdvözlégy Oltáriszentség!
Jézus drága Teste s Vére!
Üdvözlégy hitem bástyája
S csüggedő szívem Reménye.
Szeretetnek szent tűzhelye;
Vigaszom a szenvedésben. —
Éjt elűző fényes Napom;
Oltalmazóm a veszélyben. —
Éhes lelkem tápláléka,
Üdvforrás szomjú szívemnek...
Én egyetlen Boldogságom!
Kútfeje minden örömnek. —
Áldott Kenyér! mennyből szállott!
Ég s föld hódol ma Tenéked...
S lelkem égő szent hevében
Porba hullok ím Előtted!

Üdvözlégy Szentségi Jézus!
Drága kincsem: ó szent Ostya
Piciny Ostya: — ó nagy Isten!
Szeretet örök Csodája...
Szentségi édes Jézusom!
Dícsérlek s áldlak szüntelen.
Hozzád vágyom, hajnal ha kél
S ha leszáll a nap estelen...
Jöjj szívembe drága Jézus
Vedd birtokodba lelkemet...
Gyujtsd fel szerelmed lángival
Legyen örökre a Tied!
Rejts Szíved szent sebébe el,
Hogy soha el ne hagyjalak
S engedd, hogy egykor Tégedet
Mennyben örökké áldjalak!...

Kupka Izabella.

ÖRÖK MÁJUS VIRUL...

Örök május virul.
Rózsákba borult a világ felettem,
Amióta igaz katolikus lettem.

Rejtett utaira
Csodákat varázsol a Magasság,
Csupa költészet s mégis Színigazság!

Harsányi Ilona.

A „jóvátételi mise" eredete.

«Fleurs Eucharistiques» munkából francia után írta: *D. E.*

Ezernyolcszáznyolcvanhatban XIII. Leo pápa rendelete folytán, Valence püspök körzetében egy oly társulat alapítását engedélyezett, amely különösen a «Jóvátételi mise» «Messe Reparatrice» fontosságának ismertetését tűzte ki céljául.

Ez alapítás története egyszerű és megható, kihatásaiban bámulatos.

Élt Valence városában egy nagyon, de nagyon szegény asszony, akinek egész élete a legsúlyosabb megpróbáltatások, szenvedések között folyt le. Egyedüli öröme, erejének kútforrása, a Tabernákulumnál töltött ideje volt. Ellenállhatatlan erő vonzotta őt oda. Súlyos életében oly véghetetlen nagy, szent vonzalom vett rajta erőt az irgalmas Mester iránt, hogy szenvedéseit az a fájdalom is tetézte, látni, hogy «a jóságos Istent az emberek nem szeretik».

«Mikor beléptem a templomba — írta egyszer — és láttam a hosszú padsorokat, székeket üresen, szívem valósággal összeszorult s nem birtam elég buzgón imádkozni, bűnbánatot magamban felébreszteni, hogy könyörgéseimmel népesítsem be az üresen álló helyeket, távollévőkért ostromoljam Isten nagy irgalmát.»

E másokért való imádságos buzgalma lassan-lassan arra vitte, hogy minden vasárnap egy misét ajánlott fel, mindazok számára, kik különféle — jó vagy rossz — kifogásokkal maradtak el aznap a templomból. Nemsokára azokért maradt a második misén, kiket a közöny, vagy istentelenségük tartott vissza, épúgy azon betegek és szenvedők számára ajánlotta fel, akiknek lehetetlen a templomba menni.

Végül egy misén ottmaradt azok szándékára is, kiket a hét folyamán az Úristen magához szólított anélkül, hogy áldozhattak volna.

Mind e misék hallgatása után hálaadó imában merült el.

Egy napon — 1872 június 19-én, Úr napján —, mikor szokásos négy miséjét végighallgatta, kimenő félben újra látta, mily kevesen vannak a templomban, mily elhagyatottan áll a Tabernákulum, mennyi keresztény hiányzik... Kezdődött a szentmise, «itt maradok, gondolta magában, legalább eggyel több lesz jelen, de már négy misén vettem részt, nem is tudtam mily szándékra felajánlani az ötödiket. Magamban elmélyedve, szokásos imáim

elmondása helyett, kértem az Urat, ismertesse meg jobban Önönmagát, ébresszen fel nagyobb szeretetet az emberekben Szentséges Felsége iránt».

Ekkor vette észre, mily hézagok tátonganak az emberek ájtatosságaiban. Mindnyájan többé-kevésbbé készek vagyunk felebarátaink segítségére lenni akár szellemi téren vagy az anyagiakban. Imáinkat szándékaikra felajánljuk, míg ellenben egyikünk sem gondol jóvátenni közös égi Atyánk ellen elkövetett sérelmeket.

Amint ez igazságot fölismerte, azonnal feltette magában, hogy kitölti e hézagot, ezentúl nemcsak egy újabb misén való részvételre tökélte el magát e gondolat szándékára, de apostoli munka megkezdésére határozta el magát, hogy a «jóvátételi mise» fontosságát ismertesse.

Van-e magasztosabb cselekedet annál, mint hatványozott tisztelettel híven közbenjárni, hogy «jóvátegyük» a legjobb Atya ellen elkövetett tiszteletlenséget, szentségtörést, gyalázást, hogy kiengeszteljük azon szerencsétlen gyermekeinek bűneit, kik annyira megfeledkeznek róla. E bűnök sokaságának láttára átérezni azt a mélységes fájdalmat, amely a hív keresztény lelkét átjárja? vagy méginkább érzett aggodalom, teljes sajnálat azon emberek iránt, akik gyalázatosan viselkednek Istennel szemben, ahelyett, hogy hódolatteljesen borulnának le előtte igaz fiúi szeretettel. Az engesztelésnek nem legfölségesebb módja-e a szentmisében bemutatott áldozat? Isten iránt az egyedüli méltó cselekedet? Imádatunkkal engesztelni megsértett szentségét? hálánk bemutatásával dicsőíteni jóságát? Jézus Krisztus Urunk által, kinek érdemei felülmúlják az isteni igazság szolgáltatását? nem a Szentlélek által ihletett okos, szeretetteljes, egyedüli módja-e a jóvátételnek?

Ime, e szegény, lelkében megkínzott asszony sok szenvedése közepett megtalálta szíve aspirációjának titkát.

Teljes egyszerűségében, nagyságában, alázatosságában bontakozik ki «a jóvátételi mise» mélységes értéke, hatásában kiszámíthatatlan következményeivel, melyek teljesen megfelelnek a róm. kath. Egyház dogmáinak.

Ime, az Egyház kertjében elvetett szerény kis mustármag, amelyből immár Franciaországban terebélyes fa lett, melynek ágai árnyékában sok, oltalmat kereső lélek megnyugvást talál.

Elég ismertetni e mozgalom eredetét és célját arra, hogy az kedvessé váljék minden buzgó léleknek, kik égnek a vágytól Uruk Istenüknek kedves módon hirdetni örök dicsőségét.

* * *

Valóban időszerű e szent munka ismertetése, amely annyira megfelel a mostani szomorú időkben élő embereknek.

Gondviselésszerűen lép fel most, mikor hanyatlófélben van az Isten iránti tisztelet, félelem, imádat, most, amikor elhanyagolják a Tabernákulumban lakozó Úr Jézust, most, amikor az istentelenek a jeruzsálemi volt zsidókkal újra üvöltik: «Nem akarjuk, hogy ez ember uralkodjék felettünk».

Felséges megnyilatkozása a szeretetnek, amely minden lángoló lelket tölt el, mikor Isten dicsőségéről, irgalmasságáról, hosszan tartó türelméről van szó, amellyel az emberiséget körülveszi.

Hála a «jóvátételi mise» bemutatásának. Sion hegyének utai kiegyenesednek, mert nincsen senki, aki miután résztvett e szolemnitásban, ne érezné lelkében az Oltáriszentség iránt hatványozottan felébresztett imádatot.

És a hívők imáinak, zsolozsmáinak kórusában elvész az istentelenek káromló hangja.

Isten megdicsőül, az Egyház diadalmaskodik, az emberiség felébred, felszabadul és megtér.

Eukarisztikus hódolat a szentmisén.

A KÖZSÉG hívő serege nagy számban vett részt az ünnepi szentmisén. volt köztük egy egyszerű pusztai ember, aki az egész szentmise alatt az oltárnak hátat fordítva, a templom előcsarnokában a régi, nagy feszület előtt térdelt és imádkozott. Az átváltozás után a plébánia egyik káplánja észrevette a kereszt előtt ájtatoskodó pusztai cselédet és ezt mondta neki: «Barátom, forduljon az oltár felé, ott van a jó Isten a kenyér és bor színében».

— A jó Isten — felelé fejcsóválva a férfi lehet, hogy az Öné ott van, de én nem ismerem azt ottan... Az én jó Istenem, akit én ismerek, ez itten! — És a feszületre mutatott.

Részben igaza volt a szegénynek: A jó Isten megváltott minket és akit szeretünk, az a Megfeszített. Azonban aki érettünk, üdvösségünkért meghalt, csak egyszer függött a keresztfán... A mi feszületeink nem valósága a Megfeszítettnek, hanem csak képe, ábrázolása. Az, akit érettünk keresztre feszítettek, élő valóság a legméltóságosabb Oltáriszentségben, az oltáron. Krisztus feltámadt, Krisztus él, soha többé meg nem hal. Ezt az egyszerű pusztai ember nem tudta. De hányan vannak, akik szintén nem tudják ezt!

De hogyan is tudhatják ezt, midőn a vallásról oly tág és felületes ismeretük van? Midőn az ő hitük sok esetben a hiszékenységnek, az előítéleteknek és gyakorlati babonáknak a vegyüléke? Midőn anyagias gondolkodásuk megáll a jeleknél, alakoknál, képeknél és ezeken kívül semmit sem lát?

Hol itt a hiba, honnét ez a vallási tudatlanság? Bizonyára onnét, mert sokan elhanyagolják a keresztény tanítást vagy egyáltalában nem olvasnak hitvédelmi, valláserkölcsi iratokat. Sok helyen templomainkban mily vigasztalan kép az, midőn a felnőttek katekizmus oktatásán a nép összezsugorodik

egy kis csoportra, amely jámbor nőkből, néhány gyermekből és még kevesebb férfiból áll!

A szentmisére még van látogatottság. A népnek nagy része még hű az Egyház e súlyos parancsához, de sok esetben talán azért, mert ezt így megszokta vagy mert hát családi hagyomány. Másrészt pedig különösen városokban mennyi azoknak a katolikusoknak a száma, akik hónapokon át nem járnak szentmisére! És milyen némelyeknek a viselkedése ott a szentmisén?

Vannak, akik még a szentmise alatt beszélgetnek vagy össze-visszanézegetnek, akik csak ott állanak és se nem imádkoznak és se nem énekelnek, akik az Úrfelmutatás magasztos pillanatában sem borulnak le a szentségi Jézus előtt, jóllehet a túlnyomó többség leborulva imádja az édes Jézust; akik csak a szentmise vége felé lépnek be a templomba; akik a szentmise elejéről elkésnek vagy jóval a befejezése előtt elhagyják a templomot. Ezek a katolikus testvéreink helytelen viselkedésükkel azt bizonyítják, hogy nem ismerik azt, ami a szent oltáron teljesedésbe megy.

A templom az Isten háza és a mennyország ajtaja. Az én házam az imádság háza — mondja Jézus. Az imádság első köteles ténykedése az Isten imádása. Uradat, Istenedet imádjad és csak Neki szolgálj». Akik ott vannak a szentmisén, közülük vajjon hányan gondolnak erre a legszentebb kötelességükre? Pedig az isteni törvény parancsa az emberiség számára kötelesség és szükséglet. Az egész mindenség dícsérő himnuszt zeng az Istennek, az esztelen teremtmények a maguk nyelvén, teszem pl. a madarak csicsergésükkel vegyülnek bele a nagy világhimnuszba és az ember, az eszes teremtmény zengzetesebb dallamba foglalja a világ himuszát és úgy viszi a végtelen szépség, a végtelen Bölcseség és mindenható Jóság, azaz Isten elé. Az ember számára az Isten imádása valóságos életszükséglet.

Mi katolikus keresztények az örök Atyának akkor hangoztathatjuk a legszebben a dícséret himnuszát, hogyha a szentmisében az Istenemberhez meleg szívvel és hálás, szerető lélekkel csatlakozunk és Vele együtt leborulva imádjuk, dícsérjük és áldjuk a kegyes s mindenható Isten szent Felségét. Általa, azaz Krisztus által ajánljuk fel a dícséret áldozatát — mondja szent Pál a zsidókhoz írt levelében. A dícséret áldozata pedig Jézus az Oltáriszentségben, aki az áldozatban való titokzatos, szentségi halálával és megalázásával elismeri az Isten legfőbb és abszolút uralmát a teremtmény fölött, amely teljesen alá van rendelve a Teremtőnek.

Valahányszor ott vagyunk a szentmisén, mindannyiszor mélységes hittel és nagy áhítattal, szeretettel egyesüljünk Jézussal és legfölségesebb miseáldozatával és Vele együtt imádjuk, dícsérjük és áldjuk a teljes Szentháromságot: az Atyát, a Fiút és a Szentlelket. A szentmisében Isten Bárányával, az újszövetségi húsvéti Bárányunkkal, az édes Jézusunkkal szívben-lélekben egyesülve fohászkodjunk, imádkozzunk isteni örök Atyánkhoz irgalomért,

kegyelemért, segítségért. És megtapasztaljuk majd, hogy gazdag lelki-testi kincsekkel megajándékoz minket egyszülött Fia, Jézus Krisztus kedvéért az örök isteni Atya.

A szentmise a legtisztább, legszentebb, legfölségesebb és legkedvesebb végtelen értékű áldozat. Ha az Eucharisztia misztériumának magasztosságáról mély, őszinte és igaza a katolikus meggyőződésünk, akkor Sanctustól vagy legalább Úrfelmutatástól a Communióig bezárólag mindig két térdünkre leborulva vennénk részt a szentmisén.

Akiket az Úrfelmutatás alatt állva látunk, tanítsuk azokat kedvesen és szelíden a szentmise magasztosságának megértésére, ezzel is nagyban szolgáljuk a szentségi Jézus dícsőségét. Mily lélekemelő, gyönyörű és magasztos látvány, hogyha valamely templomban Úrfelmutatás alatt az egész hívő nép kéttérdre leborulva szent áhítattal, élő hittel imádja a nagy Szentséget!

Nagelreiter Alajos dr.

Májusi imaszándékunk.

Májushavi imaszándékunk: *Szűz Mária anyai szívének gyengédsége oltáregyesületi kötelességeinkben.*

Szentséges atyánk, a pápa 1928 május 9-én megjelent időszaki iratában hangsúlyozta és ajánlotta, hogy *Szűz Mária szellemét vigyük az engesztelésbe.* Az egyház májusi ájtatosságai, a májusi prédikációk Szűz Mária erényeiről, példájáról, a Szent Szűz tiszteletének az Úr Jézushoz vezető szelleme mind közreműködhetnek abban, hogy az Úr Jézus minél tökéletesebben az Ő édesanyjának gyengédségét érezze oltáregyesületi kötelességteljesítésünkben.

A virágokkal körülvett Szentszűzszobor előtt ott van kitéve a legméltóságosabb Oltáriszentsége májusi ájtatosság alatt. Mintha a Szűzanya ölében volna az Eucharisztia. Mintha a virágok illatát, az őt tisztelő hívek buzgóságát és hódolatát neki akarná adni, hogy most is azé legyen mindene, akié volt addig, míg a földön élt. Az oltáregyesület tagjainak is ez a lelki diszpozíció kell elsősorban: *mindenen a szentségi*

Jézusé. Gondolataim, szavaim, cselekedeteim, örömben és szenvedésben egyaránt a szentségi Jézusé. Ez a fölajánló akarat helyettesíti a Szűzanyát a lelkem virágos kertjében.

A szentségimádásom alatt Szűz Mária összeszedettségével, az Úr Jézusért lelkesedésével és mélységes imádatával akarok a szentségi Jézus előtt leborulni. Olyan legyen a lelkem, mint amikor a virágos kert fölött megáll a szellő és mozdulatlanul pihenni látszik a virág a napnak fényében, de bensejében ugyanakkor folyton gyarapszanak a sejtek, fölfelé törtet; a belső életével mintegy megfelelve a napsugárból reáhulló fény és meleg szeretetteljes energiáinak. Szűz Mária lelke is így forrott össze Istenével az imádás óráiban.

S mit mondjunk az oltáregyesületi havi szemtáldozásról! Nem fejezhetjük ki magunkat jobban, mint ha azt mondjuk, hogy Máriát hívjuk meg az Úr Jézust fogadni, az ő szívét vegyük kölcsön, tegyük a mienkbe, hogy az Úr Jézusnak ne hiányozzék semmi Mária gyengédségéből. Nem lehetett szentebb vendége az Úr asztalának és nem is lesz soha, mint Szűz Mária. S hogy az Úr előtt kedves az ilyen lelki diszpozíció, azt tudjuk az eucharisztikus szenteknek adott kinyilatkoztatásaiból, melyek ismételten biztosítanak, hogy az Úr Jézus végtelen kegyességében nem úgy veszi a dolgokat, ahogy azok sikerültek, hanem ahogy mi akartuk azt. Ha tehát Mária szívével akarom fogadni a szentségi Jézust — bármennyire gyarló az én szívem —, Máriáénak hatásai lesznek benne az Úr Jézus számára.

Az oltáregyleti alamizsnáink és a szegény templomok számára végzett munkánk pedig legyen a názáreti szent ház, szellemében tartva: akármelyik szegény templom kapja meg, akármilyen formában használja föl a központ az adományomat, az *Úr Jézusnak magának* adtam. Mit nem tett volna Mária az ő Jézuskájáért? Milyen az ő szeretete most égi dicsőségében is az ő Jézusa iránt? Ó, ha erre gondolunk, meggyullad a mi szívünkben is a szeretet tüze és ez a Krisztus iránti szeretet sürgetni fog bennünket is, mint Szent Pált.

Legyen a májusi oltáregyesületi életünkben minél több szűzmáriás vonás és tapasztalni fogjuk majd egyszer, hogy ez volt esztendőnkben a legjobban eltöltött hónap. *Központi.*

Május havában mindennap délután ¼6 órakor rövid szentbeszéddel kezdődő májusi ájtatosság lesz az Örökimádás templomban. A szentbeszédek témája: *Szűz Mária és a legméltóságosabb Oltáriszentség.* Szónokok: az Örökimádás papjai.

Május 2-án reggel 9 órakor ünnepélyes szentmise és közös szentáldozás kongregánistáink részére. Délután ½5 órakor gyülekezés a fogadalom megmegújítására. A szentbeszédet *Mészáros János dr.* prelátus, érseki helynök, a kongregációk igazgatója mondja. Az ünnepi áldást pedig *Rotta Angyal dr.* pápai nuncius adja.

Tavaszi fagy

PANNIKA még mindig a pesti farsangról álmodott. A fényes bál óta nem mult el nap, hogy boldog mosollyal dúdolgatva ne perdült volna egyet, egyet maga körül s nem tudta megállni, hogy apró emlékeiben naponta ne gyönyörködjék. A szeme is csillogóbb lett s ha ráborultak a hosszú pillájú szemhéjak, mindenki érezte, hogy kedves titkot rejteget a szíve mélyén. Csak a plébános előtt nem volt titok a titok, nem mintha Pannika megsúgott volna belőle valamit, hanem inkább, mert a tapasztalt lelkipásztor úgy olvasott lelkéből, mint a nyitott könyvből.

— Hát hogy sikerült a szép báli este és mit üzent nekem az én Gyurka öcsém? — kérdezte Pannikától, amikor hazajöttek a nagy városból. A leány arca rózsásra gyúlt, egy pici sóhajtással neki fohászkodott a feleletnek, amely mindenáron elfogulatlan akart lenni. De az ajka boldog mosolygása, meg hogy a második kérdésre fontosabbnak találta a feleletet, árulója lett.

— Azt üzeni Józsi bátyjának, hogy hazajön húsvétra — örvendezett.

A plébános keze rátévedt az aranybarna hajra, mosolygós tekintettel vallatta Pannikát:

— No, hát várjuk őt itthon igaz szeretettel. Úgy-e kis leányom?

Pannika meleg ajka gyermeki hálával szótlanul tapadt a simogató kézre. És azután csakugyan ketten várták a tavaszt. Mikor az első hóvirág kidugta kiváncsi fejét a hó alól, Pannika a parochiára futott vele: tavasz lesz nemsokára. Máskor meg a plébános jött el figyelmeztetni Pannikát, hogy a földeken szántanak, a márciusi szél jó illatokat hoz az erdő felől s a mező tele van apró csillagvirággal. Együtt örültek a fűzfa hosszú barkáinak, a mandulafa rózsaszínű menyasszonyi csokrának, a parti nefelejcsnek és a kavics közül elősikló fürge kis gyíknak.

— Messze vagy-e még allelujás szent tavaszom? — kérdezte mindig sűrűbben, egyre türelmetlenebbül Pannika rajongó tiszta szeme.

A plébános szíve elszorult. Mi lesz, ha ez a gyerek mégis csalódik sejtelmes várakozásában? — gondolta.

— Nem tudod gyermekem, hogy húsvét boldogsága csak a szenvedések napjaira következhetik? intette ilyenkor. — Nem tudod, hogy sok-sok óra fájdalmából lehet csak egy percnyi örömet kisajtolni?

De Pannika olyan rémült, könyörgő szemekkel nézett rá, hogy mindig megsajnálta, nem folytatta.

Nagyhét is úgy vonult be, mint a jeruzsálemi diadalmenet, napsugarasan, virágokkal, hozsannával, de estére már hűvös szél bujkált a virágos gallyak között. Pannika sokáig térdelt ágya előtt hiába, mert a gondolatait nem tudta összefogni, szétfolytak, elmosódtak. Az éjtszaka is borús, csillagtalan volt, a szobában nehéz érzések sóhajba reszkettek. Sőt a reggel sem volt

derűsebb, ólmos hideg eső permetezett, a cseppek végigfutottak az ágak derekán s mint könnyes gyöngyszemek potyogtak a földre. Délután már hópelyhek is keveredtek az esőszemek közé s estére az egész természet remegve didergett tavaszi köntösében. Pannika rossz sejtelmekkel feküdt, félve ébredt, úgy aggódott korán kinyílott virágaiért. Atyai jóakarója az Üdvözítő nagyheti szenvedéseiben élt, róla egészen elfelejtkezett. Nagycsütörtök reggelén aztán bekövetkezett a katasztrófa. Az éjtszakai fagy könyörtelenül halált lehelt a rózsaszínű mandulavirágokra, ott hevertek a fa alatt a hideg, havas pocsétában. Pannika elfordult az ablaktól, hősiesen lenyelte könnyeit. A szomorúsága nőttön-nőtt; a postás üres kézzel haladt el házuk előtt.

— Még ma sincs semmi hír? — homályosodott el újra a szeme. Röviddel azután anyja kíséretével a plébános nyitotta rá az ajtót. Akkor már tudta, hogy valami baj érte őt, de amúgy is fájó szíve nem tudott jobban fájni. Meg sem ijedt, inkább tőle ijedtek meg. Fekete kendőbe burkolva, szinte elveszett a karosszék ölében, keskeny arca fehéren világított, olyan volt, mint egy kis fekete varjú a letarolt havas pusztaságon. Szótlan zavarral álltak vele szemben, ilyenkor még a szó is fáj.

— Főtisztelendő Atyám, tudja már, hogy Gyurka nem jön haza húsvétra? — segítette ki Pannika őket a félszeg helyzetből. Halk szomorúság érzett a hangján, de a mélyén még színesedett egy parányi remény, hátha csak rossz álom az egész.

— Honnan tudod már gyermekem? — döbbent meg az anyja.

— Tehát vége! — lankadt le feje. A szeme azért könnytelen maradt, bánatos, kényszeredett mosollyal mutatott ki a kertbe:

— Elfagytak dédelgetett virágaim, nincs tavasz, nincs húsvét, meghalt az élet.

A plébános megpróbálta vigasztalni: — szegény fiú sem tehet róla, őt is az élet kényszeríti. Azt írja, a jövője függ ettől a házasságtól — és letette az asztalra az eljegyzési értesítést. Pannika csak nézte száraz, riadt tekintettel, nem hallotta tovább, mit beszélnek hozzá, pihegett, mint egy beteg madárka.

Már sötétedett, mikor felvette prémes bekecsét és átment a templomba. Ott serényen folyt a munka, meghatott, imádságos hangulatban készült a sziklasír. Örömmel fogadták őt is a munkához s Pannika ügyes kézzel kezdte rakosgatni a zöld lombokat, apró mécseseket. Már csak a szent Test sírbahelyezése volt hátra, azt mindig a plébános sajátkezűleg végezte. De amikor Pannika elébe ment, megbékült komoly tekintetét ráemelte és önszántából gyermeki egyszerűséggel vallotta:

— Halottam volt, megsirattam, eltemettem — akkor megértő, szerető jósággal nyujtotta feléje a hideg márványtestet. Pannika lehajolt és megcsókolta ott, ahol a szív sebe véresre volt festve.

Király Ödönné.

Farsangi mese. (III.)

Irta: *Volarics Ferenc.*

— Ma hamvazásra fogunk menni — törte meg újra a csendet Piroska.

— Én is elmegyek hamvazkodni — határozta el magát Margit.

Együtt siettek a csendes kis utcákon. Margit megremegett, amikor a régi iskola kapuját átlépte. A kis kápolnában már gyülekeztek a növendékek. Margit sietett volt hittanárát köszönteni. Kedves, öreg lelkiatya volt. Örömteljes lelkiélete visszatükröződött arcán. Margitnak oly jól estek a szelíd szavak, amelyekkel hogyléte felől érdeklődött. Talán ez bátorította fel, hogy kimondja a megtérő bűnös szavait: Főtisztelendő Atya, gyónni szeretnék. Margit megmosta lelkét a megtisztulás fürdőjében és hófehér lélekkel jött ki a gyóntatószékből. A gyónás után volt a hamvazás. Majd megkezdődött a szentmise. A tiszta szív örömével küldte már imáit az Úr Jézushoz. Közeledett a nagy pillanat is. Már ott térdelt a kis rácsnál és rebegte a kafarnaumi százados szavait: Uram, nem vagyok méltó... Visszatért padjába és imáiba merült. Folytatta beszélgetését Mesterével. Mindenki eltávozott a templomból. Utolsónak hagyta el a templomot, elhalmozva az Úr Jézus kegyelmétől és szeretetétől.

... Multak a hetek. Margit szorgalmasan járt templomba. Itt vigasztalta őt az Úr Jézus, mert szülei még mindig nehezteltek rája. Egyik napon atyja hazajövetkor újra a régi szeretettel csókolta meg. A legújabb ujságot adta neki át. Margit megilletődve olvasta a rövid hírt: «Sárközi Aladár... titkárnak hatalmas sikkasztása ma kiderült. A rendőrség elől már nem tudott menekülni, ezért öngyilkos lett».

Következő vasárnap már négyen áldoztak a kis kápolnában. Hálát adtak az Úrnak, aki ilyen nagy bajtól mentette meg őket. Mi lenne most Margittal? Ezt nem is merték átgondolni.

Margit pedig újra elővette Alacoque Szent Margit életrajzát, hogy most már teljesen átolvassa. Mikor az ismert részhez ért, furcsa nyomokat látott a lapon. Közelebb hajolt, hogy tüzetesebben megnézze. Felszáradt könnyek nyomai voltak ott. Megértette egyszerre, mi történt. Kis testvérének ártatlan könnyei és Alacoque Szent Margit imája mentették meg. Boldogság könnyei hullottak a papírra. ... És a két szerető testvér könnyei egybefolytak a durva papírlapon.

Ebben a pillanatban belépett a szobába Várlakiné.

— Margitkám, siess hamar, apuka már itt van a taxival és indulnunk kell.

— Rögtön, anyukám! Csak egy pillanatig várjatok még.

Margit lapozni akart, de a könyv nem volt felvágva. A kielégítetlen kíváncsiság felbosszantotta. Lecsapta a könyvet anélkül, hogy Piroskához

egy szót is szólt volna, kiszaladt a szobából. Az erővel elnyomott gondolat nem hagyta nyugodni: Miért bánta meg Alacoque Szent Margit, hogy elment az álarcosbálba? Hiszen ő már akkor is szent volt. Szerényen, illedelmesen viselkedett. A szórakozás, amelyben részt vett, tisztes volt és szabad. Viselkedéséért nem kellett szégyenkeznie atyjának a mennyországban. Valami más okának kellett lenni. Maga sem vette észre hogyan, de egyszerre arra a gondolatra bukkant, hogy nem fogja-e ő is megbánni később e tettét. Nem kell-e hullatnia hosszú ideig a késői bánat keserű könnyeit. Megborzadt e gondolattól. Selyemköpenyét összébbhúzta, mert teste remegett a borzadály hűvös szelétől. Arra is gondolt, hogy visszafordul. Hiszen a taxi dudája is mintha csak ezt sikoltaná: ne menj el, ne menj el... A villamos is ezt csilingelné: fordulj vissza. Nem, ezt nem teheti. Mit szólnának szülei. Atyja a fiatal titkárnak akarja bemutatni. A veszélyben találja meg az ember a helyes utat. Margitnál ez egy mély sóhajban nyilatkozott meg. Ebbe öntötte leányos tépelődésének minden keserűségét. Pár szó volt, ami e sóhajt követte, de éppen elég volt a megvigasztalódásra. Elszokott már tőle, de most lelke mélyéből tört elő: Alacoque Szent Margit, könyörögj érettem! Kegyes pártfogóm, segíts engem!

A taxi most hirtelen fékezett és szépen kivilágított épület előtt állt meg. Margit kíváncsian tekintett jobbra-balra. Az első bál izgalma volt ez. Elfogódottan lépett be a táncterembe. A kis francia baba felkeltette a figyelmet. Mindenki rátekintett. Ő is körülnézett. Ismerős alakon akadt meg szeme. Odament hozzá és megszólította. Nem csalódott. Régi osztálytársnője volt. Mindketten örültek a találkozásnak. A bál megkezdéséig kimentek a kertbe és elbeszélgettek a régi szép diákévekből. Kedves szép idők azok, rajtuk a mult patinája. Amin akkor bosszankodtak, most mosolyognak, amire akkor ügyet sem vetettek, most könnyeket csalt ki szemükből. Beszélgetés közben Margit ismerős hang suttogását hallotta.

— Könnyen meg fogja ismerni, francia babának van öltözve.

— Ó, éppen ez a jelmez tetszik legjobban nekem.

— Ha megtetszik, ne szégyelje ám megkérni a kezét; nem vagyok én emberevő — nevetett bizalmasan a tanácsos úr.

— A legnagyobb megtisztelésnek tartanám, ha a tanácsos úr veje lehetnék, de attól félek, hogy nem tudom rangjához mérten eltartani kedves leányát.

— Attól ne féljen, egy kis előléptetés, na meg egy kis hozomány és minden akadály le van győzve, nemde?

— Pompás! Tanácsos úr aranyos ember.

Margit nem tudta tovább hallgatni a szavakat. Izgalma egyre növekedett. Társnője arcát figyelte. Szerencsére nem hallott semmit a suttogó szavakból. Szégyenlette volna magát előtte. A suttogás egyre erősebb lett.

Veszélyesnek gondolta a továbbtartózkodást. Kérésére visszatértek a terembe. Szüleit kereste. Nemsokára megtalálta őket. Az egyik sarokban álltak egy szultánnak öltözött férfival. Ez lesz a titkár, villant át Margit agyán a gondolat. Nem gondolkodhatott sokáig, mert a tánc megkezdődött. A megnyitó párok néhányat fordultak, mikor pierrot-jelmezes férfi kérte fel. Néhány lépés után eléjük lépett a szultán.

Elegáns mozdulattal hajolt meg előttük. A pierrot elköszönt és eltűnt a tarka forgatagban. Margit szíve úgy zakatolt, mint a kis aranykalapács. Egész teste remegett az izgalomtól. Azt sem tudta, mit táncol. A szultán szülei felé vezette. Kutató szemmel tekintett anyjára. Megelégedett mosolyt látott arcán. Tehát nem csalódott. Ez a titkár. Nem is ismerte, mégis ellenszenves volt neki. A véletlenül hallott szavak ott csengtek fülében. «Nem tudom eltartani kedves leányát». Úgy érezte, mintha csak a hozomány kellene. Inkább sohase menjek férjhez, minthogy boldogtalan legyek. Újra felbukkant benne a gondolat, nem fogja-e ő is megbánni, hogy eljött az álarcosbálba, amely kezdete lesz az ismeretségnek és a boldogtalan házasságnak.

(Vége köv.)

Harangszentelésünkről, mely virágvasárnapján volt az Örökimádás templomban, csak most számolhatunk be, mivel akkor az áprilisi szám már készen volt. Az új harangok márc. 19-én délben érkeztek az Örökimádás elé. Meglevő harangunk örömhangja hamarosan sok hívőt gyűjtött össze, akik szeretettel szemlélték a két kedves vendéget. Szombat déltől vasárnap délután 1 óráig a templomhajó bejáratánál volt felfüggesztve a két harang. A virágvasárnapi utolsó szentmise után szentségbetétel volt s a harangokat Szlezák harangöntőmester alkalmazottai átszállították a szentélybe. ½4 órakor dr. Mátrai lelkész megmagyarázta a híveknek a harangszentelés szertartását. A haranganyák elfoglalták a rács előtt elkészített helyeiket és pontosan 4 órakor érkezett meg özv. Friesz Györgyné díjmentesen átengedett autóján *Breyer István dr.* esztergomi segédpüspök, *Hütter Lajos dr.* hittanár kíséretében. A zsolozsmákat a püspök és asszisztenciája a zárda kórusával felváltva végezte. Áhítatos meghatottsággal vettek részt a jó hívek az igazán szívből fakadt szertartás végén az ünnepi «Te Deumon». A püspök úr távozása után kinyílt a rács, a haranganyák bevonultak és megkoszorúzták harangjaikat, a 157·5 kg-os Szent Károly és a 95·5 kg-os B. Jolán harangokat. Utánuk zászló alatt vonult be a Szent Anna kongregáció és hosszú sorban az összes hívek, élükön őrgróf Pallavicini Edénével, az Oltáregyesület kegyelmes elnökasszonyával. Mindenki megcsókolta a megszentelt harangokat és a sekrestyén át távozott. *Ujabb adományokat és több más hírt a jövő számunkban közlünk.*

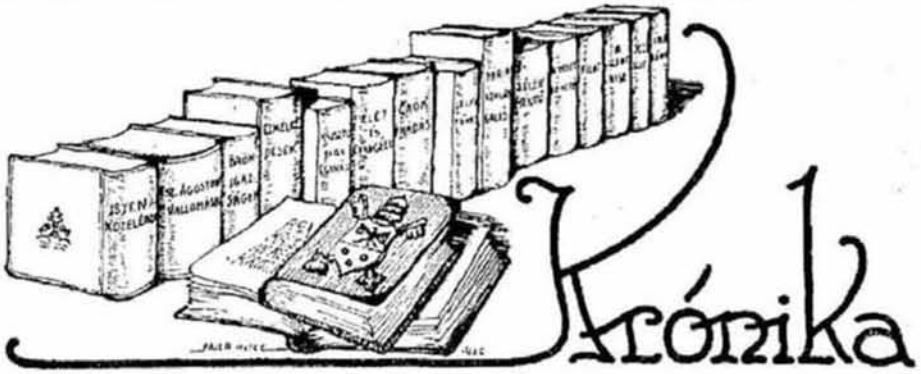

A budavári koronázó főtemplom Oltáregyesülete f. é. február 19-én, magasztos és lélekemelő ünnepség keretében ülte meg XI. Pius pápa megkoronáztatásának tizedik évfordulóját. *Hadász István* tábori püspök megrázó szavakkal mutatott rá a mai forrongó korra s a megnehezült életviszonyokra, melyek az egész világ emberiségére lidércnyomásként nehezednek. Rámutatott a pápai trón nagy jelentőségére, mely a mai válságos időkben fokozott mértékben keresi a kibontakozás útját. Rámutatott a szentséges atya tíz esztendei áldásos működésére, ki szóval és tettel szüntelenül arra törekszik, hogy az emberek szívében és lelkében helyreállítsa azt az egyensúlyt, mely a világháború óta nyugvó pontot nem tud találni. A püspök magasan szárnyaló beszéde rendkívül mély hatást gyakorolt az ünneplő közönségre, épúgy a gondosan és az ünnep magasztosságához illően megválasztott műsor többi száma is, melyből ki kell emelnünk *Bernolák Jenő* által előadott XI. Pius című melodrámát, melynek szövegét *Györgyné Czikle Valéria* írta, zenéjét *sági Cserwinka Henrik* szerzette. *Ferdinandy Mihály* nagy hatással szavalta el XI. Pius pápához írt ódáját. *Pálffy Mária* és *T. Polyák Izabella* operaénekesnők *Wladár Róberi* magas művészi teljesítményt igénylő négy egyházi szerzeményét adták elő ragyogó énektechnikával és művészi ízléssel. A helyi igazgató, *dr. Tille Gyula* záróbeszédében üdvözölte a termet zsúfolásig megtöltő igen előkelő közönséget és számos testület képviselőit, kiknek soraiban jelen voltak: *a kath. sajtó* nevében Bozokyné elnöknő, a *Szent Gellért-egyesület*; a *Pro Hungaria*; a *Szent Korona*, a *MOVE*, a *Kath. Esperantó-egyesület*, az *Urinők Ligája*, a filadelfiai Oltáregyesület stb. Az előkelőségek sorai között jelen voltak: *dr. Mészáros János* érseki helynök, *dr. Nemes Antal* püspök, *báró Skerlecz Iván* nyug. bán, *dr. Bernolák Nándor* volt belügyminiszter és neje, *dr. Angyal Kálmán* apátplébános, *gróf Zichy Gabriella*, *báró Skerlecz Cara* és *özv. Lász Károlyné* alelnöknők, *báró Petricsevics Horváth Róza* és *Vilma*, *Szentkereszty* és *Radvánszky bárónék*, *Donászy Ferenc*, *Scipnievszky* altábornagy családjával, *Lampel Vilmos* min. tanácsos stb. A feldíszített pódium keretét magyar ruhás leánykák és az Emerikános ifjak képezték. Az ünnepély rendezése *Wladár Róbertné* érdeme, ki ismert szaktudásával az Oltáregyesület ezen ülését, a katholicizmus igazi ünnepévé avatta.

Felelős szerkesztő: **dr. Mátrai Gyula.** — Felelős kiadó: **dr. Mészáros János.**

Stephaneum nyomda r. t. Budapest. Nyomdaigazgató: **Kohl Ferenc.**

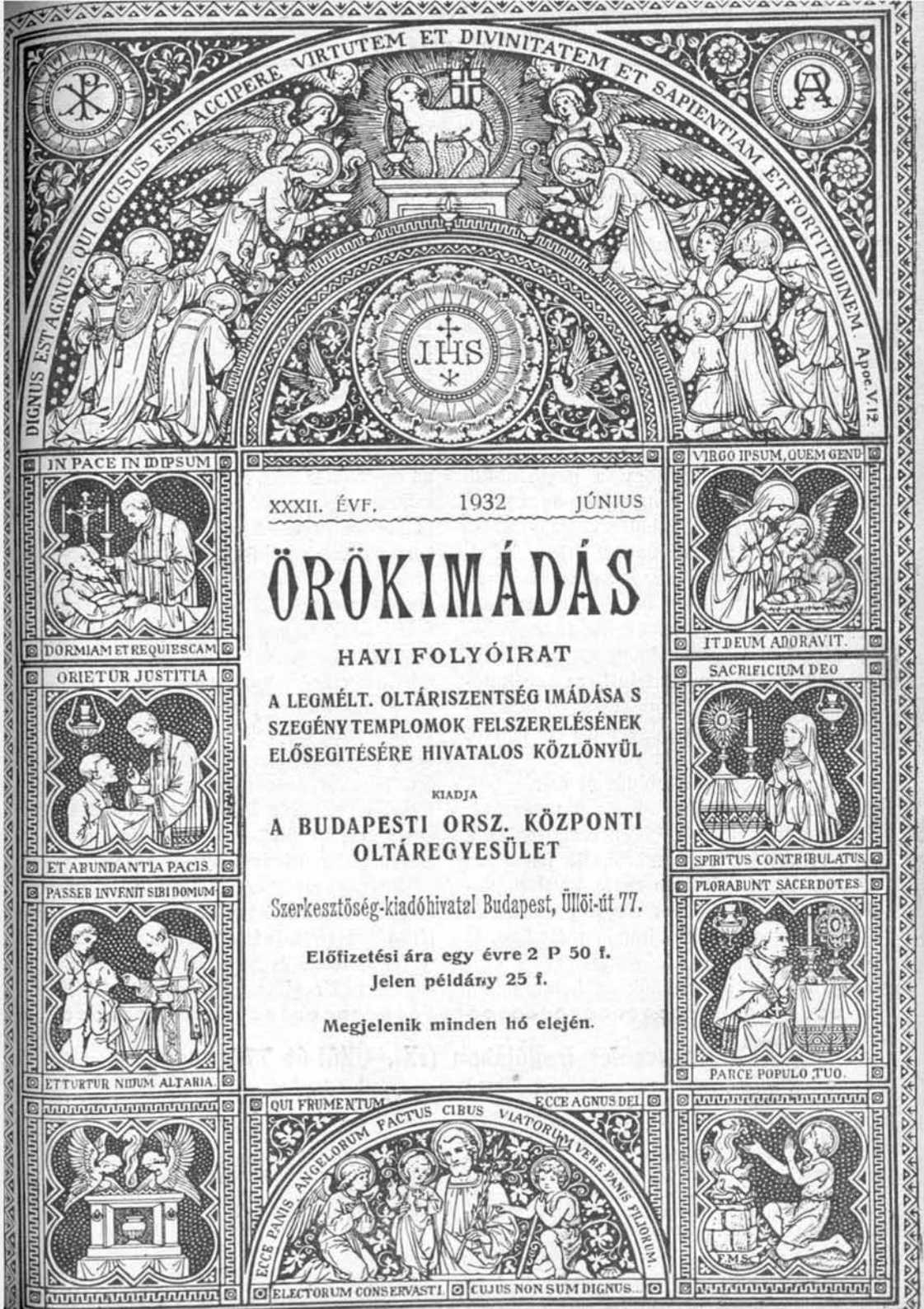

XXXII. ÉVF. 1932 JÚNIUS

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGITÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Budapest, Üllői-út 77.

Előfizetési ára egy évre 2 P 50 f.
Jelen példány 25 f.

Megjelenik minden hó elején.

TARTALOM: *Dr. Mátrai Gyula:* Engesztelő napok. — *Kupka Izabella:* Jézus Szívéhez. — *D. M.: Jézus Szíve az Isten háza és az ég kapuja.* — *Központi:* Júniusi imaszándékunk. — *Teologus:* Akire egyszer ránézett az Úr. — *Német István:* Két munkásról. — *Volarics Ferenc:* Farsangi mese. — *Király Ödönné:* Szent Pál levelet ír Korintusba.

Az Isten hatalmának bizonyítéka ez a levél, melyet egy reparatrix máter kapott Spanyolországból:

«Tisztelendő Anyám, Jézus békéje!

Nem tudom, van-e arról tudomása, hogy Spanyolország Jézus Szívének való felajánlására készült emlékszobor mily csodálatos módon őrződött meg a kommunista rémuralom alatt.

Elhatározták, hogy a nagyszabású emlékművet szétrombolják, de amikor azok, akiket a rombolás végrehajtására kijelöltek, a magaslathoz érkeztek, elernyedve, rémülten visszafordultak, azt hangoztatva, hogy ott, keresztalakban, kitárt karú személyek imádkoztak. — Meg kell jegyezni, hogy az egész kommunista rémuralom alatt, az emlékműhöz közelfekvő karmelita kolostor szerzetesnői éjjel-nappal, egymást felváltva, a szentségház előtt imádkoztak azért, hogy a szobrot bántódás ne érje.

A vezetők, gúnyolva a munkásokat, elhatározták, hogy ágyútűzzel fogják a lerombolást véghezvinni, de feleútban egy ellenállhatatlan erő a lovakat, kocsit s a bennülőket megtorpantotta és kénytelenek voltak immár másodszor is visszafordulni.

Franko parancsnok, a kommunista párt feje elrendelte, hogy a szétrombolást repülőgépekkel viszik végbe, ő maga ült az egyik gép kormányához, de sem ő, sem a többiek kormányosai, mint a szobor felett áthaladtak, abból semmit sem láthattak.

Másnap a szerencsétlen parancsnok egy anarchista tüntetés alkalmával mind két lábát eltörte. Ugyanis a dobogó, amelyen szónokolt, hirtelen összeomlott, sajnos, még ez sem térítette meg. Ágyban fekve folytatta tovább a pokoli terv keresztülvitelének irányítását, de a többiek a szétrombolásról ekkor már egészen lemondtak. Utoljára azonban egy óriási sapkát, amit erre az alkalomra készítettek, akartak gúnyból a szobor fejébe nyomni, a kezébe pedig egy rikító vörös zászlót. A szerencsétlen ember, akinek feladata volt mindezt végrehajtani, alighogy a szobor magaslatát elérte, lebukott és szörnyethalt. Szétzúzott testét és a vörös lobogót alig lehetett egymástól megkülönböztetni. Vajjon a szerencsétlen lelkével mi lett?

Imádkozzunk ezért a folyton forrongó világért, hogy végül mégis a Krisztus Keresztje felé forduljon, nemde, én Tisztelendő és szeretett Anyám?

Az Úr Jézusban egészen Öné.»

Az Oltáregyesület irodájában (IX., Üllői-út 77.) kapható:

	Pengő
«Örökimádás» folyóirat egész évi előfizetése	2·50
Egyes példány	—·25
Régi teljes évfolyam	1·20
Vezérkönyve	—·80
Felvételi füzete	—·10
Félszázados története	3·—
Érme	1·—
Szervezése és működése	—·10
Jézus Szíve hónapja, fűzve	—·30
Kötve	—·60
Nádasdy «Havi magány»	—·80
Kis Szent Terézia szelleme	3·50
Litánia latin szöveggel	—·50
Litánia Szent Józsefről	—·05

Engesztelő napok.

ENGESZTELÉSKÉNT kívánta — annak idején — az Úr Jézus a Szentséges Szív ünnepét. Mégis inkább az ünnepi hódolat és felajánlás jelentette az ünnepben az engesztelést. Most a Szentatya pünkösdi szózatában újra hangsúlyozza az engesztelést. Engesztelő, bűnbánó napokat sürget: *«Ez a nyolc nap legyen a bűnbánat, szent gyász, a lemondás és a böjt napja, az egész kereszténység számára».*

Mit jelentsen ez az oltáregyesület életében?

1. *Teljes lelki belehelyezkedést a bűnbánat szellemébe.* Az engesztelés alapja ugyanis a bűnbánat. Nemcsak a magunk bűneit lehet megbánnunk és megsiratnunk, hanem az egész emberiség szánandó eltévelyedéseit, Szentatyánk által elítélt pénzvágyát, önimádatát, az egyénekben a legszeretetlenebb önzést. Ha a Szentséges Szívre tekintünk, ebben a tükörben látjuk meg igazán a világ arcának eltorzulásait. Az Isten legfőbb uralmának, az örökkévalóságnak gondolata száműzve van a világ sorsát irányítók számításaiból. Mekkora veszedelmet rejt magában az evangéliumi «egyedül szükségeset», vagy így mondhatnók a legelsősorban szükségeset, a legfőbb gondolatot száműzni az emberek életéből! Az Úr Isten fölségjogainak milyen vérlázító megsértése ez! Az oltáregyesület tagjainak elsősorban hivatásuk ezt a lázadásnál is utálatosabb negligálást jóvátenniök. Látniok kell lélekben, hogy az Úr Szíve áldozatainak, megváltói akaratának, a lelkek üdvét szomjazó vágyakozásának a bűnök frontján nem kél visszhangja. Szabadon arat a bűn: fölperzsel és rombol templomokat és kolostorokat, nyilvánosan gyaláz meg szent eszményeket és erényeket. Azt mondhatnók, hol itt, hol ott jelenik a bűn tatárjárása, hogy sivárságot, pestist és a bűn áldozatainak temetőjét hagyja maga után az el nem földelt sírok utálatos levegőjével. Mindezt lehet, nagyon meg lehet siratnia annak, aki lelki szemmel nézi az emberinem sorsát.

2. *Sokszorozzuk meg szentségimádásaink alatt a megkérlelést.* Mint régen az engesztelés napján a zsidóknál a papok szüntelen imádkoztak: «kegyelmezz, Uram, kegyelmezz népednek», mi is kiáltsunk az Úrhoz; mintegy

kölcsönadva magunkat azoknak, akiknek legszükségesebb volna a bűneik kiengesztelése; lélekben odatérdelve a bűn pusztításai és rombolásai közé, mint a próféta tette Jeruzsálem romjai fölött. De a megkérlelés nem volna hatásos engesztelésünkben, ha nem tudnánk felajánlani jócselekedeteket, önmegtagadásokat, sőt önsanyargatásokat. Jócselekedeteink szinte az áldozathozatal talaján sarjadnak, mert hiszen ki tud ma másképp jót tenni, mint áldozat, önmegtagadás árán! Kinek nem kerül lemondásba az a pengő, amit most jótékonyságra áldoz? Ugyan kinek van fölöslege mostan? De éppen azért drága érték most a segítő felebaráti szeretet, mert nagy lélek, igen önlegyőző szív kell hozzá. S ez adja a jogcímet a meghallgattatásra. Amikor az Úr a könyörgőben előkészítve látja irgalmának útját, fölragyogtatja fölötte kiengesztelődésének napját.

Csak minél többet ebből a bűnbánó és megkérlelő engesztelésből a Szent Szív ünnepe és annak oktávája alatt, hogy megrövidüljön a megpróbáltatás ideje és fölragyogjon fölöttünk az Úr békéjének várva-várt napja.

Mátrai Gyula dr.

JÉZUS SZIVÉHEZ

Ó, Jézus! ég és föld dicső Királya!
Isteni Szíved ünnepén,
Mély imádással borulok Előtted
Térdre oltárod lépcsején.
Kinek örök hozsannát zeng a mennyben
A szentek s angyalok kara
Jusson fel kérlek trónod zsámolyáig
Gyermekszívem csendes dala!

Ó, Jézus Szíve! kegyelmek forrása,
Üdvünk Belőled csörgedez;
Örök szeretetmed megható tanuja
A tövis, sebhely és kereszt.
Értem merültél tenger szenvedésbe
S od'adtad drága életed...
A szent Ostyában eledelül nyujtod
Szentséges Tested s Véredet!

Ó, Jézus Szíve! ó Szeretet, Jóság!
Mikép zengjek hálát Neked?!
Im viszonzásul felajánlom Néked
Érted dobodó szívemet!
Fogadd el, s szüzi Véred harmatával
Mosd meg gyarló ajándékom:
Szeressen Téged forró lángolással
Örökké, édes Jézusom!

Ó, Jézus Szíve! oltár drága Foglya,
Rabul ejtett a szeretet!
A bűnök fájó tőviskoszorúja
Mért tépi vérző szent Szíved?
Gonoszság szennyes tengerét zuditja
Feléd a hitetlen világ...
Engesztelésem áldozati lángja
Nyujtson kérlek vigasztalást!

Ó, Jézus Szíve! egyetlen Reményem!
Halld meg buzgó kérésemet...
Jöjjön el hozzánk szent Béke-országod,
Áraszd földünkre dús kegyed!
Csendesítsd le a vésznek háborgását:
Hódoljon Néked minden szív...
Egy szózat visszhangozzék mennyben s földön:
Üdvözlégy édes, drága Szív!

Kupka Izabella.

Jézus Szíve az Isten háza és az ég kapuja.

(Elmélkedés júniusra.)

Akor egyik legnagyobb hibája a hidegség, a fagyos közönyösség. Más bajával úgyszólván nincs ember, aki együttérezne. Az Egyház, Krisztus titokzatos teste, minden módot felhasznál, hogy ebből a halálthozó apathiából felrázza az embereket; maga a Szentszék figyelmezteti őket, hogy a nekik annyira szükséges együttérzést ápolják. A sok üdvös észrevétel mellett nem mulasztja el, hogy a Szentséges Szívtől lesse el a melegséget, az együttérzést.

Jézus Szíve az Isten háza. Az Úr földi életében megmutatta, hogy az Istenségnek mily nagy dicsősége lehet egy megtisztult emberi szív. Bár nem az emberivolt tette szívét igazán naggyá, hanem az emberivel egyesült isteni természet, mégis az emberi szíven keresztül érzett, tett, működött. Ha csak a rideg igazságosság lett volna sajátja, bizonyára nem akarta volna a legnagyobb gonosztevők megtérését. Pedig ő a latornak bocsánatot adott (Luk. 23, 43.), a bűnös asszonyt feloldozta (Ján. 8, 11.), Mária Magdolnának, akiből hét ördögöt űzött ki (Luk. 8, 2.), azt engedte meg, hogy lábait megkenje (Luk. 7, 36—50.), sőt feltámadása után neki is megjelent (Ján. 20. 11—18.).

Ez a Jézus Isten-ember és mégis mily meleg a szíve. Sajátja az igazságosság, de ezzel mily elválaszthatatlanul együtt van az irgalom. Ha elvennénk az igazságot vagy az irgalmat, már nem lenne szíve oly fönséges. A rideg igazságosság pusztít, mert a bűn büntetését, a hiba megtorlását akarja, az irgalom ellágyítja és elpuhulttá teszi az egyént; Jézusnál nem lehet szó megtorlásról, hiszen ő a jó pásztor (Ján. 10, 14.), vele nem fér össze a puhaság, mert ő a legfölségesebb Istennek Fia (Márk 5, 7.).

Amidőn az evangéliumok elsárgult lapjait olvassuk, nem lehet közömbös szívvel elhaladnunk Jézus szavai felett: «Jöjj, kövess engem!» (Luk. 5, 27s Márk 2, 14. stb.) Követni Jézust, de nem a csodatevésben, hanem az életben, nem a jövendölésben, hanem az igazságban, nem a rendkívüliben, hanem a mindennapiban! Követni őt abban, hogy szívünk is az Isten háza legyen, hogy az is az ég kapujává váljék; persze ez nem a kegyetlen és nem az elpuhult embereknek való. Nekünk a június hónapban arra kellene összes erőnkből törekednünk, hogy a kegyelemszerzés minden ismert módját felhasználva kövessük Jézust. Megint nem abban, amit követnünk nem lehet, vagy ami után törekednünk nem való, hanem a mindennapiban.

Szabadjon egy példát felhozni. Csengetnek az ajtónál. Nekem úgy kell az ajtóhoz mennem, mintha Jézus maga személyesen akarná szolgálatomat. Amidőn egy komornézésű, fásultarcú koldust veszek ott észre, az Úr szavát súgja a szívem, a lelkem, visszhangzik attól az érzelemtől, hogy Jézusnak teszek mindent, ha őt látom a koldusban, a betegben, a nyomorultban. El nem puhulok, hanem talán változatlan arccal, különösen kifejezett megható-

dottság nélkül adom alamizsnámat neki és szívemben van az az érzelem, amellyel a szegényt ott segítem, ahol jelentkezik. Ha én a mindennapi életben, az élet minden megnyilvánulásában Jézus szemeivel tudnám nézni az eseteket, akkor sok mindent másként látnék, mint eddig láttam és bizonnyal boldogabb lennék, mint eddig voltam. Nekem már a földi életben az ég kapuja lenne Jézus Szíve, amely hevít, éltet, naggyá tesz.

Amidön a Jézus Szíve litánia könyörgését elmondom: «Jézus Szíve az Isten háza és a mennyország kapuja, irgalmazz nekünk!», az első részben Jézusra gondolok, a másodikban saját magamra és megszégyenülve kérdezem: «Uram, hol vagyok még az eszménytől, hol vagyok a te gondolatodtól, mikor lesz már az én szívem is a mennyország kapuja, amelyikben Te állandó lakást készíthetsz magadnak?!»

A szegények, a nyomorultak a gazdaghoz mennek, azért megyek én is Jézushoz, hogy ő megmutassa, mi az igazi gazdagság, jóság, szentség. Annak a szentnek, akit legjobban szeretek, nyomdokain akarok Jézus után menni és akkor el fogom érni azt a boldogságot, ami Jézus szívén át nekem is szánva lett. *D. M.*

Júniusi imaszándékunk.

A katholikusok lelki egysége a Szent Szív szellemében.

Az Úr Jézus főpapi imájában azért imádkozott, hogy egyházának tagjai «*egyek legyenek*». Az Úr ismerte az emberi gyarlóságokat. Tudta, hogy a legjobbra törekvő emberek sorait miként bontja meg a gonosz lélek, hogy — ha már bűnre nem tudja csábítani őket, legalább a jóban akadályozza meg. Érzékenységüket festi alá mindenféle fantasztikus jogosságok hangsúlyozásával, kimondatja velük a «nem soha többé»-t és az illetők visszavonulnak a tevékenység teréről; otthagyják az oltáregyesületet, kongregációt, Jézus Szíve társulatot stb. Vannak, akik odáig jutnak, hogy nem átallják egyesek hibája miatt egyszerűen véglegesen elintézni azt az egyesületet, amelytől visszavonultak, mondván: Ott igazán csak a legrosszabbak vannak. Így! Mire képes a szenvedélyes sértődöttség! Milyen fájdalom lehet az Úr Jézusnak látni az ilyen meghasonlott lelkek kártevéseit. Az egyesületek életében nem ritkán előfordul ez a jelenség. Azért imádkozzunk, hogy oltáregyesületünket sohase érje a széthúzás átka. Hogy az oltáregyesületi tagok mind egyek legyenek a szentségi Jézus szeretetében, az Érette hozandó áldozatokban. Hisz tulajdonképpen minden azon fordul meg, hogy tudunk-e áldozatot hozni. Az áldozathozatal hozzátartozik a katholikus élethez; enélkül nem vagyunk egészen Krisztus követői. S ha a kis mellőzéseket, sérelmeket, amelyek sokszor csak képzeltek, áldozattá tesszük, mindjárt megmarad az egység a lelki harmónia. De nemcsak oltáregyesületünk számára kérjük ezt a lelki egységhez szükséges szellemet, hanem egész egyházunk, minden más egyesülete számára is. Hogy mindenki túltegye magát azon féltékeny kicsinyességen, amely igazán nem az Úr Szívének a szelleme. Oltáregyesületünk nem egy szerzeté, hanem az egész egyházé, igazán katolikus, amelyet az egyház hivatalos törvénykönyve is ajánl az imaapostolsággal együtt. Ez a tény is ösztönözzön bennünket arra, hogy mi igazi katolikus szívvel imádkozzunk, katolikus testvéreink féltékenység és érzékenykedés fölött álló lelki egységéért. *Központi.*

Akire egyszer ránézett az Úr...

Jeruzsálem utcáin nagy a sürgés-forgás. A húsvéti ünnep előkészületi napjára virradtak az emberek. A nagy hálaünnep közeledik. Annak emléke, hogy Isten angyala megkímélte a zsidók elsőszülötteit. Verőfényes szép nap volt. Az áldott nap pajkos sugarai játszani csalták a gyermekeket.

Áronék házának kis udvarában játszadozott Áron, a család egyetlen gyermeke. A szülők szemefénye volt. Pedig visszaélt a szeretettel. A csintalanságig eleven, engedetlen, rakoncátlan gyerek volt. Pajkossága sokszor túlment a határon. Lelke alapjában jó volt és szíve minden szépre fogékony.

Játék közben nagy tömeg morajlása ütötte meg fülét. Kíváncsi természetének most sem tudott parancsolni. Felszaladt a lapos háztetőre. Innen már egészen jól látta a hullámzó néptömeget. Az Antonia-várat és az efraimi országútat összekötő keskeny úton jöttek. Áron csodálta a nagy tömeget. Ennyi lármázó embert még nem látott együtt.

Már bekanyarodtak az efraimi országútra. Ezért tisztábban láthatott mindent. Legjobban e három imbolygó keresztfa kapta meg gyermeki lelkét. Azt már tudta, hogy a keresztfa kivégzést jelent. Ártatlan szíve mindig megesett az elítélteken valahányszor házuk előtt elhaladtak.

A menet már bekanyarodott az ő utcájukra, amelyet a keresztények joggal neveztek el később Farik el Alam-nak, a Fájdalmak utcájának. Most már a tetőn sem tudott megmaradni. Gondolkodás nélkül szaladt le az utcára. A kapuban még hallotta édesanyja visszahívó szavát, de mint rendesen, most sem hallgatott rá.

Mire az utcára ért már a házuk előtt kiabálta a menetet jóval megelőző hírnök az elítéltek nevét. Három nevet kiáltott, de egyet többször. Ez a sokat ismételt név már ismerős volt neki.

— A názáreti Jézus!

A házakból kitódultak az emberek az utcára. Egész hatalmas tömeg verődött össze. A hírnök után jövő katonák alig tudtak utat csinálni az

összeverődött tömegben a menetnek. Az egyik katona rá is kiáltott az úton ólálkodó Áronra:

— Takarodsz haza, kölyök!

De Áron nem azért volt rakoncátlan, hogy ily könnyen engedelmeskedett volna. A katonát kikerülte és továbbra is az út közepén álldogált. Hamarosan ismerősökre is bukkant. Néhány játszótársa örömmel segitett a hóhéroknak szerszámaikat vinni. Az egyik a kötelet, a másik a szegeket, a harmadik a kalapácsot, a negyedik a létrát vitte. Ketten pedig táblát hoztak, amelyen latinul, görögül és zsidóul ez volt írva:

— Názáreti Jézus, a zsidók királya!

A gyerekek után a két lator jött, a latrok után a megcsúfolt Jézus. Áron már többször látta Jeruzsálemben, de most nem ismert rá. Haja összecsapzottan lógott arcába. Homlokából még mindig szivárgott a vér, mely egybevegyült halálverítékével. A por, amelyet a tömeg felvert, arcára szállt és véres sárrá lett. Fejét lehajtva, pihegő mellel, ingadozó léptekkel jött. Egyik kezével görcsösen karolta át a keresztet, a másikkal köntösét fogta össze. Hóhérai derekára kötött kötéllel rángatták előre, hogy minél előbb eljussanak a kivégzés helyére.

A nép ordítozott, szitkozódott, köpködte, sárral dobálta, ütlegelte az agyongyötört Jézust. Oly gyenge volt már Jézus, hogy attól féltek meghal a kereszt alatt. Ezért a munkából hazatérő cirenei Simont kényszerítették keresztjének vitelére.

Áron nem tudta megindulás nélkül nézni, hogy a nagy tömegben senki sincsen, aki szánakozna Jézuson. Ha rakoncátlan volt is, de jószívű. Az ő szíve megesett Jézuson. Ilyen mély fájdalommal, ilyen őszinte szánalommal nem sajnált még senkit.

Váratlan esemény zavarta meg a népet. Előkelő külsejű nő sietett Jézus felé. Mindenki ismerte: Veronika volt. Tisztelettel nyitottak neki utat. Odalépett Jézushoz. Levette fátyolát és gyengéd kezekkel letörölte arcáról a vért és a sok piszkot, amelyet rádobáltak. Most tűnt elő a tiszta, szép Krisztusarc. Körülnézett. Még most sincs senki, aki megsajnálná. A tömeg egy pillanatra elcsendesült, hogy annál nagyobb erővel törjön ki.

Áron meghatottan nézte Jézust. Gyengéd lelke felértette a nagy titkot, hogy aki ilyen jóságos tekintettel tud nézni kínzóira, annál jobb ember nem lehet a világon. Szeme könnyektől csillogott, ajka ezt suttogta:

— Szegény... szegény jó Jézus!

Az emberek nem hallották, Jézus, az Isten meghallotta. Egy szánakozó szív is enyhíti az ő fájdalmát. A házak felől kiáltás hallatszott:

— Áron, jöjj ide!

Édesanyja hívta. Hallotta a kiáltást Áron, de tekintetét nem tudta levenni Jézusról. Ekkor Jézus feléje fordult és rátekintett azzal a csodálatos,

mély tekintettel, amellyel valamikor Léviből Mátét, a bűnös Mária Magdolnából bűnbánó szentet csinált. Áron is szokatlan melegséget érzett szívében. Mégegyszer, utoljára belenézett Krisztusnak, számára oly felejthetetlen, arcába, azután anyjához futott.

A tömeg továbbvitte Jézust. Ez a sokaknak jelentéktelen esemény Áronnak felejthetetlen lett. Lelkületében változtatta meg. A rakoncátlan gyerek futott ki az utcára és az engedelmes, jó fiú szaladt vissza a házba.

Két munkásról

(Svájci levél.)

DRÁGA LÉLEK! Utolsó kedves leveledben nagyon érzékeny hírt pendítettél meg nálam. Azt kérdezed, hogy bírom ki évekig idegenben, nem bánt-e a honvágy? — Őszintén írhatom, mikor első ízben voltam távol édes hazám földjétől, már egy hónap után epedő honvágy fogott el. Érzékenyen hiányzott a magyar szó, a magyar földnek, levegőnek hazai illata. Ma már könnyebb az áldozat. No mert még mindig áldozat, hiszen évről-évre jobban sajog a szívem hazám után, bár tudom, hogy otthon mostanában borús az égbolt és panaszos még a pacsirta hangja is, de mégis hazám, azért kedves és szent nekem az a szenvedő, könnyező föld. De látod, a betegség megkönnyíti a számkivetést is. Lassankint édes lesz az Úr igája és nem nyom úgy a terhe, bármit rak is rám a Gondviselés keze. Aztán meg valahogy úgy vagyok én is, mint ahogy Szent Erzsébet életében olvasom. Eleinte vele voltak kis játszó pajtásai a magyar földről, később meg az égi haza szeretetével csitította égető honvágyát s a szentek társaságában kereste honfitársait és nem érezte olyan sajgón idegenben az egyedüllét fájdalmát.

Nekem is küld a jó Isten egy-egy magyar lelket. Aztán a hazai levelek! Ezek a felém repülő magyar fecskék sokat-sokat csicseregnek a távoli hazáról. Olvasmányom meg jobbára a szentek élete. Hogy vágyom utánuk! Csodálatos szép világ a szentek társasága, igazi édes otthon a léleknek: hitük, reményük, küzdelmük, örömük, bánatuk mind-mind a legédesebb hazai föld terméke. Idegenben érzi az ember különösen, hogy minő nagy kincsünk az Anyaszentegyház. A magasabb javak könnyűvé teszik a kisebbek hiányát. Ahol Isten az atyánk és országa a mi hazánk, ott nem járunk vad idegenben, ott a lelkek rokonok, testvérek egymással. Azért csak légy nyugodt miattam, a jó Isten nagyon velem van a távolban is.

Ha megengeded, kitérek legutóbbi olvasmányaimra, úgy gondolom, hogy érdekelni fogja minden szépért és jóért rajongó lelkedet.

Az Oltáriszentség nagy papája, X. Pius prófétai lélekkel mondotta, hogy a szentségi Jézus megújítja a föld színét és lesznek új szentjeink gyerme-

kekből, ifjakból, felnőttekből, a társadalom minden rétegéből . . . lesznek szentjeink a munkások közül is. Az élet kezdi valóra váltani a szentéletű pápa ihletett szavait. A jó Isten a nagy ipari centrumban, Angliában szemelt ki egyszerre mind a férfi, mind a női munkástömegből egy-egy feltűnő példaképet Matt Talbot és Margarete Sinclairs személyében.

Az első, Matt Talbot, kemény férfi. Mintha csak a letűnt századok hősi aszkétái, remetéi támadnának fel benne. Aki életét olvassa, felfigyel: hát ez is lehetséges a mostani világban, hozzá egy ipari gócpontban, munkások bérkaszárnyáiban! Megdöbbenve állt az a kedvesnővér is, akit Dublinban 1925 Szentháromság-vasárnapján egy az utcán összeesett és meghalt munkásemberhez hívtak, hogy öltöztesse fel, mikor meglátta a nehéz vezeklőláncokat a holttest derekán, karjain és lábszárain. A halott Talbot volt, kinek hősi életét, feltűnő erényeit, a rendkívüli imameghallgatásokat a könyvek sora ismerteti és akinek szenttéavatási pörét már megindították.

Talbot élete 25 éves koráig nagy lejtő, szomorú gurulás lefelé. Osztozik társainak életmódjában. Korhely, részeges lesz, keserűsége szegény anyjának és testvéreinek. Neki csak pénz, ital és mámor kell. Megesik, hogy új cipőit issza el s mint rongyos, mezítlábas proletár dul-ful a társadalmi rend ellen. De az isteni kegyelem mindenható. Matt egyik szombat estén édesanyja elé lép s azt mondja: Anyám, többet nem iszom, mától fogva más ember leszek. A kemény férfi szót még keményebb tett követte. Mi ment végbe lelkében, csak Isten tudja, de ez a szombat hatalmas pálfordulást jelent Talbot életében. Ki nagyokat bukott, 40 éven át a hősi vezeklők szigorával penitenciázott. Rövidre fogta nagyon a testet. Három-négy órán át alszik, azt is puszta deszkán, fatuskó a vánkosa, szobáját nem fűti, főtt ételt csak este eszik, reggel semmit, délben száraz kenyeret; testét vezeklőövekbe szorítja s így dolgozik nehéz munkát egy fatelepen, vállán hordja, emelgeti a súlyos gerendákat.

Sokan megrettennek, ha ezt a szigorú vezeklőéletet olvassák. De ne feledjük, a kemény külső csak erős drótsövény az ellenséges fronton. A bűn ide nem törhet be, mert erős, kemény, harcos férfiakarat védi a várat.

Talbot egyébként nagyon kedves, barátságos ember volt. Harminc évig dolgozott a fatelepen, főnöke mint lelkiismeretes, szorgalmas munkást becsülte. Munkatársai nem is sejtették vezeklőláncait, mindig derült, vidám és hűséges jóbarát volt. Csak érezték, hogy nagy jóság lakik benne, azért tisztelték és szerették. Nem nősült meg. Keresetéből édesanyját, testvéreit, a szegényeket és főleg a pogánymissziókat támogatta. Volt úgy, hogy 500 P-t is adott évenkint missziók céljaira. Önmagára csak a legszükségesebbet költötte.

Talbot mégis leginkább az imádság embere volt. A régi remeték buzgóságával tudott imádkozni. Isten jelenléte annyira eltöltötte, hogy kis kamrájában még evés közben is térdelt és állandóan térdelve imádkozott. Csak

a munkahelyet, a templomot és kis kamráját ismerte. A munkaidőn kívül és kevés alvását leszámítva folyton imádkozott. Imája főleg elmélkedés és szemlélődés volt az Evangélium nyomán. Naponként elmondta az összes zsoltárokat és a rózsafüzért is. Leginkább az Oltáriszentség és a kereszt

A spanyolországi csodálatosan elpusztíthatlan Szentszív szobor.

vonzották. Mindennap áldozott és annyi szentmisén vett részt, amennyin lehetséges volt. Csak kevesen, nővére, lelkiatyja ismerték ezt a szeráfi imádságos lelkületet, amely ezt az egyszerű munkásembert az angyalok közé emelte. De semmi sem marad titokban, ma már a világ csodálja ennek a rejtett életnek hősi és magasztos tartalmát és áldja az Istent, ki ilyen csodálatos módon meglátogatta az ő munkás népét. Kemény példát állított fel a Gondviselés, megmutatta, hogy tudnak kemény tölgyek és égbenyúló fenyők nőni ott, ahol hamar földön kúszó lesz az emberi lélek.

Margarete Sinclairs egész más természetű. Igazi, mosolygó női lélek. Olyan, mint a harmatos margaréta a virágos kertben hófehér sziromlevelekkel, középen ragyogó nappal. Neki is aranyos, napsugaras a szíve, külsején pedig elömlik a tisztaság és ártatlanság fénye. Kedves, vonzó egyéniség munkásköténnyel.

Egyszerű, szegény skót szülők gyermeke. Születési éve 1900. Csak 25 évet élt e földön, éveken át egy bútorgyár fényezőosztályán dolgozott, élete végén két esztendőt zárdában töltött, s ma már mint «kis csodatevő» ismeretes hazáján kívül is, és megindult boldoggáavatásának folyamata.

Lelkivezetője azt vallotta róla, hogy nem talált egész életében szántszándékos, teljes tudattal elkövetett bocsánatos vétket. Mintha szent Alajos ártatlanságát hallanók. Csodálatos a kegyelem ereje, hogy a gyárkémények füstös ködében is ilyen érintetlen liliom nyílhat.

Ha átolvassuk életét, annyira egyszerűnek látjuk, hogy alig találunk benne valamit. De csak próbálnók utánozni, mennyi alázatosság, őszinteség, gyermeki nyiltság, közvetlenség és tiszta szándék van ott, mintha csak azért élne, hogy Isten jóságát, szeretetét, örömét és békéjét sugározza másokra egy gyermek őszinteségével és bájos kedvességével.

Neki is van vezeklő ruhája, mert engesztelő lélek. Öntudatosan erényes, mert látja körülötte a bűn győzelmét, azért kíván áldozat lenni, sokat szenvedni és nagyon szeretni. Ez viszi a zárdába, hol két év alatt elég az áldozat oltárán.

Mikor e sorokat írom, április közepén, erősen hull nálunk a hó és teljesen téli világot mutat a természet. A közelből mégis kedves rigófütty hallatszik szobámba és ez a közelgő tavasz hirdetője, bármilyen erős is még a télnek egy-egy betörése. Eszembe jut boldogemlékű Prohászka püspöknek egyik utolsó nagygyűlési beszéde, melyben a munkástömegek nagy apostaziájáról szólt, mint korunk egyik égető nagy sebéről. Vajjon ebben a szomorú lelkitélben ennek a két szentéletű munkásnak a megjelenése nem egy közelgő tavasznak a fakadását jelenti-e? — Uram, jöjjön el a Te országod!

Német István.

Farsangi mese. (IV.)

Írta: *Volarics Ferenc.*

Az első tánc befejeződött és Margit visszatért szüleihez. Arcukról leolvasta a kérdést, amelyre most aligha tudna felelni. Szótlanul nézett rájuk, mire azok is elkomolyodtak. Az egyik a hirtelen keletkezett haragtól, a másik a megértő szeretettől. A második tánc után sem változott a hangulat. Szünórakor Margit édesanyjával az erkélyre ment ki. Gyönyörű csillagos éjtszaka

volt. Az öreg Duna ezüstös habjai csillogtak a ragyogó holdfényben. Ezer kis habtündér játszott a Dunán leheletfinom fátyolt szőve a könnyed holdsugárból. Margit úgy érezte magát, mintha csak tündérkertben lenne. De hirtelen az élet hűvös szele csapta meg. Messziről piros reflektorfény tűnt szemébe. Jobban odafigyelt. Züllött mulatóhely csalogatta a boldogság számkivetettjeit, hogy boldogtalanságukat a bűn mámoros méregpoharával feledjék. Üres lelküket tűnő érzéki örömökkel kitöltsék. Felvillant és elaludt a világító csábítás, hogy annál kihívóbb legyen. Margit undorral fordult el más irányba. A távoli hegyeken ezer, meg ezer kis lámpa égett. Élvezte a szép kilátást. Az előbbi piros fény helyett most szelíd fehér fény tűnt fel éppen az ellenkező irányban. Margit arcán a meghatódottság tükröződött vissza. Csodálatos jelet látott. Jelet, amelyből isteni erő áramlik ki. Legyőzhetetlen erő, amely tüzeli a vértanúk ezreit, a szüzek megszámlálhatatlan sokaságát, a hitvallók hatalmas tömegét. Jelet, amely két ezredéve tűnt fel és diadalmasan meghódított mindent. Itt-ott elnyomták, de csak rövid időre sikerült. Újra feltűnt, hogy még fényesebben ragyogjon. Margit szeme felcsillant, amikor Szent Gellért kezében kigyulladt a kereszt. Belevilágított a hatalmas kereszt az éjtszakába, hogy figyelmeztesse a bűntől elvakult embereket. Sok ezer embernek szólt e figyelmeztetés, mégis csak néhányan vették észre.

Soha még ilyen hatással nem volt Margitra a kereszt. Nemcsak fénysugár, hanem kegyelemsugár is jött a fénylő keresztről. Szeme először csak felcsillant; most már könnyeitől ragyogott, mint két fényes csillag. Lélekben odaszállt a hatalmas kereszthez. Leborult a tövébe és elpanaszolta félelmét a keresztrefeszített Üdvözítőnek. — Jézusom! Te jó vagy hozzám, méltatlanhoz. Megfeledkeztem rólad, de Te védelmeztél. Tékozló fiú voltam, de Te visszafogadsz. Te látod lelkemet. Tudod, hogy félelmemnek van-e értelme. Nyugtass meg engem. Adj békét nyugtalan lelkemnek! — Rövid volt a tépelődő lélek fohásza, de forró és bensőséges. Az Úr Jézus pedig nem a szép szavakat keresi, hanem az olyanokat, amelyből kicsendülnek az isteni erények: a hit, a remény és szeretet. Margit szavaiban bennvoltak ezen erények érzelmei. Nem imádkozott hiába. Lelke megnyugodott, tehát amit kért, megkapta. De csodálatos, már nem kívánkozott vissza a zajos mulatságba. Kérte édesanyját, menjenek haza még a tánc megkezdése előtt. Anyja talán felfogta gyermeke szívének rezgéseit, ezért nem tett semmi kifogást ellene. Hátra volt még a keményebb dió, az édesapa. Várlaki valóban mérges lett, amikor leánya kérését meghallotta. De mit tehetett egyebet, mint szó nélkül telefonált a taxiért. Útközben egy szót sem szóltak egymásnak, mégis Margit boldogabb volt, mint jövetkor. Érezte, hogy jól cselekedett. A kis taxiduda is most már nem azt sikoltja: ne menj el, hanem jól tetted. A villamoscsengő is ezt csilingeli: menj csak haza. Margitnak csak szüleinek

szomorúsága fájt. A lelkiismerete vigasztalta meg, amely azt súgta neki, hogy az Úr Jézus küldte haza.

Csendes volt a ház, amikor hazaértek. Margit elköszönt szüleitől és szobájába vonult vissza. Szívét a fájdalom szorongatta, mert szülei nem viszonozták szerető gyermekcsókját. Küzködött a sírással. Nem akarta Piroskát felébreszteni. Érezte, hogy úgy sem tud elaludni. Legjobb lesz, ha befejezi Alacoque Szent Margit történetének olvasását. A könyv a kis asztalon feküdt. Odaült a kis asztalhoz és el kezdett olvasni, hogy nagy bánatát elfelejtse. (Vége.)

Szent Pál levelet ír Korintusba.

Megjött a nagy kereskedőhajó; csak úgy özönlött a tarkaruhás nép Efezus utcáira. Tarzuszi Pál nem győzte kerülgetni a tömeget, hogy a kikötőbe juthasson. Hajót várt ő is amonnan túlról, a tavaszi pompájában viruló moreai félsziget legszebb városából, Korintusból. Közeledett húsvét ünnepe, a márciusi napnak már jó meleg volt a simogatása s a tenger felől langyos szél lobogtatta Pálnak római módra vállára vetett tógáját. Így állt ott a parton várakozva, az öröm vidámsága szinte megfiatalította, szeme sarkában mosoly bujkált. S hogy a várakozás türelmetlenné ne tegye, visszaidézte a Korintusban eltöltött másfélév emlékeit.

Gondolatai legelőször Aquilát és Priscillát keresték meg. Látta magát náluk és velük kicsi kis házukban, most is érezte az olajfa jó illatát, mely ablaka előtt őrt állt és saját testével fogta fel a nyári nap hevét. Látta lakószobáját a maga egyszerűségében és tisztaságában, amely Priscilla gondosságáról beszélt és látta az árnyékos udvart, ahol a mindennapi kenyérért dolgoztak Aquilával.

— Vajjon eljönnek-e most látogatásomra? — kérdezte halkan önmagától.

Aztán másfelé szálltak gondolatai. Kloe, Korintus legigazabb, legtisztább keresztény asszonyára emlékezett. Ő bizonyára nem sajnálja a fáradságot, hanem eljön azért az áldó keresztjelért, amit naponta írt volt hozzá. Hát Judit, a rajongó kis zsidóleány és öccse, Joel, mit csinálnak? Gondolnak-e reá és küldenek-e sok jó hírt a testvérekről? Szeretik-e még most is egymást, mint ahogyan tanította nekik? Ó, mennyi harcot, küzdelmet, verejtéket hagyott Korintusban, otthagyta nekik a szíve egy darabját tanításaiban. De hiszen nem veszett kárba a munkám — ágaskodott belülről az önérzete —, az én nyájamat lám, utánam hozza a szeretet. Így lesz ez Efezusban is, mert téged is, te nyakas Efezus, igába törlek — hordozta körül

büszke tekintetét a városon. Szeme megakadt a gyönyörű Diana-templomon, de csak rövid pillanatig nézte, máris kevély nagylelkűség lett úrrá rajta:

— Én, a Saulusból lett Paulus nem nyugszom addig, míg ennél is szebbet, nagyobbat nem építtetek itt Neked, Uram! — mondta fennhangon.

A tengerre lilás árnyak vetődtek, tarzuszi Pál felriadt gondolataiból. Timoteusz és Titusz álltak mögötte. Pál jókedvvel intette őket magához és mivel előbbi érzései még teljes erővel fűtötték, beszélni kezdett nekik terveiről, reményeiről. Lelkesedése magával ragadta az ifjakat olyannyira, hogy azok szentül hitték: játék lesz az efezusi hitközséget a kereszténységnek akár középpontjává is tenni.

Közben a hajó befutott az öbölbe. Néhány ismerős arc mosolygott és intett üdvözletet Pál felé, aki bár készséges szeretettel viszonozta azokat, de szívére mégis furcsa érzés nehezedett. Sem Aquila, sem Priscilla, sem Kloe, sem Judit, de bájos kis Joelja sem jöttek el.

— Valami baj van nálatok, testvéreim? — tört fel szívéből az aggodalom. A partraszállás zürzavarában úgylátszik nem hallotta senki a kérdést és Pál még örült is, hogy elódázódott a felelet. A forgalmas utcákon nehezen ment a beszéd és mintha a hosszú távollét elidegenítette volna őket egymástól. Amint szállásuk elé érkeztek, a nap váratlanul lebukott a Diana-templom mögé, ijesztő fekete árnyéka ráborult a városra. Pál, Timoteusz és Titusz ugyanazon gondolattól rezzentek össze, a korintusiak végleg elhallgattak. Csak este, amikor már az asztal körül ültek és Pál atyai felsőbbséggel osztotta szét közöttük a megáldott kenyeret, akkor engedtek fel merevségükből.

— Mit csinál a hűséges Aquila? — kérdezte Pál.

— Egyre rólad beszél, atyánk — siettek a válasszal. — Hiányozol neki mindenképpen. Lassan megy nélküled a sátorlapkészítés, úgy mondja.

— És jó felesége, Priscilla?

— Őrzi kis szobádat és egyre visszavár.

Kis idő mulva, az előbbinél sokkal halkabban, csaknem félénken kérdezte Pál:

— Kloe nem üzent nékem semmit?

A korintusiak összenéztek. Szemükkel egymást biztatták a szólásra. Pál azon percben tudta, hogy nagy baj van Korintusban, tudta, hogy a most következő percekben szertefoszlanak legszebb álmai. Riadtan várta a választ.

— Uram, ne szomorodjék meg szíved beszédemtől — szánta el magát végre az egyik korintusi. — Kloe testvéri szeretettel köszönt és azt üzeni, ha nem jössz vissza mielőbb, úgy munkádnak nemsokára nyoma sem marad. Alighogy elmentél, híveid pártokra szakadtak. Némelyek visszatértek pogány életmódjukhoz, mások romlott erkölcsű emberek barátságába keveredtek. Apolló ugyan Korintusban van, de más szertartásokkal tanítja imádni

Urunkat, Istenünket. A zsidók megvádoltak, amiért alamizsnát gyüjttettél, átkoznak, amiért a pogányokat templomaikba beengedted, minket pedig mindenütt gúnyolnak, hogy hisszük a Jézus Krisztus feltámadását. A jeruzsálemi zsidók Péter követőinek mondják magukat, viszályt támasztottak közöttünk, nem tudjuk mit higgyünk, mit nem. Pedig közel van húsvét ünnepe, de ha Krisztus nem támadott fel, ó, akkor mi öröme lesz ennek a mi húsvétunknak, akkor mit ünnepeljünk? És azt is meg kell mondanunk, hogy Korintusban meghalt a szeretet, nincs testvér, nincs jóbarát, csak egyenetlenség, civakodás, gyülölség, bosszú...

Most már feltarthatatlanul ömlött a panasz ajkaikról, Pál mélységes szomorúsággal hallgatta.

— Még egy utolsó kérdést — sóhajtotta nehezen. — Úgy-e, Judit és a kis Joel jók maradtak?

— Judit gyávának csúfol, mert elfutottál a zsidók haragja elől, azt hirdeti, hogy népámító vagy és soha többé nem mersz visszatérni Korintusba. A zsidók nem fogadták vissza maguk közé, hát pogány férfival lépett házasságra. És Joel? szíved kedvence?... ó, jó Urunk, ne akarj többet tudni.

Pál tenyerébe hajtotta fejét, talán, hogy ne lássák megkínzott arcát és a szeméből alápergő könnyeket. Így ültek aztán szótlanul, szomorúan. A csendet nem merte senki megtörni, pedig nem is tudták, hogy ebben a csendben a Saulusból lett Paulus porig alázott lelke vívja harcát a lázadás ördögével. Mikor fölemelte a fejét, szeme még fényes volt az elsírt könnyektől, de már szelíd és nyugodt. A küzdelemből győzedelmesen kikerült lelke pedig ebbe az alázatos vallomásba kezdett:

«Én azt véltem, hogy a názáreti Jézus neve ellen nekem sok ellenkező dolgot kell cselekednem». (Ap. cs. 26.)

«Én a kereszténységet halálig üldöztem, megkötözvén és őrizet alá adván férfiakat és asszonyokat». (22.)

«Lőn pedig, midőn mentem és Damaszkuszhoz közeledtem, déltájban, hirtelen nagy világosság vőn engem körül az égből. És leesvén a földre szózatot hallék, mely mondá nekem: Saul, Saul, miért üldözesz engem? Én pedig felelék: Ki vagy, Uram? És mondá nekem: Én vagyok a názáreti Jézus, akit te üldözesz». (Ap. cs. 22.) *Király Ödönné.*

(Vége köv.)

Harangügyünkről (adományok regisztrálása), kiállításunkról és több oltáregyleti hírről a legközelebbi (július—augusztusi) összevont számban.

Felelős szerkesztő: **dr. Mátrai Gyula.** — Felelős kiadó: **dr. Mészáros János.**

Stephaneum nyomda r. t. Budapest. Nyomdaigazgató: **Kohl Ferenc.**

XXXII. ÉVF. 1932 JÚL.—AUG.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGITÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Budapest, Üllői-út 77.

Előfizetési ára egy évre 2 P 50 f.
Jelen példány 25 f.

Megjelenik minden hó elején.

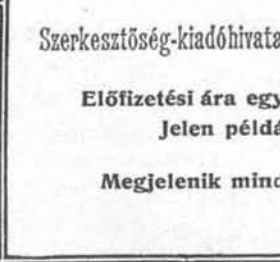

TARTALOM: *Tiefenthaler József dr.:* Eucharisztikus világkongresszus Dublinban. — *Tóthné-Kolosi K. Aloyzia:* Adni jöttünk. — *Öri Irma:* Az égi haza felé. — *Mátrai Gyula dr.:* A lelkiélet alapjai. I. — *Klema Endre:* Eucharisztiát a családokba. — *Nagelreiter Alajos dr.:* Beszélt a spanyolországi Szentszív-szobor. — */.:* Pap leszek-e? — *Kerner István dr.:* A papszentelések után. — *Központi:* Nyári imaszándékunk. — *Mikula László:* Engedjétek hozzám... — *Német István:* A kegyelem csodálatos útja. — *Király Ödönné:* Szent Pál levelet ír Korintusba. — Istenjárás. — Oltáregyleti élet. — Irodalom.

Milyen legyen a partecédula? Olyan sokszor olvasunk, katholikus szempontból igen kifogásolható halotti jelentéseket, hogy nem tartjuk haszontalannak egy mintaszerűen megszövegezett gyászjelentést ideiktassunk:

✝

Mérhetetlen fájdalomtól lesujtva és gyászbaborult szívvel, de a Mindenható szent akarata előtt meghajolva tudatjuk, hogy a forrón szeretett jóságos atya, páratlan testvér, nagyatya és rokon

BLESZL FERENC

királyi tanácsos, m. kir. kincstári főtanácsos, az Esztergomi Takarékpénztár Rt. ny. elnökigazgatója, a Pénzintézeti Központ igazgatósági tagja, a Központi Jelzálogbank igazgatósági tagja, Komárom-Esztergom vármegye törvényhatósági bizottságának tagja, a vizivárosi plébánia kerületi egyházközség elnöke

keresztényi türelemmel átszenvedett rövid betegség és a haldoklók szentségének ájtatos felvétele után e hó 18-án d. u. 1/25 órakor, életének 75-ik évében, megtért az Úrhoz, kinek egész életén át hűséges követője volt.

Felejthetetlen drága halottunk lelkeüdvéért az engesztelő szentmiseáldozatot e hó 20-án, hétfőn d. e. 9 órakor az érseki vizivárosi plébániaten plomban mutatjuk be a Mindenhatónak, hült testét pedig a gyászmise után ugyanezen templomban d. e. 1/210 órakor beszenteltetve a boldog föltámadásig az esztergom-szentgyörgymezői temetőben levő családi sírboltban helyezzük nyugovóra.

Esztergom, 1932 június 18.

Amily őszintén szerettünk, époly mélységesen gyászolunk!
Irgalmas Jézus, adj neki örök nyugodalmat!

Családtagok nevei.

Az Oltáregyesület irodájában (IX., Üllői-út 77.) kapható:

	Pengő
«Örökimádás» folyóirat egész évi előfizetése	2·50
Egyes példány	—·25
Régi teljes évfolyam	1·20
Vezérkönyve	—·80
Felvételi füzete	—·10
Félszázados története	3·—
Érme	1·—
Szervezése és működése	—·10
Jézus Szive hónapja, fűzve	—·30
Kötve	—·60
Nádasdy «Havi magány»	—·80
Kis Szent Terézia szelleme	3·50
Litánia latin szöveggel	—·50
Litánia Szent Józsefről	—·05
Levelezőlapok «Örökimádás-templom»	—·10
«Kánter Károly»-emlékkép	—·05
«Jézusom Örömöm» folyóirat, előfizetés egész évre	1·60
Egyes példány	—·16
Az Euch. Gyermek Szöv. érme	—·32
Indulója	—·08
Kis Örökimádás imakönyv	1·—
Fehér liliom	—·15
Az isteni Gyermekbarátnál imakönyv	1·50
Hozzávaló énekpótfüzet	—·50

Eucharisztikus világkongresszus Dublinban.

1. A szentek Szigetén — Irországban — zajlott le az idei eucharisztikus világkongresszus. Bámulatos ellentét: a legcsodásabb hittitok és a leggrandiózusabb ünneplés — a latens Deitas, a rejtett Istenség nevében a legnyilvánosabb manifestatio. Ez az igazságnak és a természetfeletti hitnek abszolut diadala.

Olyanok ezek a kongresszusok, mint a feltámadt Krisztusnak megjelenései, apparitiói, amelyek a feltámadásnak örök bizonyítékai: az eucharisztikus világkongresszusok a hittitok igazságának és hitének hatalmas gyakorlati argumentumai.

Az egyház a kongresszusok helyének kiválogatásában hisztorikus momentumok és hitterjesztési ambíciók behatása alapján dönt. Csikágó a fejlődő új világnak szólott; egész Amerika ujjongott és hódolt a világegyház szine előtt az eucharisztikus Krisztusnak. A sárga tenger peremén a missziós világnak kongresszusa volt az ausztráliai. Carthagóban az ősi afrikai egyház nagysága és halhatatlan szellemei (Tertullian, Cyprián, Ágoston) támadtak életre. Az irországi világkongresszus pedig a protestáns elnyomatásban páratlan hű hitű irek, Szent Patrik népének megjutalmazását jelenti. Az angol protestantizmus vágya az Oltáriszentség után — mely újabb időben már szinte szektárius mozgalom az anglikanizmus keretében — hatalmas tápot nyer és bizonyára átcsap Luther hazájába is. Az Eucharisztia a multra nézve a hithűség szimboluma, a jövőre nézve a megtérés záloga és legfőbb mozgatója. Mikor Japánba hosszú számkivetés után újra bevonulhatott a kereszténység, a katolikus kápolna mellett odatelepedett a protestáns is és a századokon át titokban katolikusságát megőrzött népfoszlányok úgy orientálódtak rejtett hitük megkeresésekor, hogy melyik keresztény kápolna őrzi: a papi cölibátust, a szűz Mária-tiszteletet és a szentmisét, mint az *Oltáriszentség* bölcsőjét.

Az Oltáriszentség modern előtérbejutása és kultuszának hatalmas fellendülése előkészítése a protestáns világ megtérésének. Hogy a történelem

ezt a problémát lassan vagy gyorsan oldja-e meg, azt csak a Gondviselés tudja. De az egy akol és egy pásztor útját legjobban az Oltáriszentség egyengeti.

2. Van azonban a jelen eucharisztikus világkongresszusnak egy különlegesen aktuális jellege.

Ma a materialisztikus és túlzott nacionalista szellemben fogamzott gyűlölet szinte áthidalhatatlan szakadékokat vájt a nemzetek és az emberies rétegek közé. Már a tönkremenés pokla alatt nyög az egész civilizált világ, de még mindig nem töri össze azt a két aranyborjút, melyet materializmus és nacionalista túltengésnek hívnak.

Mit jelent most ilyen rettenetes széthúzás közt az, amikor minden népek katolikusai összesereglenek széles e világból és egy szívvé és lélekké, egy hatalmas meggyőződéssé és testvériséggé forrnak össze az Eucharisztia hitében és ünneplésében!

A francia forradalmi szabad eszmék valamikor Franciaországból indultak világkörútra, félrelökték az egyházat, a krisztusi szabad eszmék ősi hirdetőjét és most ugyanaz a Franciaország temetője és akadálya minden szabad testvéri kézfogásnak — a materializmus és túlzott nacionalizmus nevében. Ezt így mondják és írják az ujságok. De ez a betegség azok szívét is marja, kik Franciaországban látják a civilizált világ testvéri megértésének gúzsbakötőjét. Nem a győző, nem is Franciaország, hanem a régi liberális társadalom és állam a materialis, a létérdek és akibírja-marja tanának hordozója itt a bűnös. Az ellenség ma nem kint van, hanem mindenhol bent: a nemzetben, gondolkodásban, önzésben, anyagiasságban, gyűlöletben van.

És most ezen önzéstől szétszaggatott emberiség katolikusainak szíve egyet dobog és igazán egyazon Istent imádja az eucharisztikus világkongresszuson!

Micsoda társadalmi, szociális, internacionális, tényleg világmegváltói jellege és jelentősége van ennek! Nem Genf és Hága, hanem az Eucharisztia és világkongresszusai készítik elő a talajt a megértésre.

Karácsonykor Krisztus a szeretet tündérkertjévé varázsolja az emberiséget; az Oltáriszentség ir kongresszusa ugyanilyen szellem és lélek beleoltása ebbe a beteg önző világba.

Vajjon az oltás legyőzi-e a kórt? Vajjon meghozza-e az egészséget?

Bizonyos, hogy az egészséges vérkeringés hatalmas segitséget nyer, a szellemi vértisztulás megindul ebben a roppant beteg, miazmás modern civilizált testben akkor, amikor a világegyház különböző nemzethez tartozó katolikusai hitben, érzésben, szeretetben egybeforrottan hódolnak az eucharisztikus Krisztusnak.

Ebben a szándékban az Oltáriszentség napi áldozói tovább munkálhatják a világkongresszus nagy gondolatát és müvét.

Dr. Tiefenthaler József.

ADNI JÖTTÜNK.

Adni jöttünk e világra,
Adni mindent, ami szép,
Mert a jóság beragyogja
Embertársunk életét.

Adni jöttünk, adjunk tehát
Mosolyt, bút, életet,
Mi is járva a Golgotát
Töröljünk le könnyeket.

Adni jöttünk és ha végre
Kifosztottként távozunk,
Feljutunk a magas égbe,
Hol Isten lesz a jutalmunk.

Téthné-Kolosi K. Aloyzia.

ÉGI HAZA FELÉ.

Járja a mi lelkünk
Az életnek útját,
Az életnek terhes, tüskés, rögös útját.
De sokszor megbotlunk,
S megsebzett lélekkel
Kezünket emeljük
Isteni Mesterhez,
Ki ott áll mellettünk,
S mindenkor felemel.

Meggyógyítja lelkünk,
Bátorítja szívünk,
Megáldja mindenünk
És megerősítve
Ujból útnak enged
Égi haza felé.

Midőn a rögös út
Oly keskeny s meredek,
Ugy-e megadod
A szükséges kegyelmet?
S nem hagyod magára
Azt a szegény lelket,
Ki annyira szeret
És annyira siet
Égi haza felé.

Az égi hazában
Várjad majd a lelkem,
Ó égi seregek
Isteni Királya,
Fényes Boldogsága,
Tiszta szép Öröme,
Csillagos Szépsége,
Tiszta Szeretete
S legfőbb Ékessége

(Detroit.) *Őri Irma.*

Puskásy Pál lazarista atya tollából igen értékes müvecske jelent meg «Jézus Szentséges Szívének hónapja» címen. A mü áhitatgyakorlatokat tartalmaz a Szentséges Szív tiszteletére. Főleg június hónapra való, de mindenkor nagy lelki haszonnal használható. Minden napra van benne lelkiolvasmány, annak lelki értékeit összefoglaló «virágcsokor» s utána egy imádság. A Jézus Szíve-tisztelet igazi kis enciklopédiája, amely mindent összefoglal, ami a léleknek a Szentszív kultuszában hasznos lehet. A harmincnapi ájtatosság után megtaláljuk benne a legszebb énekeket is Jézus Szívéhez. Igen ajánljuk ez értékes müvet az Oltáregyesület tagjainak. Ára szép vászonkötésben csak 1 P 20 fill. Kapható minden katholikus könyvkereskedésben és a «Szeretet leányainál» Budapest, I., Nagyboldogasszony-u. 27.

A lelkiélet alapjai.

ISTENNEL való állandó kapcsolat a lelkiélet. Aki lelke szerint is él, az sohasem nélkülözheti Istent. Aki pedig Isten előtt él, csak méltó életet élhet, mert csak így lesz nyugta, csak így hagy neki békét a lelkiismerete. Tehát nem valami komplikált lehetetlenség a lelkiélet. A lélek a kinyilatkoztatásban tudomást szerez Istenről, az Anyaszentegyháztól megtanulja, hogyan kell Urának szolgálnia és teljesíti mindazt, amit megtehet és kötelességének ismer.

Könnyű ezek után megtalálni mik a lelkiélet alapjai.

1. *Az első a hit.* Szól hozzám az Úr és én értelmemmel és akaratommal is hallom, mint az Sámuelnél oly szépen van mondva: «*Szólj Uram, mert hallja a Te szolgád!*» A hit alázatos hallgatása és elfogadása az Úr szavának. Ez a szó talán írásban, talán az istenszolgájának az ajkán, talán egy elmélkedés földi szemmel láthatatlan írásával vagy földi füllel nem hallható hangján hull a lelkünkbe, de mindig olyan a hatása, mint a fundamentum lerakásánál a cementnek: összefogni, mintegy magábaölelve tartani mindazt, ami alapvető a lelkiéletben: a tisztaságot, akaratot és az Isten törvényeinek szolgálatában végzett gyakorlatokat. Mindezt az élő hit teszi a lelkiélet erős alapjává, mert hit nélkül lehetetlen volna bármelyik is közülük. Nem is lehet igazi lelkiélet erős praktikus hit nélkül. Azért imádkoztak a szentek Szt. Tamás apostollal az élükön, a hitben való gyarapodás kegyelméért.

2. *A tisztaság.* Mindenfelől halljuk: fő a tisztaság. A bacillusok, élősdiek ellen tisztasággal lehet védekezni legelsősorban és legeredményesebben. Ugyanígy hallunk a közélet tisztaságáról, városok lakosságának a gyanús elemektől való megtisztításáról. A lelkiélet sem kivétel. Ott is a fő a tisztaság = bűntelen, szennytelen lelkűség. Aki hisz és tökéletesen hisz, nem tűrhet meg a lelkén bűnt. De nem engedhet meg magának még tökéletlenséget sem készakarva. A hívő lélek közel akar lenni Istenhez. Le akarja győzni a távolságot, mely közötte és a «Végtelen Lény» között van. Nem tűri tehát, hogy bármilyen akadálya legyen ennek a saját lelkében. Hadd legyen mindig egészen tiszta tükre az Égnek a lélek. A csodálatosan kristályos vízű tengerszemek és magaslati tavak sajátsága az átlátszó tisztaság. Mintha éreznének e tavak. Ha valami beléjük esik, addig mozognak és nyugtalankodnak míg a parton le nem teszik a gallyat vagy száraz lombot, mely zavarja víztükrük szűzi tisztaságát. A lelkiéletet élő ember szintúgy nem bír elviselni semmit a lelkén, ha már valami reáesett. Addig nyugtalankodik, míg le nem törli róla; vállalja az alázatos bűnbánatot, csak tisztává, ragyogóvá tehesse újra a lelkét. Az áldozat nem drága neki, mit eközben hoz. Láttam erre egy igen megható példát a természetben. Szőlőhegyeken a Dunántúlon él egy igen kártékony, cserebogárnagyságú bogár, a csaja. Leollózza a kis szőlőfürtöket, azért nagyon üldözik. Mivel igen fürge, nem lehet másképp hozzájutni, csak azon tulajdonsága alapján, hogy lyukában (melyet a földbe váj) nem tűr meg semmi szennyet. E lyukba beletesznek egy szalmaszálat, amelyet a csaja azonnal elkezd kifelé mozgatni; ilyenkor nem törődik azzal sem, hogy legnagyobb ellensége, az ember les reá, hogy halálos csapással fogadja a lyuk nyílásánál. Feláldozza az életét is, csak tiszta legyen a hajléka. — Bár az ember adna többet a lelke tisztaságára! Őérette már feláldoztatott a legértékesebb élet: a Megváltóé. Az embernek nem kell mást tennie, mint az Úrtól rendelt eszközökkel — gyónás, bűnbánat, — hozzájuttassa a lelkét a tisztulás irgalomvizéhez és megtisztulhat, ragyogó szép lehet mindig újra: mert az Úr irgalma határtalan, az Isten ereje minden percben csodát művel. Csak az egészen tiszta lélekben érvényesülhet a kegyelem, amely az alapokon építi az Úr nagy jóságával, lelkünk örök boldogságának világát.

3. *Az akarat egy másik alapeleme a lelki életnek.* A lelkiélet célja a tökéletesség: Istennel való egyesülés. Ámde a földön igazi szószoros értelemben vett tökéletesség nincsen. Akit tökéletesnek mondunk — ha jobban megvizsgáljuk ítéletünket —, inkább azt kell róla mondanunk, hogy igazán törekszik a tökéletességre. Míg viszont a tökéletességre nem törekvő embert tökéletlennek leginkább azért nevezzük, mert fejlődésképtelen. A törekvés — már magában foglalja az akarat szerepét. A tökéletes ember folyton tökéletesebbé *akar* lenni. Akaratunk szerepe tehát a lelkiéletben olyan, mint a gőzé a gépben. Az akarat lendít. Az akarat fejti ki a teljesítő erőt. Az akarat győzi le a cél előtti akadályokat. Az akarat adja cselekedeteink erkölcsi értékét. Az akarat gyümölcse a lelkiélet legnagyobb értéke: a *szeretet.* Nincs igazi szeretet akarat nélkül. *Szóbeli, érzelmi szeretet nem igazi krisztusi elgondolás; az akarat állandó munkájával bűntelenített és erények gyakorlásával ékesített élet ellenben igen.* A lelkiismeretben az akarat álljon őrt és legyen készen mindig tenni vagy éppen a szenvedély indulat Isten akarata elleni cselekvését megakadályozni, lefokozni, vagy éppen Isten akarata szerintivé változtatni. Nagyon kívánatos elem az akarat a lelkiéletben. Az akarat munkájával eltűnnek a lelkiélet teréről azok az érzelmektől csepegő, de életükben a szeretettel homlokegyenest ellentétes gyakorlatot produkáló, Krisztus ügyét és a lelkiséget kompromittáló emberek. Milyen fölséges, milyen férfias erény ilyen — az akarat munkájával az életünkben verifikált — szeretet. Több akaratot tehát a lelkiéletben és több tekintélye, több eredménye lesz neki külső viszonylatban is.

A legfölségesebb Oltáriszentséghez hű lelkek táborában különösen szeretnők hangsúlyozni ezeket a gondolatokat. Hisz «*nem lehet sértve engesztelni*», mondotta a Mária Reparatrix (örökimádási) apácák alapítónője. Már pedig az élő hit hiánya, a legkisebb tisztátalanság vagy akaratnélküliség is sértő a lelkünkben. Igazán tökéletesen csak úgy engesztelhetünk, ha aka-

runk hittel és lelki tisztasággal leborulni Isten előtt, de úgy, hogy ezen hódolatunk hátterében teljesen lelkiismeretes, bűntelen élet vagy legalább is igaz bűnbánattal tisztára mosott szív hódoljon az Úrnak.

Mátrai Gyula dr.

Eucharisztiát a családokba!

Családi kör, családi fészek, «csak azért beszélek rólad prózában, mert énekelni nem tudok.» (Carlyle.) Van-e ennél számunkra szentebb, fönségesebb drága kincs? Szívünk súgja: itt a földön, a földi kincsek között nincsen. Legyünk bár gazdagok, mint Krözus, lángeszűek, mint Plató, hatalmasak, sőt pogányosan gőgösek, mint Nagy Sándor vagy Napoleon: egy érzés, a családi eszme dicsőséges érzése akkor is meghódít, térdre kényszerít minket. Csak az egészen gonoszokat, elvetemülteket nem hatja meg? Azokat is!... «Fürdik a holdvilág az éj tengerében, Méláz a haramja erdők sűrűjében...» Miről méláz, mi indította meg? A családi fészek. Eszébe jutott a rég megvetett hajlék szűztiszta emléke, szívet simogató melegsége; megjelent előtte édesanyjának, ártatlan testvéreinek angyali képe s bűneit, mint undorító rongyokat, mint maró viperákat, szeretné lelkéről letépni, leszaggatni és szeretné a hűtlenül elhagyott atyai küszöböt «két szeme sűrű könnyének hullása közben» mégegyszer megcsókolni. Családi érzés, szent vagy és legyőzhetetlen.

Erről a szent családi fészekről az emberiség azt tartotta eddig, hogy mint «az elvesztett paradicsom ittfelejtett mosolya» minden jónak és nemesnek forrása. És hosszú évezredeken át azt hitték róla, hogy «sicut mons, non commovebitur», megingathatatlan, mint a szikla. Nem is próbálta senki megingatni. A mult idők Luciferjei, Káinjai megelégedtek más szentségtörő rombolásokkal. Korunknak, fényes külső civilizációjától elkapatott korunknak kellett kitermelni azokat a «Homo sapiens»-eket, azokat a «Géniuszokat», akik hitetlenségük és féktelen gyűlöletük minden vadságával, továbbá a modern kultúra minden felkészültségével küzdenek a család szentélye ellen, mint «minden földi romlottság és nyomorúság legfőbb kútforrása» ellen.

Vajjon sikerül-e tervük? Sikerül-e nekik az emberiséget egy hitetlen, erkölcstelen, családnélküli gigantikus állatcsordává lealjasítani, «átszervezni»? Isten mentsen!... Vagy ha célt érnének, ha tényleg sikerülne Isten legszebb templomát, a családot lerombolni és utolsó megszentelt tégláját is sárba taposni, akkor — úgy érezzük — ez a «desolatio abominationis», ez a megrendítő pusztítás volna az a «Signum Magnum», «Nagy Jel», amelyet az evangéliumok is beharangoznak és amely után talán nemsokára ránk köszöntene a világ vége.

«De hála az Égnek — mondják a kényelmesek, a minden védekező munkától reszketők —, hála az Égnek, még nem tartunk itt. Az ellenség gonosz terve világosan ellenkezik a józan ésszel, az emberi természettel és

így eredmény nélkül össze is fog omlani.» És máris elővesszik, nyugodtan tovább tömik a megszokott «gondűző» tajtékpipát.

Így gondolkozzunk-e mi is? Égbekiáltó bűn lenne ez! Hiszen ellenségeink nem pipa tüzénél, hanem fölperzselt templomok, családi fészkek tüzénél szórakoznak. S ha még nem is érték el még céljukat, azért vörös malmaik

lassan, de biztosan örölnek és a világ négy táján úgyszólván már egészen felőrölték a családi erkölcsöket.

Napjainkban a meleg családi fészeknek ezer helyen hült helye. Ma már nemcsak a házasság szentsége vesztette el ellenállhatatlan vonzóerejét, hanem a polgári kötésnek, ennek a törvényesített együttélésnek sincs többé varázsa. Már ez is «naiv» bibliás. Ma a «pajtásházasság», a «próbaházasság» a divat. Sőt újabban nevet sem érdemes adni az egésznek. Aurea aetas sine lege—sine more.*

Mi ebben a modern «házasságban» a «szokásjog?» Kezdete: «Zeng a poéta: angyalszép leány. Kiváló párti — bókol a világfi. Bájos virág — csettint felé néhány. De a lelkére egyik sem kíváncsi.» Milyen a modern ház ura? Hazajáró idegen. A család nem az első gondja. Egy newyorki tanító megszidta diákját, hogy mért a nevelőnővel iratja alá a dolgozatát és mért nem a szüleivel. «Hiszen én ritkán beszélek velük, most sem láttam őket egy hete.» A tanító meggyőződött róla, hogy a gyermek igazat mondott. Milyen a ház úrnője? Divatlap-moly, divathiszterika. Terentius róla is elmondhatná a bukó Róma nőiről szóló kritikáját: «Dum lavantur, dum comcentur, annus est», «míg megmosakodnak, kifésülködnek, eltelik egy év is».

— Gyerekek — kérdi az amerikai tanító tanulóit —, mondjátok meg, mi a legszükségesebb dolog a világon?

Hallgatnak.

Majd egyik fiú nekibátorodik:

— A parfőm — feleli.

— Te nem tudnál meglenni nélküle? — kérdezi a tanító.

— Én a felnőttekre gondoltam — válaszol elvörösödve a fiú.

— És a felnőtteknél nem fontosabb a táplálék, mint a parfőm? — kíváncsiskodik tovább a tanító.

— Fontosabb — feleli a diák —, de én otthon úgy látom, hogy édesanyám inkább meg tudna lenni táplálék, mint parfőm nélkül.

Mi a vége a modern «boldog» frigynek? Elválás. A válóok jobb esetben: kölcsönös megegyezés: «unomiglan-untodiglan». (Kölcsönös undor egymás üres lelkétől.) Rosszabbik esetben: «ásó-kapa választ el minket egymástól». (Ezzel vagy más ütleggel verik szét egymást.) Nemrég eklatáns példát szállítottak erről az ujságok. A budapesti Pasaréti-úton a férj leharapta felesége orrát, ez a konyhakést döfte hitvestársa hasába s mindkettőjüket elvitték a mentők. Milyenek a «pajtásházasságban» a gyermekek? «De nihilo nil loquar», «ami nincs, arról nem lehet beszélni.» Vagy ha van gyermek, az mindenütt van, csak otthon nincs. A kameruni «vad» nők leghalálosabb bűnnek tartják magzataikat mással táplálltatni, gondoztatni, az európai, amerikai «édes» anyák pedig gyermekeiket hidegvérrel rábízzák az utcára, az intézetre,

* Törvény és erkölcsnélküli «aranykor».

a «Mädchen für alles»-re, ezek nevelik a csemetét «für alles» és maguk elmennek sétálni — az ölebbel.

Ilyen a modern házasság. Fából vaskarika. A hivatásos aranymondásgyártók szellemeskedhetnek, hogy «sikerült a családi kört — négyszögesíteni.» Nem őrölte-e fel tehát a családi erkölcsöket a vörösök malma? Igen. 1896-ban Nagymagyarországon 387 elválás volt, 1912-ben 8000, *1928-ban csak a csonka hazában: 14.000* És a fiatalkorú bűnösök 70%-a — az 1932-es megállapítás szerint — az elvált szülők elhanyagolt gyermekei közül került ki. Családi élet, legszentebb, legfönségesebb, de nagyot zuhantál!

Már most azt kérdezzük: mi legyen a beteg keresztény családok orvossága? Vagy már nincs is orvosság? A kereszténység tényleg elvesztette már regeneráló erejét s napja leáldozván, tényleg bekövetkezik számára az «Untergang», a sötét éjszaka? Ezt várjuk magunkba roskadva? Hitetlen beszéd! *A kereszténység «az út, az igazság és az élet» — az Örök Élet vallása.* Meg nem halhat. És a világ végéig életet, újjáteremtő életet tud kisugározni magából. A bomló családok számára is. Mi lesz ez az Újjáteremtő Energia? *Az Eucharisztia, vagyis Krisztus maga.* Őt kell bevinnünk a családokba! (Az anyagi segítséget föltételezve, amelynek az eucharisztikus segítség ragyogó koronája.) A tabernákulum kényszerű fogságából ki kell szabadítanunk Krisztust, be kell vezetnünk a családokba és ahol megjelenik, helyet szerez, ott a romboló viharok megszelidülnek vagy teljesen megszűnnek. A beteg családok, mint vergődő inaszakadtak tehetetlenül ott vergődnek a «Bethesda-tavának», «az Élő Vizek Forrásainak» partján a porban. Le kell értük nyúlni és be kell őket segíteni az «Üdvözítő Forrásaiba». Ez a «Mindennapi Csoda» menti meg családjainkat. Az őskeresztények mindennap áldoztak s míg koruk pogány családjai lassú oszlásukkal előkészítették a hatalmas Róma bukását, addig ők vértanukat termettek s megszülték az Új Róma világuralmát. Nem hiába hordozták haza is az Eucharisztiát.

Mai családjaink is eucharisztikus családok legyenek. Apa, anya, gyermek lehetőleg naponként áldozzanak. Sok ez? Korántsem. Ne egyezzünk ki ötven százalékra a fagyos szívvel spekuláló janzenisták és az Oltáriszentség szentéletű pápája: X. Pius között. «Hétszer esik el naponként az igaz is»; a léleknek mindennap megvan a maga éjszakája, legyen meg tehát naponként az aranyos Napfölkeltéje is. A vasárnapokon, ünnepeken kívül ismerje a család a csütörtök (Oltáriszentség alapítási napja) és a péntek (első szentmiseáldozat napja) jelentőségét; az első péntek legyen örömnapjuk; végezzenek lelki és tényleges szentséglátogatást. És általában legyen egész életük központja az Úr Jézus, «aki elkészített lakhelyéből letekint mindazokra, kik a földet lakják.» (7. zsolt.) És minden családban ismerjék, szeressék az eucharisztikus mozgalmakat, társulatokat. Elég sok egyesületünk van, mind szépen és buzgón dolgozik Krisztus eszméiért, Isten országának ügyeiért. De ezek

koronája, az elit-társulat: az eucharisztikus társulat,* amely magát Krisztust és Isten országát siet a lelkekbe lehozni. Ne féljünk tehát tőle. Aki ilyen egylet hű tagja, az lelkesedni fog minden más társulat eszméjéért is. «Querite primum regnum coelorum... keressétek először az Isten országát és a többi mind hozzáadatik nektek.»

A modern családi élet válsága a szív válsága, az eucharisztikus mozgalom a szív mozgalma. Ezért van családjainkra egyedülálló hatással. A mai modern ember sokszor teljesen hitetlen, lelkileg érzéketlen. A gőg, a cinizmus fegyverzetében sokszor oly sebezhetetlen, mint valami újkori Achilles. Csak egy pontja sebezhető meg: a szíve. Az Eucharisztikus Üdvözítő itt fogja őt meg. Így szól hozzá:

«Áldozatot hozol érettem? — én is éretted. Szenvedsz? — én is szenvedtem. «Kincset», «boldogságot» hagysz el miattam? — Ezentúl én leszek a te Boldogságod és egyedüli Kincsed.»

Így valósítja meg az Eucharisztia az isteni vérátömlesztést a család tagjaiba s a család elmondhatja: «élek én, de már nem én, hanem él bennem Krisztus.» Az ilyen családok az Oltáriszentség acélfürdőjében ifjú Dávidokká izmosodnak, akik «a Seregek Urának nevében» terítik le majd a hitetlenség és a pogány romlottság fegyverzetében kérkedő vörös Góliátot.

Adja az Úr Jézus, hogy így legyen. És akkor a keresztény család tényleg a föld mosolya lesz, az a kincs, amelyet Isten a teremtéskor a virágokkal, napsugárral és ezer más szépséggel együtt imádandó jóságában helyezett a földre. Az ilyen keresztény család az egyház és a haza dicsősége lesz. Az egyház szentföldet lát benne, ahol apostolok teremnek részére, a haza pedig kincseshházait dédelgeti benne, ahol legértékesebb valutái: az arany jellemek születnek. És végül az ilyen áldott családi fészekben boldogok a családtagok is. Szeretik az Istent, szeretik egymást s ha akármelyikük kénytelen volna a fészekből kiválni, a többiek könnyeikkel kísérik útjára: «Szenteltvíz legyen kiömlő könnyem rajtad». (Cymbeline.) És akik otthon maradnak, azok halálukig szívükből sarjadzónak érzik a költő szavait:

«A mi hajlékunkat nem mi építettük,
Hanem az Isten. Itt soha sincsen
Hideg, se dúrva szél nem hegedül.
Itt csak a boldogság és mi élünk egyedül.» *(Móra L.)*

Tehát fejezzük be azzal, amivel kezdtük. A Pokol romboló támadásával szemben mozgósítsuk az Egek erőit, az ördöggel szemben mozgósítsuk Krisztust és a Szent Háborúban csatakiáltásunk ez legyen: *Eucharisztiát a családokba*

Klema Endre.

* Oltáregyesület.

Beszélt a spanyolországi Szentszív-szobor.

A SPANYOLORSZÁGI Szentszív-szobor körül lefolyt csodálatos események, amelyekről az Örökimádás júniusi számában értesítette hatalmas és lelkes olvasó táborát, minden bizonnyal mindenfelé nagy és boldogító hatást keltettek. Jézus legszentebb Szívének e kézzelfogható és csodálatraméltó nyilvánulása leírhatatlan örömmel és őszinte, igaz hálával töltötte el a hívők szívét. Ki tudná megmondani, hogy e feltűnő események folytán, amelyekről remélhetőleg a napi sajtó útján is értesül a világ, hány ezer meg ezer lélekben megerősödik a hit, remény és szeretet Jézus legszentebb Szíve iránt és mily sokan kapják meg az igaz megtérés kegyelmét?

Nincsen kétség, hogy Jézus szentséges Szíve beszélt hatékonyan e csodálatos események által az emberiség hívő és hitetlen részéhez. A hívők az ilyen csodálatos, Isten ujját hirdető eseményekre még jobban megerősödnek szent hitükben, a hitetlenek közül pedig sokan megtérnek, sokan azonban, sajnos, továbbra is megmaradnak hitetlenségükben, sőt még vakmerőbbé lesznek és a végső megátalkodottság szörnyű állapotába esnek. Ezek olyanfajta emberek, akik eszük sötétségében és szívük romlottságában mindennel, ami szent, vakmerően gúnyt űznek.

A Szentszív szobra körül lefolyt tényekben kétségen kívül Isten mindenhatósága, végtelen igazságossága, szeretete, jósága és irgalma nyilatkozott meg. Mindenhatóságával meghiúsította a gonoszak minden gyűlölködő szándékát és tervét. Ágyúkkal, repülőgépekkel sem árthattak a Szentszívszobornak. Igazságosságával már itt a földi létükben ideiglenes büntetést szabott a vakmerő támadókra, nem számítva az örök büntetést, amely utóléri őket a másvilágon, hogyha meg nem térnek. Szeretetével és jóságával teljesítette az éjjel-nappal adoráló karmelita apácák jámbor óhaját, hogy az istentelen kommunisták ne pusztíthassák el az égnek meredező szobrát. Végtelen jóságában és irgalmában pedig nem bánt el a merénylőkkel az igazságosság teljes szigorúsága szerint.

Az Úr útjai és az emberek gondolatai igen nagyon különböznek. Sok ember szent és jogos haragjában azt gondolja és kívánja, hogy az Úr irtsa ki, pusztítsa el azonnal a lázító, gyilkos és gyujtogató kommunistákat, ne tűrje meg egyáltalában az elvetemedett gonoszak és istentelenek csürhe hadát a társadalomban, az Úr azonban velük szemben végtelenül hosszútűrelmű, irgalmas, jóságos, szelíd és elnéző. Az igazságosság szigorú mértékével nem bünteti őket azonnal, hanem fokozatosan alkalmazza rájuk rendesen előbb a szelíd, enyhe, azután a teljesen szigorú s kemény büntetéseket...

Ezekben a csodálatos eseményekben is Jézus legszentebb Szíve végtelen jóságában, szeretetében és irgalmában átlag inkább a szelídebb, az enyhébb bánásmódot követte és érvényesítette. Az első három csoportnak

gonosz rombolási szándékát egyszerűen megakadályozta, meghiúsította. A kommunista vezért ellenben, miután az előzményekből tanulni nem akart, már pozitíve a lábeltöréssel büntette és a vakmerő embert, aki a Szentszívszoborból gúnyt akart űzni, szörnyű halállal sujtotta. E két kemény büntetést azért szabta rájuk, mert ily csodás tettekkel való beszédét teljesen megvetették.

Emberileg véve a dolgot, nagy kár lett volna a hatalmas, nagyszabású szobor elpusztítása. Magából az Örökimádásunkban közölt reprodukcióból is látható, mily gyönyörű és értékes műalkotásról van szó. A tág és terjedelmes lépcsőzeten elhelyezett gyönyörű csoportképek, a magas obeliszk közepén lévő szép Szűz Mária-kép és a tetején a hatalmas Jézus Szíve szobor a szobrászművészet valóságos remekei. És mégis Jézus szentséges Szíve, ez a legszentebb, legjobb, legkedvesebb, leghatalmasabb és legirgalmasabb Szív, ezt a remekművet is odaengedhette volna a fenevadakká lett istentelen kommunisták vad és vak dühének, ahogyan Mexikóban, Orosz- és Spanyolországban a kommunista rémuralom alatt sok templomot, kolostort és egyéb műemléket, sőt sok élő templomot: hívőt engedett áldozatul esni, mert hiszen Isten önmagában dicsőséggel teljes és a teremtmények csak külső dicsőségét hirdetik, amelyre semmi szüksége sincs... A szentéletű, buzgóan adoráló karmelita apácák jámbor kérését meghallgatta az Úr. Jézus szent Szíve ismét feltűnő és nyomatékos módon beszélt az emberi nemhez... Bárcsak az emberiség hitetlen és gonosz része az isteni beavatkozást az ilyen csodálatos tényekből felismerné, az emberi nemet végtelenül szerető istenemberi mindenható Szívnek tettekben nyilvánuló beszédét megszívlelné és Istenéhez igaz bűnbánattal visszatérne!...

Évezredek tapasztalata bizonyítja, hogy a hitetlenség, erkölcstelenség, gonoszság elszaporodásával a végtelenül igazságos Isten nem késett az ideiglenes büntetésekkel és azokat — ha szükséges volt — nagy mértékben súlyosbította és sokszorosította. Isten büntető ostora az emberek gonoszsága, istentelensége miatt sok helyütt keményen végigsuhint a földön és ha még most sem következik be a becsületes visszafordulás, az Istenhez, hithez, jó erkölcshöz való igaz és őszinte visszatérés, még sokkal súlyosabb isteni büntetések fognak zúdulni az emberi nemre. E nagy és veszedelmes időkben a buzgó oltáregyleti tagok szent imájukkal, a hitetlenek, tudatlanok tanításával, a szegények, éhezők istápolásával stb. sokat segíthetnek a nagy bajokban szenvedő világon... *Nagelreiter Alajos dr.*

Most jelent meg *Harmat-Sik:* Szent vagy, Uram! Katholikus egyházi népénekgyűjteményének ifjúsági kiadása. Imaszövegét dr. Hévey Gyula szerkesztette. A régen óhajtott, egyházilag jóváhagyott szövegjavításokkal. Ára 1 P 50 fill. 10 példány rendelésénél 25%, 30 napi elszámolásra 20% engedmény. Kapható a Kath. Kántorszövetségnél Budapest, VIII., Mária Terézia-tér 8, földsz. 45 vagy az Egri Nyomda Részvénytársaságnál Eger, Apát-utca.

PAP LESZEK-E?

(Franciából.)

Imáimban, édes Jézus,
Veled oly gyakran beszéltem?
Hogy tanácsot kérjek Tőled,
Szolgádnak akarsz-e engem?

Apostolok példájára
Kövesselek-e Tégedet?
Papjaid sorába lépve,
Elhagyjam-e szülőimet?

Ott, hol az örök fény virraszt,
Oltárodnál-e a helyem?
Arany gyertyatartók között,
Hogy dicsőségedet zengjem?

Kereszthordó szenvedőknek
Az Úr nevét hirdessem?
Azokat, kik nem reménlnek,
Szent lábaihoz vezessem?

Pap leszek-e én, ó Jézus?
Mint ők, kik velem jót tettek?
Eszményüknek éljek én is?
Akarod-e, hogy pap legyek?

Azt mondják, szolgálatodban
Ember nem sok aranyat lel;
Azt is, hogy a papi öltöny
Inkább csak halotti lepel.

Néha az utca-csőcselék
Isten szolgáját csúfolja;
Becsületét, jó hírnevét,
Kincseit is elrabolja.

Lesz-e bennem lelkierő
Annyi, hogy hűségben kitartsak?
Hogy ellentálljak a világ
És az ördög pompáinak?

Mária, édes jó anyám,
Te légy az én segítségem,
Mert a remélt öröm helyett
Csalódás az osztályrészem.

S midőn a szentségháztól
Már-már távozni készültem,
Ime, az isteni szózat
Felhangzott az én szívemben:

„Lásd, az Ostya leple alatt
Szeretetem Szentségében,
Hogy életet adjak nekik,
A lelkekért vagyok jelen.

Barátaim a papok,
Kiknek osztályrészük az Ég;
Oltáraim hű szolgái,
Rajtatok a kereszténység.

Szeretem is nagyon őket,
Harcaikban velük vagyok,
Élő éneim valóban,
Mennyben, földön ők a nagyok."

Én a titokzatos hangra,
Melyet lelkemben hallottam,
Rögtön, igen nagy örömmel,
Ujjongva így válaszoltam:

„Jézus, Tied az életem,
Mai napon Neked adom:
Pap leszek én mindörökre,
A világot nem akarom!"

De La Porte kanonok
a Versailles-i Nagy Szeminárium igazgatója.

A papszentelések után.

JÚNIUS hava a papszentelések hónapja az egész országban. A püspöki székhelyeken, a szemináriumok csendes magányában nagyon komoly előkészítő munka folyt az egyházi év legfontosabb eseményére. Szerteszét az egész országban lázas előkészületek történtek az első szentmise, a primicia fényes, lélekemelően szép megünneplésére. Sokezer hívő lélek vett részt a meghatottságtól könnyes szemmel az újmisés első zsenge áldozatán s mély tisztelettel borult eléje, hogy vegye áldását és csókjaival hintse a szent olajtól még illatos kezeket. S ez a nagy tisztelet a Fölséges Isten papjával szemben sohasem fog csökkenni bennük, ha megfontolják és soha el nem felejtik, hogy mivé tette a papot az Egyház hét szentelése, amelyben részesítette, míg végre az oltár magaslatára fölemelte.

A Szentírás több helyen szemléltetőleg állítja elénk a papi méltóság fogalmát. *A világ világosságának, a föld savának, hegyen épült városnak, pásztoroknak, követeknek, bíráknak, fölkenteknek, lelkiatyáknak, az üdvrend közvetítőinek* nevezi őket; de ezen megnevezések közül egyik sem adja a papi méltóság teljes fogalmát. Ezt talán mind között Szent Pál apostol fejezi ki a legszebben és *legteljesebben*, mondván: «Úgy tekintsen minket az ember, mint Krisztus szolgáit és Isten titkainak sáfárait.»

«Krisztus szolgája és Isten titkainak sáfárja», e kettő kifejez mindent; nemcsak méltóságot, kitüntetést és magasztos hivatást, de egyben a pap vállaira nehezedő súlyos felelősséget is.

Krisztus szolgája! Úgy tiszteld a papot, mint Krisztus szolgáját. Erre a szolgálatra *maga az Úr Jézus választotta őt. Ő pedig eltünődhetik felőle, hogyan volt ez lehetséges.* Mennél nagyobb úr valaki, annál nehezebb annak szolgálatába bejutni. S kicsoda oly nagy, mint az Úr, *oly nagy és dicső király, mint a királyok királya Krisztus Jézus?* Az ég és föld Ura, a századok halhatatlan királya *választja ki szolgálatára a méltatlan, a bűnös embert.* Mikor Keresztelő Szent János is azt mondja: «Kinek én nem vagyok méltó lába saruszíját megoldani», akkor az Úr tekintete mégis őreá esett. «Akiket a világ *balgaságoknak tart*, azt *választotta ki az Isten* — mondja Szent Pál —, hogy megszégyenítse *a bölcseket*. A világ *erőtleneit választotta ki*, hogy megszégyenítse az *erőseket* és a *megvetteteket* választotta ki, hogy *lerontsa azt, ami valami.*»

Maga az Úr Jézus is kifejezést adott ennek az igazságnak: *«Hálát adok neked azért*, mert *kijelentetted ezeket a kicsinyeknek* és *elrejtetted a bölcsek előtt*. Igen, Atyám, így tetszett ez neked.»

S vajjon miért választja ki a jó Isten a szegényeket, a kicsinyeket? Azért, hogy *senki sem dicsekedjék az Ő színe előtt* — s írva vagyon: *«Aki dicsekszik, az Úrban dicsekedjék.»*

Nem szabad tehát őt többre becsülnünk, mint ami. Szolga ő. S magának

a fölszentelt papnak sem szabad elbizakodnia, hanem minden dolgában arra kell gondolnia, amire az Úr is figyelmeztette apostolait:

«Mikor *mindent megtesztek, ami nektek parancsolva volt, mondjátok: Haszontalan szolgák vagyunk, ami kötelességünk volt, csak azt cselekedtük.* (Lk. 17.10.)

És mégis a krisztusi szolgálat megfoghatatlan nagy dicsőség és megbecsülhetetlen nagy tisztelet a pap számára. A papok Krisztus művének, a

A Központi Oltáregyesület kiállítása. Felszentelés után a hercegprimás megtekintette a kiállítást.

megváltásnak folytatói. Ők veszik át mintegy a boldogságos szent Szűz kezéből a kis Jézust, a Világ Megváltóját s ők adják át a megváltásra vágyódó emberiségnek minden kegyelmével. *Szent Pál ezért egyenesen felszólítja a híveket*, hogy úgy *becsüljék* és *értékeljék* a papokat, mint Krisztus szolgáit és *nagy tisztelettel tekintsenek* rájuk, *mint Isten titkainak sáfárjaira.*

Jézus Krisztus maga is mily nagyra becsüli szolgáit. Nem mondja őket szolgáknak, hanem barátainak, testvéreinek, jegyeseinek, akikkel mindenben azonosítja magát, akikkel megosztja:

a) *küldetését*, mondván: «Amint engem küldött az Atya, úgy küldelek én is titeket»;

b) *tekintélyét:* «Aki titeket hallgat — engem hallgat»;

c) *szenvedéseit és üldöztetéseit:* «Ha engem üldöztek, titeket is üldözni fognak»;

d) *sikerét:* «Ha az én beszédemet megtartják, a tietekét is meg fogják tartani.

e) *dicsőségét:* Helyet készít nekik az égben és azt mondja: «Ahol én vagyok — ott leszen az én szolgám is».

Még földi király nem azonosította magát így szolgáival, mint Krisztus az ő papjaival, akiknek egyben kezére *bízza összes égi kincseit*, szenvedésének, *keresztháláinak összes érdemeit.*

Legdrágább kincse: a világ üdveért feláldozott szent teste és vére. S ezt a nagy kincset bízza rájuk elsősorban. Ennek őrévé, szolgájává, sőt bizonyos tekintetben urává teszi őket.

S ha nincs a pap elfoglalva Krisztus szent testével és vérével, akkor *minden gondját arra fordítja, hogy kiossza a hívek között a Krisztusnak reábízott kincseit*: a gyóntatószékben Krisztus bocsánatát, a szószéken az Úr Jézus tanítását, evangéliumát, a betegágynál az Úr Jézus irgalmas *szeretetét.* A papszentelésnél a Szentlélek Isten száll reá, hogy maradandóan lelkében maradjon a Szentlélek Úristennek az a csodálatos ereje, amely benne működik, mikor imádkozik. S azért nincs oly hathatós imádság, mint az ő imája. A Szentlélek Úristen vele együtt dolgozik, mikor az oltárnál misézik, mikor a gyóntatószékben a bűnnek kötelékeit megoldja, mikor a szószéken Keresztelő Szent Jánoshoz hasonlóan bűnbánatot hirdet és az Úr útjait előkészíteni törekszik.

Nélküle nincs számunkra kegyelem. A mi lelki üdvösségünk van kezei közé letéve. Ne is *akarjunk mi nélküle üdvözülni*, ne akarjunk tőle elszakadni. Ha elszakadok tőle, nem nyertem vele semmit, de mérhetetlenül sokat veszítettem. Elvesztettem Krisztust, aki ezért megfelelő büntetést is helyez kilátásba, mondván apostolainak: «Ha valaki nem fogad be titeket, sem beszédeiteket nem hallgatja: kimenvén abból a házból vagy városból, rázzátok le a port lábaitokról. Bizony mondom nektek, tűrhetőbb sorsa lesz Szodoma és Gomorrha földének az ítélet napján, mint annak a városnak». (Mt. 10, 14—15.)

Jézus Sirák fia szent könyvében olvassuk az intelmet: «*Teljes lekedből féljed az Urat és tiszteljed az ő papjait. Minden erődből szeresd azt, aki téged teremtett és ne hagyd el az ő szolgáit.* Tiszteljed *Istent teljes lelkedből és tartsd tiszteletben a papokat.*

Ne szakadjunk el Krisztus szolgáitól, a fölszentelt papoktól, ami lelki vezetőinktől, hanem *ellenkezőleg tiszteljük, becsüljük és szeressük őket és éljünk azokkal a lelki hatalmakkal*, amelyekkel az Egyház fölruházta őket. Hisz nem az ő hasznukra, hanem a mi lelkünk javára nyerték ők a Szentlelket, annak minden kegyelmét. Azért, hogy értünk mutassanak be szentmiseáldozatot: értünk élőkért és a mi kedves halottaink lelke üdveért. Azért nyerték a Szentlelket, hogy nekünk hirdessék az evangéliumot és hogy megbocsássák a mi

bűneinket. *Ne kívánjunk s ne is várjunk tőlük mást, mint amire küldetést nyertek.* Ne földi lakást, hanem mennyországot. Ne földi kenyeret, hanem égi mannát. Ne földi bölcsességet, hanem Isten szent igéjét. Ne földi vigaszt, hanem lelki békét.

Ő tőlük az Úr maga is csak azt kívánja, *hogy hűek legyenek Krisztus szolgálatában és Isten szent titkainak sáfárkodásában. A sáfár nem a saját kincseit kezeli, hanem másnak reábízott javait.* A sáfárnak legfőbb kötelessége, *hogy hűséggel és felelősségének teljes tudatával kezelje a reábízott javakat.*

a) El ne tékozolja azokat; *b)* azoknak szétosztásában az Úr akaratát kövesse; *c)* buzgóságot tanusítson; *d)* ne szokásból, hivatalszerűen, hanem lélekkel és jó példával járjon elől és *e)* életét is kész legyen —

Felelősséggel azonban egyedül Urának tartozik. Papi életéért, szolgálatáért, az isteni ige hirdetéséért, a szentségek kiszolgáltatásáért nem nekünk, hanem egyedül az Úr Jézusnak tartozik felelősséggel; azért mondja Szent Pál: «*Nekem legkisebb gondom, hogy ti mondjatok felőlem ítéletet vagy emberi törvény, sőt magam sem ítélem meg magam.* Semmiben sem érzem magam bűnösnek, de azért még nem vagyok megigazulva: Aki pedig megítél, az Úr az».

Mi azért ne ítélkezzünk fölöttük! Amire Szent Pál különös módon figyelmeztet minket: «*Tehát ne mondjatok ítéletet idő előtt!* Míg el nem jön az Úr, ki a sötétség titkait is megvilágítja és a szívek szándékait nyilvánosságra hozza.

Ps. 104, 15. Nolite tangere Christos meos. Ne illessétek az én fölkentjeimet — mondja a zsoltárosnál az Úr!

Mégis a *legszívesebben beszélünk a papokról* s főkép a katolikus papokról, az Úrnak fölkentjeiről. Otthon meghitt családi körben, még gyermekek előtt is, társas összejöveteleken, kávéházakban, lapokban, sőt tudományos folyóiratokban folytonos kritika tárgyává teszik katolikus papok életét, működését. Az Isten őket magasba emelte s az emberi irígység szeretné őket onnan lerántani. A lelkiismeret fél tőlük, mint az Istentől rendelt bíráktól s azért a megkönnyebbülésre szolgál, ha azt mondhatják, hogy a papok is olyan bűnös emberek, mint a többiek.

Ha tényleg egyik vagy másik nem is volna méltó a nagyrabecsülésünkre, ne a személyt, hanem a Krisztustól rendelt papi rendet, a nagy szentséget akkor is kell tisztelnünk, a lelki hatalmat, mely nem változik s a kegyelmek bőségét, mely kezeiken keresztül folyik hozzánk, akkor is lelkünk előmenetelére fordíthatjuk. Prohászka, a püspök azt írja lelkinaplójában: «Azt gondolom, hogy én jobban tisztelem a papságot, mint az engem. Ezzel ugyan nagy dícséretet mondtam magamról; de hiszem, hogy igaz, mert minden papnak lábát megcsókolnám». (Soliloquia I. 268.) Nemcsak dícséretünkre, hanem lelkünk üdvére is válik, ha az élet minden körülményei között tiszteljük az Isten fölszentelt papjait.

Kerner István dr.

Nyári imaszándékunk.

Jézus új munkásainak kell kérnünk bőséges kegyelmet: imádkozzunk a szentségi Jézus előtt az újmisés papokért.

Anyaszentegyházunk arculatán a sötét gondok vonta árnyakon keresztülragyogó fény tör át: az újmisések most jöttek ki a szemináriumból. Lelkükben az egyházi rend fiatal kegyelme, szívükben az újmisések buzgósága ennek a fénynek a forrása. Ó Istenem, milyen szép is egy ilyen kegyelembe öltözött ünneplős elindulás. Milyen szépnek és fölségesnek látják ők hivatásukat. És az is. De milyen borzasztó lesz szegényeknek a mostani nyomor feléjük kiáltó sok problémája! Milyen sok minden lesz esetleg másképp a plébánián, mint ők azt elgondolták. Nem minden újmisés talál ám egészen megértő atyai jóbarátot az elöljárójában. No és nem utolsó helyen kellene mondanom, a főpásztor sem diszponálhat mindig mindenkinek kedvére. Sok furcsa dolog van, aminek nem kellene lennie: értem a káros befolyásokat, külső beavatkozásokat az egyház kormányzatába, a balkezességeket, amelyek — lévén az egyháziak is emberek — bizony előfordulnak. A fiatal pap tudomást szerez ilyenekről; ha gyenge, ez kedvét szegi. Egy ilyen botránykozás sokszor az egész életére kihat, mint mondják, «besavanyítja» a papot. S ez éppen a legbuzgóbbakkal fordul elő a leggyakrabban. A közepes, az átlag kevésbé reagál. S milyen kára van a lelkeknek ebből! Aztán az érzéseikben meghibbant lelkek milyen alkalmas támadó eszközei az ördögnek! Azok a külsőleg vallásosaktól írt szerelmes és más levelek milyen szomorúságai az Úr ideális lelkű fiatal papjának!

Helyes tehát, hogy sok-sok segítő kegyelmet kérjünk a fiatal papságnak az Eucharisztia előtti buzgó imával. Az isteni igazságosság szerint a segítő kegyelmeket meg kell érdemelnie vagy személyesen, vagy mások imája árán annak, aki reászorul. Az Oltáregyesület tagjai elsősorban vannak hivatva erre az imára. Ők ismerik Krisztust főpapi szíve szerint is. Legyünk igen buzgók a nyáron ezen imaszándékunkra végzendő imádság, áldozat és jócselekedetekben. Az Oltáregyesület meg fogja érezni ennek áldását, mert minden buzgó pap eucharisztikus lelkületű is és meg fog tenni minden tőle telhetőt az Oltáregyesületért a szentségi Jézus dicsőségére. *Központi.*

Engedjétek hozzám...

Örömmel megyünk ki tavasszal, napsütéses időben a természetbe, ahol a lelket minden Istenhez emeli: a virágos mező, a tarka kertek, a madárdal és... és főleg: a mosolygó gyermeksereg vidám kacagása. Mindez az Életre emlékeztet. A gyermek a szülők öröme, a haza reménye, a «szebb jövő» birtokosa; a gyermek a «bontakozó élet». Ennek krisztusi életnek kell lennie, akkor lesz igazi élet!

A tarka színekben pompázó virágos rét Isten szépségét dícséri. Ezt a fölséges szépséget, ezt a gazdag életet dícséri a daloló madárka, a hullámok csobogása, ezt a tiszta gyermeki szív imája.

«Hagyjátok a kisdedeket hozzám jönni és ne tartsátok vissza őket tőlem; mert ilyeneké a mennyek országa.» (Mt. 19, 14.) A mennyország örököseit akarja maga előtt látni az édes Üdvözítő; át akarja nekik adni az örökség zálogát, a királyi békecsókot, az Élet forrását: Önmagát. «Én vagyok az élet.» (Jn. 11, 25.) Nélküle nincs, nem lehet élet. Kívüle csak úgy lehet élet, ha az Belőle van.

«Nélküle nincs élet.» Mintha a világ ezt meg akarná cáfolni: mindenfelé ugrándozó, vidám gyermekek (hála Istennek!) — csak egy helyről hiányzanak: az áldoztató-rácstól (legalább is nincsenek olyan számmal, amint azt szeretnők); az eucharisztikus Jézus keblétől vannak elszakasztva ezek az ártatlan teremtések. Hogyan, ezek nem vágyódnak az Úr Jézus után? Dehogynem; a lélek ösztönszerűleg vágyódik az Élet után: a tiszta lélek, hogy szeretve egyesüljön Vele; a bűnös lélek, hogy Benne megtisztulva, szeretetre gyulladjon Iránta. De sokszor — sőt legtöbbször — nem a gyermekek hibásak, hanem a szülők és mindazok, akik távoltartják őket az Úr asztalától, akik akadályozzák a korai és a gyakori szentáldozást, amit a boldog emlékű Szentatya, X. Pius pápa oly forrón kívánt és annyira hangsúlyozott és sürgetett. A tapasztalat (fájdalom!) azt mutatja, hogy «Nélküle nincs élet», nincs igazi krisztusi élet. Ha nincs az Élet Kenyerével táplálkozó gyermekseregünk, nem lesz tiszta erkölcsű, nemes eszmékért lelkesedő ifjúságunk. Engedjük, vezessük az oltáron váró Jézushoz a bűnnel küzdő, az élet nehézségeivel viaskodó, fáradt ifjúságot, hogy megpihenjen a szerető Szíven, hogy erőt merítsen a további küzdelmekhez!

«Jöjjetek hozzám mindnyájan, kik elfáradtatok és meg vagytok terhelve...» (Mt. 12, 28.) Munka, gond, küzdés kijut mindenkinek — menjünk Hozzá, a mi Mesterünkhöz, Orvosunkhoz, Ő megsegít, meggyógyít, megvigasztal bennünket! Menjünk Hozzá — de legyünk gyermekiek, ha bírni akarjuk az örök élet Zálogát, ha Általa üdvözülni akarunk: «Bizony mondom nektek, ha meg nem változtok és nem lesztek, mint a kisdedek, nem mentek be a mennyek országába». (Mt. 18, 3.)

Szülők, nevelők! Nekünk is szól a hívás az örök életre: egy a hit, egy a cél! «Hagyjátok a kisdedeket hozzám jönni.» (Mt. 19, 14.) Engedjétek őket hozzám és könnyebb lesz nektek is hozzám jönni!

Áldj meg minket, édes Jézus, áldd meg gyermekeinket; bennük és általuk áldd meg a mi drága hazánkat, «mert ilyeneké a mennyek országa» (Mt. 19, 14.), ilyeneké a jövő! *Mikula László.*

A kegyelem csodálatos útja.

Svájci levél.

Drága, jó Lélek! Várva-várt kedves leveled betoppant hozzám. Nem is gondolod, mennyi örömet sugárzott szét kicsi cellámban. Áldott, jó lelked minden üzenete, minden imája vigasz és erő számomra. Áldjon meg érte az Úr!

Hozzám való gyengéd figyelmed nem szűnik meg kérdezni, hogy vagyok, sem sürgetni, kérni, hogy sokat írjak magamról. Megvallom, nehéz magamról írni, de még nehezebb aranyos kérésednek ellenállni, így aztán tollat ragadok hogy megírjak egyet-mást magamról is, de még többet örömeimről, melyeket jóságos isteni Mesterem fakaszt lelkemben főleg olvasmányaim révén a hosszú-hosszú kúra idején.

A magamfajta beteg közérzete olyan, mint az időjárás: hol kiderül, hol beborul. Idegzetünk rendkívül fogékony az idő behatásaira, már előre megérezzük, sőt megszenvedjük a depressziót, a vihar közeledtét, hát még a nyári havat, mely oly gyakori itt a magas hegyek között. Hogy ne sokat panaszkodjunk, az egyik szanatórium jónak látta feliratni ezt az elmés mondást: Tégy úgy, mint a napóra, mely a derűt mutatja; nincs szava, csak a jóra!

Így hát én sem panaszkodom, pedig a nyarunk olyan kevéssé nyár, hogy most június végén is egész héten fűteni kell. Az igaz, volt már szép napunk is, de hamar betör hozzánk egy-egy északi, hideg légáramlat s a szinte földig ereszkedő felhők szitálják az ólmos esőt és havat.

Szép időben szívesen vagyok kint a szabad természet ölén. El-elidőzöm egy-egy jó órát, sőt kettőt is a közeli erdő árnyas utain. A sűrűn kirakott padok megkönnyítik a magamfajta gyenge turistának is, hogy a síma úton el ne fáradjon és fenyő illatos, ozondús levegővel telítse nehezen pihegő és folyton szuszogó fujtatóját, gyenge tüdejét.

Délutáni sétáimra gyakorta magammal viszem kúratársamat, egy kedves mexikói teológust, ki Rómában végzi tanulmányait s onnét jött hozzánk, hogy megrendült egészségi állapotát helyreállítsa. Társalgásunk közben sok szó esik Rómáról, felújulnak emlékeim. Végigjárjuk a kegyeletes szent helyeket, hova folyton visszavágyik a lélek. Visszavágyik tán azért, mert nagyon otthon van ott, ahol közeli kapcsolatba jut a krisztusi nagy család fejével. Tán azért, mert az örök városban, mint sehol másutt, összefoly a mult a jövővel és mi földi vándorok kiérezzük a küzdő és győzelmes Egyház szívedobogását. Vagy tán azért, mert Szent Péter és Szent Pál sírjára jobban lehajlik az Ég, mint akár Svájcnak égbenyúló csúcsaira. Nem tudom miért, de igaza van a régi mondásnak: minden út Rómába vezet. Mostani olvasmányom is ezt a csodálatos Rómába vezető utat jelzi. Kanyargós útnak látszik, mert messziről jön, hegyeken, mély szakadékokon tör át, de hazavezet, mert

kegyelmi út, igazi út, melyen Isten angyalai kísérnek minket s a végén mennyei Atyánk vár.

Ezen a csodálatos kegyelmi úton tiszteletreméltó Libermann atyát kísérem. Rómában a missziós kiállításon találkoztam vele először. Akkor apostoli életének gazdag gyümölcsét, a néger-missziók munkáját láthattam, most pedig magát az életét csodálom. Minő a mi jó Istenünk! Missziós rendfőnököt keres és egy nem katolikus, nem is keresztény ifjún akad meg a szeme. Ahova az emberi ész nem is mer gondolni, ami lehetetlennek látszik, oda csap le az isteni kegyelem és irgalom, aztán győz.

Libermann atya egy elzászi rabbinak a fia. Atyja izig-vérig vallásos, ősei hagyományaihoz görcsösen ragaszkodó ember. Semmi sincs tőle távolabb, mint a mi isteni Üdvözítőnk, mint az Egyház. Valami ösztönös, megmagyarázhatlan fé'tékenységgel zárja el gyermekeit a krisztusi vallás hatása elől, sőt beléjük önti annak gyökeres megvetését, lenézését, valami olyan iszonyatot, aminőt az ember a feloszló hullától érez. Mikor a kis Libermann először lát katolikus papot, szinte halálra ijed és eszeveszett futásnak ered. Egy alkalommal meg atyjával sétál és beteghez siető pap megy feléjük az Oltáriszentséggel — ez volt első találkozása a szentséges Jézussal —, még atyja sem tudja csitítani, visszatartani, őrülten rohan haza. A vakbuzgó rabbi meg van elégedve nevelő tehetségének hatásával. Nem kell aggódnia, gondolja magában, hogy fia hitében valaha meginog... S mégis csalódik az atyai szív. Ez a kis vadonc az Úr Jézus kiválasztottja. Már az első találkozásban ott az utcán eljegyzi, lefoglalja magának az isteni Mester, sőt papjának, apostolának választja ezt a kézzel-lábbal kapálózó kis jószágot.

A serdülő ifjú rabbijelölt lesz. Nagy ambíció fűti, hogy elsajátítsa vallásának minden tudományát. Atyja boldog azon a vetélykedésen, mellyel az ő fia felülmúlja társait. Híres rabbinak készül s amit maga sem álmodik, a názáreti Jézus alázatos tanítványa lesz.

A kegyelem nem sokat várat magára. Mint derült égből a villámcsapás, úgy hat a csendes falun élő rabbicsaládra a döbbenetes hír, hogy a legidősebb fiú, a fiatal orvos Párizsban megkeresztelkedett. Van jajveszéklés, lótás-futás, kérés, rimánkodás, végül eszeveszett átkozódás, kitagadás. De az Úr megmutatta, hogy a kegyelem ereje átüt még a vérkötelékeken is.

A mi fiatal rabbijelöltünk nem tud belenyugodni bátyja keresztségébe, siet hozzá, vitatkozik vele, vissza akarja vinni az atyai hitre; hiába, ékesszólása, rabbitudománya megtörik az igaz hit erején. A hit kegyelme nem tudomány, nem emberi erő. Isten keze működik a hit kegyelmében, mely pozdorjává tör minden akadályt, amit emberi örökség vagy emberi kisérlet állít útjába.

Német István.

(Vége következik.)

Szent Pál levelet ír Korintusba.

(Folytatás és vége.)

A visszaemlékezéstől megcsuklott hangja. Timoteusz közbeszólt:

— Engedd, atyám, hogy én folytassam: «Vala pedig Damaszkuszban egy Ananiás nevű tanítvány, kihez látomásban szól az Úr: Keress fel Júdás házában egy tarzuszi Saul nevűt, mert ime, ő imádkozik. Menj el hozzá, mert nekem választott edényem ő, hogy hordozza nevemet a pogányok, fejedelmek és Izrael fiai előtt». (Ap. cs. 9.)

De bármilyen hévvel beszélt Timoteusz, szavaira senki sem derült fel, szótlanul nyugovóra tértek. Pál szemére nem jött álom. Érzések vihara rázta, a szégyen és a fájdalom marcangolta, olyan volt, mint beszédes húrjától megfosztott hárfa, mint a zengő lant, melyről a legszebb melódia közben pattant le a húr. A hite, istenszeretete és engedelmessége ugyan szólásra akarta bírni a csonka hárfát, de ez mindaddig nem sikerült, míg az ima aranyhúrját rá nem feszítette az elpattant helyére. És akkor egyszerre csodás melódiák töltötték be a lelkét. Elővette hát írónádját és úgy amint a szíve muzsikálta, írni kezdte:

«Kegyelem nektek és békesség az Istentől...» (Kor. 1, 3.)

«Kérlek benneteket, legyetek az én követőim, mint én is a Krisztusé. Elmegyek majd hozzátok, ha az Úr akarja...» (4, 16.)

«Úgy tekintsetek engem, mint Krisztus szolgáját és az Isten titkainak sáfárát...» (4, 1.)

«Kövessétek a szeretetet, igyekezzetek a lelkiekre...» (14, 1.)

«A szeretet sohasem szűnik meg, habár a jövendölések véget érnek, a nyelvek megszűnnek, a tudomány elenyészik...» (13, 8.)

«... Figyelmeztetlek pedig titeket, atyámfiai az evangéliumra, melyet hirdettem nektek, melyet be is vettetek és követtetek. Mert mindenekelőtt azt adtam elétek, amit átvettem: hogy Krisztus meghalt a mi bűneinkért az írások szerint, és eltemettetett és feltámadott harmadnapon az írások szerint...» (15.)

«Ha nincsen halottak feltámadása, úgy Krisztus sem támadott fel. Ha pedig Krisztus fel nem támadott, akkor hiábavaló a mi prédikálásunk, hiábavaló a ti hitetek. Azonban Krisztus feltámadott...» (15.)

«De azt mondja valaki: Miképpen támadnak fel a halottak? és minő testtel jönek elő? Balgatag! amit elvetsz, nem éled fel, hacsak előbb meg nem hal...» (15.)

«Vigyázzatok, állhatatosak legyetek a hitben...» (16.)

«Köszöntsétek egymást szent csókkal. Köszöntést írok én is, Pál, a magam kezével. A mi Urunk Jézus Krisztus malasztja veletek. Az én szeretetem mindnyájatokkal Krisztus Jézusban. Amen». (16.)

A korintusi levélen az írás még meg sem száradt, az írónádat még görcsösen szorongatták Pál ujjai, de fáradt feje már karjára hajlott és ajkán megbékült, kedves mosollyal elaludt. Ugyanakkor kelt fel a nap, aranyos sugara belopódzott az ablakon és glóriás ívben megállott az alvó Pál feje körül.

Király Ödönné.

Istenjárás

MIELŐTT Jézus megkezdte tanítását, a Szentlélek a pusztába vitte Őt, hol az ördög megkisértette. Mondván, hogy a követ kenyérré változtassa. Jézus pedig a kenyeret változtatta Önmagává, de előbb a föld legnagyobb önfeláldozásával szentelte azt meg.

Már a második ezer éve annak, hogy Jézus Isten itt járt a szent Ostyában.

Ha poros, sáros utcán jár s jön felém, elfeledem az érdekeim, a hiúságom, a ruhám piszkítását és földre omlok, mert Isten van ott.

Érzem a kisugárzó, kiáradó nagy hatalmat, amely előtt boldogan semmisülök meg.

A templomban nem bírok megállni az ajtónál, mert vonz a szentély, a tabernaculum. Vonz mert érzem, hogy ott van Jézus.

Itt Isten van.

Szent átváltozáskor érzem s nemcsak tudom, hogy Isten jön, itt van, betölti az egész valóm s körülfog ennek a misztikus jelenlétnek nagy hatalma.

Megyek feléje. Elébe sietek. Vágyódva kitárulok, feléje nyujtom a lelkem karjait.

Térj be, Uram, hozzám, bár méltatlan vagyok.

De hát ki méltó Ő reá?

Nem is emberi érdemről van itt szó, hanem isteni irgalomról.

Ő akar hozzánk, belénk jönni.

Most? Nem! Ő mindig velünk van. A mi elménk feledi Őt néha el s ilyenkor támad rés Isten s lelkünk között. Ilyenkor kap hatalmat felettünk a gonosz.

Hozzád simulok, ó Uram! Beléd olvadok, ó Atyám, ne hagyj rést közöttünk.

Isten jár. Isten jön. Isten van itt. Feléd nyujtom lelkem karjait s Te finoman, halkan, csöndesen közeledsz felém. Rálépsz lelkem terére s lépkedve jössz felém, belém, puhán, fehéren, könnyedén.

Eltűnik a földi keret — megszűnnek érzéklési — csak Istent érzem s élem át.

Isten van itt. Szentlélek tölt be. Jézust érzéklem csak.

Hiszek, bízom, szeretek!

Kiállításunk ünnepélyes megnyitása május 17-én volt a központi házban. Elhelyezése az idén kisebb területen, csak a kápolnában és az Erzsébet-teremben volt. Újítás volt az, hogy az egyes tárgyakon jelezve volt, hogy mely egyházmegyei templom kapja meg az illető darabot. Őeminenciája, a bíboros hercegprímás volt kegyes az idén is elfáradni, hogy a kiállított tárgyakat megáldja, a kelyheket konszekrálja. Kiállításunkról a «Nemzeti Ujság» május 18-iki száma így írt:

«A budapesti központi Országos Oltáregyesület az előző évben érkezett kérvények alapján minden esztendőben sok szegény templomot lát el egyházi ruhákkal és kegyszerekkel. Az idén mintegy 170 templomnak juttat az Oltáregyesület ilyen egyházi ruhákat és kegyszereket. Ezeket a tárgyakat kiállítás keretében mutatta be az érdeklődőknek az Örökimádás-templom melletti oltáregyesületi központban. A kiállítást kedden délután 5 órakor nyitotta meg ünnepies külsőségek között Serédi Jusztinián bíboros-hercegprímás. A megnyitó ünnepségen ott voltak: Károlyi Gyuláné grófné, Keglevich Istvánné gr.-né Révay Simonné grófné, Sennyey Pálné grófné, Zichy Gabriella grófnő, Zichy Mária grófnő, Pallavicini Edéné őrgrófné, Skerlecz Iván br. és felesége, Skerlecz Klára bárónő, Vécsey Eszter bárónő, Reiner János egyetemi tanár, Reiner Irma, Bozóky Kálmán dr., Szölgyémy Ferenc, Jancsics Tibor min. titkár, Töttössy Miklós plébános, Fiedler Sándorné, Pesthy Árpádné és sokan mások. A Hamvas Endre és Esty Miklós pápai kamarások kíséretében érkezett bíboros-hercegprímást a papság és az Oltáregyesület vezetősége élén Mészáros János érseki helytartó és Mátrai Gyula, az Örökimádás-templom lelkésze fogadták. Az elsőemeleti kiállítási teremben Mészáros János érseki helytartó üdvözölte a bíboros-hercegprímást a Közp. Oltáregyesület nevében, megköszönvén neki, hogy a kiállítás megnyitását és a kiállított egyházi szerek megáldását vállalta. A sok kiállított tárgy — úgymond — buzgó női kezek és alamizsnálkodó szívek munkáját dícséri. Serédi Jusztinián, bíboros-hercegprímás válaszában hangoztatta, hogy mindig nagy lelki örömöt okoz neki az Oltáregyesület szokásos kiállítása, mert nemcsak azt a munkát látja, amely a kiállított tárgyakat létrehozta, hanem azt a lelkületet is, amely a nagy munka mögött áll. Különösen a mai időkben szolgál ez a lelkek épülésére. A szegény, de nemeslelkű ember mindig talál valamit, amit oda adhat Istennek, hogy az Ő dicsőségét előmozdítsa. Az Úristennek hitelez az, aki ezt teszi. A mostani nehéz pénzügyi és gazdasági élet világosan mutatja, hogy a legbiztosabb kihelyezése a tőkének akkor történik, ha azt Istennek hitelezik. Az emberiségnek éppen az a legnagyobb baja, hogy igen keveset hitelezett Istennek, azonban igen sokkal tartozik neki. A hercegprímás ezután megáldotta a kiállított tárgyakat, majd végigjárta az érdekes kiállítást.

Ezen kiállítás után szétosztásra került: 16 kehely paténával, 1 kehely gk. paténával, csillag-lándzsa és és kanállal; 1 külön paténa; 18 ciborium; 3 monstrancia; 5 áldoztató patina; 10 beteglátogatási custodia; 10 beteglátogatási szent olajtartó; 4 dupla szent olajtartó; 6 szenteltvíztartó hintővel; 14 füstölő tömjéntartóval; 2 pacificale; 3 gk. pacificale; 3 öröklámpa; 3 beteglátogatási lámpa; 4 csengetyű; 2 pár ampolna tálcával; 5 kánontáblakészlet; 2 keresztelési kanna tálcával; 1 ostyadoboz; 8 pulpitus; 16 missale rom.; 2 missale def.; 1 evangéliumos könyv; 1 szentségtakaró-fátyol; 5 mennyezet; 36 pluviale; 75 kazula; 12 felonion; 11 velum; 18 ciborium-köpenyke; 10 fehér- és 10 viola beteglátogatási burza; 15 dupla-stóla; 2 egyszerű stóla; 24 ministráns-ruha; 40 alba; 24 kar-ing; 20 ministráns-ing; 15 oltárterítő; 6 cingulum; 13 stólavédő; 70 palla; 77 vállkendő; 101 corporale; 156 purificatorium és 174 lavabo.

Ezen egyházi ruha és fehérnemű előállításában az Oltáregyesület és a Virgo Reparatrix Mária-kongregáció tagjai, valamint mások is segédkeztek. Az Oltáregyesület által adott anyagból munkát vállaltak és készen visszahozták az alábbiak:

Fischer Róza hímzett 5 mennyezetet, 2 kazulát, 5 ciborium-köpenykét és 22 monogrammot; Perényi Józsefné egy díszes pluvialet hímzett; özv. Jekelfalussyné 3 kazulát hímzett; Kazulákat hímeztek Mihalik Lajosné 2-t, Végh Lajosné 1-et, Élő Irén 1-et, Kún Karolin 2-őt, Kullik Júlia 2-őt, Nagy Károlyné 2-öt, Gaál Imréné 1-et, Lepsánszky Albertné 1-et stb. stb. Albafodrot hímeztek özv. báró Nopcsa Elekné 5-öt, özv. Jaxley Györgyné 1-et, Török Sándorné 1-et, özv. Sterniczky Lajosné 1-et, özv. Jekelfalussy Sándorné 1-et stb., stb. Áthúzású albafodrot készítettek Feith Tamásné 1-et, Haimbachné 1-et stb., stb. Horgolt csipkét készítettek Mata Rezsőné két gyönyörű 2.90 m hosszú és 40 cm széles csipkét, Barta Istvánné 1-et, Fehér Antalné 2-őt, Koncz Erzsébet 1-et, Smolek Júlia 1-et, özv. Lippach Sándorné 1-et, Bányász Mária 1-et, özv. Mészáros Jánosné 1-et, Steger Jánosné 1-et, Fromm Anna 1-et, özv. Gerey Gyuláné 1-et, Mahr Rezsőné 2-őt, özv. Császkóczy Mihályné 2-őt stb., stb.

1. Budapest-Koronázó főtemplom fiókoltáregyesület 20 corporalet azsurozott, 2 tüllcsipkét és 1 albafodrot készített.

2. A Budapest-belvárosi fiókoltáregyesület 2 oltárterítőre való tüllcsipkét készített és 100 kehelytörlőbe keresztecskét hímzett.

3. A Budapest-tripoliszi fiókoltáregyesület készített 2 piros albafodrot, 1 horgolt oltárterítő-csipkét stb.

4. A Budapest Ménesi-úti Irgalmas Nővérek zárdájában készült 1 labafodor, 4 tüllcsipke, 1 ciborium-köpenyke, 92 kehelytörlő, 17 palla és 3 burza hímzése stb., stb.

5. A sződligeti fiókoltáregyesület 1 piros albafodrot, 2 horgolt csipkét, 1 Madeira-hímzést, 300 kéztörlőt, 110 vállkendőt, 100 corporalet stb., stb.

6. A kerepesi fiókoltáregyesület több száröltéses és tüllhúzásos albafodrot, 1 Madeira-hímzést, 5 horgolt cingulumot, 100 kehelytörlő hímzését stb., stb.

7. A nyergesújfalusi fiókoltáregyesület az Angolkisasszonyok zárdájában 20 hímzett vállkendőt, 20 hímzett corporalet stb., stb.

8. A dunaharaszti fiókoltáregyesület 1 kazulát hímzett, több filetcsipkét stb., stb.

9. A Szent József és lisieuxi Szent Teréz-leányotthon géphímzéssel készített 2 vecsernye-palástot, 32 velumot, 2 baldachin-mennyezetet és 6 nagy monogrammot.

A megajándékozott templomok száma 154, és pedig Budapesten 15, Esztergom főegyh. megyében 10, Veszprém egyhm.-ben 18, Eger érs. egyhm.-ben 12, Szombathely egyhm.-ben 16, Vác egyhm.-ben 40, Rozsnyó egyhm.-ben 3, Székesfehérvár egyhm. ben 10, Csanád egyhm. 3, Kalocsa érs. egyhm. 2, Kassa egyhm. 3, Nagyvárad egyhm. 3, Győr egyhm. 1, Pannonhalmi főapátság 1, Hajdudorog gk. egyhm. 12, román megszállt területen 4 és Bulgáriában 1.

Ajándékoztak: Bittner egyházi műötvös 1 ciboriumot, özv. Schmidt Istvánné 1 ezüstlakodalmas serlegből készült ciboriumot, özv. Kókay Jánosné egy aranyórát, Kovács Teréz 1 oltárfeszületet, 1 ötágú gyertyatartót vasból, Bpest Székesfőv. községi Nőipariskolája V., Sziget-u. 10 drb hímzett pallát.

Az Örökimádás harangjaira begyűlt nemesszivű adományok közlését folytatjuk:

	Pengő
Szarvay Juliska	1·—
Tamás János	—·50
Gregor Adél	—·90
Szakály József	—·50
N. N.	—·18
Reich tábornokné	5·—
Özv. *Scherring* Nándorné	10·—
N. N.	3·—
Pragdovics Kázmérné	10·—
M. S. Szűz Mária-képekből	12·—
N. N.	—·50
Zsenko Ferencné	6·—
Vatay Teréz	2·—
N. N.	—·50
N. N.	1·—
N. N.	15·—
Nosko Mária	2.—
Ezüstlánc eladása	10·—
M. S. Szűz Máriaképekből	2·—
Özv. Reimlinger Antalné	5·—
Bakonyi Imre m. tan.	50·—
Pansz Géza	25·—
Antal Jánosné	7·—
N. N. és *N. N.*	4·—
Farkas Borbála	2·—
M. S. Szűz Máriaképekből	1·50
Mihalik Jánosné	1·—
N. N.	1·—
Gereb Mária	2·—
H. Gy.	1·—
Illés Jánosné	1·80
Funk Mária	1·—
Keresztes Miklósné	2·—
Dömötör	1·50
Isten nagyobb dicsőségére egy kath. hívő	20·—
M. S. Szűz Máriaképekből	1·62
Sz. P. Ujpest	40·—
Özv. dr. *Szücs* Károlyné	10·—
M. S. Szűz Máriaképekből	5·—
N. N.	1·—
N. N., N. N., N. N.	7·50
Ivánczics Mária	10·—
Tóth Benőné	2·—
Vilcsek Irén	5·—
Mária-társ. Szt Zita-csop. Ranolder	5·—
Manczel Mariska	2·—
Özv. *Tóth* Istvánné	1·—
Bacsa Mária	5·—
Isten nagyobb dicsőségére	—·50

Varga Erzsébet	1·—
N. N., N. N., N. N., N. N.	8·—
Egy szeg. ember Isten dicsőségére	—·70
Mihalik Ilona	1·—
Masza Sándorné	1·—
Losonszky Istvánné	5·—
M. S. Szűz Máriaképekből	10·—
Isten dicsőségére	5·—
N. N.	10·—
Piznár Ferencné	2·—
M. S. Szűz Máriaképekből	—·20
N. N., N. N.	1·50
Tepla Verona	1·—
Özv. *Lató* Sándorné	—·50
Feith Tamásné	10·—
Özv. *Oláhné*	2·—
Kegykóné	1·—
Özv. *Kovács* Kálmánné	—·50
Steffel Lajos	1·20
Özv. *Kovács* Ferencné	2·—
Obrovszky Anna	2·—
Balázs Mihályné	2·—
Lenkovics Vilma	1·—
Pollák Antalné	1·—
Rumpler Gézáné	2·—
Rinn szállitó	1·—
Vojnits Piroska	10·—
M. S. Szűz Máriaképekből	1·—
Bodrin István	—·60
N. N.	4·—
Dr. *Nádori* Istvánné	2·—
Szabó Ferencné és Margit	1·—
Karbach-család	3·—
Harangozó Róza	2·—
N. N.	1·—
Nagy Mária	1·—
Kaltenecker-család	5·—
N. N.	2·—
Wegyel Antal	3·—
Özv. *Tremmel* Antalné	—·50
Hegyi Pálné	2·—
N. N.	1·—
Müller Károlyné	10·—
Vitéz *Horváth* Istvánné	20·—
Kreisz János	10·—
Kreinecker Lajosné	1·—
Nagy Józsefné	1·—
Keil Jánosné	50·—
S. Z.-né	1·—
Zsabla Pálné	1·—
N. N. szegény család	5·—
Fülöp Józsefné	2·—
N. N.	5·—
Bucsay Jenő	10·—
Simó Szakács Sándorné	10·—
N. N. Szamovár	—·—
Özv. *Kókai* Jánosné Felsőgöd brilliánsokkal kirakott aranyóra	—·—
Réder Józsa 2 gyűrű, 1 érem, 1 függő, 1 függőcske	—·—
Kovács Erzsébet, N. R., K. I. cs. aranygyűrű és törmelék	—·—
Fekete József és családja ezüsthulladék	—·—
V. R., K. I. cs. ezüstlánc és apróság	—·—
Major Matild Szűz Mária-érem lánccal	—·—
Özv. *Krebsz* Jánosné ezüsttörmelék	—·—
Waldberg Ödönné aranygyűrű	—·—
Bayer Ilona, V. R. I. cs. kis kereszt és ezüsttörmelék	—·—
Török Sándorné brilliánsokkal kirakott aranyóra	—·—
Özv. *Erőss* Gyuláné aranyóra	
Molnár Róza főápolónő aranygyűrű	—·—
Miskovics József és neje 2 méter hosszú gyönyörű aranylánc és óra	—·—
Breitner Józsefné ezüsttörmelék	—·—
Özv. *Marjai* Károlyné	10·—
Özv. *Sulyok* Gézáné	10·—
Geréb Mária	18·—
Graefner Jánosné	5·—
Egy beteg kisleány	2·—
Özv. *Kiss* Jánosné és családja	10·—
Egy özv. asszony	5·—
Büntetett *Kelemen*	2·—
Cservenka Antalné	10·—
Gásparovich Jánosné	10·—
Tálcagyüjtés harangszóra	37·14
Összesen	2424·69

Az összköltség a két harangra 1405 P 50 fillér volt. Maradt tehát a Szent József nagyharangra 1019 P 19 fillér. Szép összeg ez már, amelynek birtokában megkezdhettük *a szentségi Úr Jézus áldásadásakor használandó Szent József nagyharangunkra a gyűjtést.*

A Szent József-harang ugyanolyan nagy lenne, mint a háború alatt elrekvirált nagyharangunk volt, vagyis 12 mázsás. Költségeire a villanyerőre berendezett húzószerkezettel együtt kb. 9000 P-re volna szükség. Ha azonban nem jönne be az összeg, kisebbet csináltatnánk. A buzgó hívek és Szent József-tisztelők áldozatkészsége azonban remélni engedi az összegnek egybegyűlését, úgyhogy 1933 szept. 8-ra, amikor az Örökimádás 25 éves jubileuma lesz, remélhetjük a Szent József nagyharang megszólalását. *Most sem molesztálunk senkit külön kéréssel, csak önként felajánlott adományokat fogunk felhasználni.* A kisebb adományok összegyűjtésére a Szent Kereszt-oltárnál egy firenzei művészi csöpp haranggal ellátott perselyt állítottunk fel, amelybe már eddig is szépen folytak be adományok. Április hónapban 149 P 86 fillér, májusban 147 P 24 fillér gyült be a perselybe. A harangszentelés óta a Szent József-harangra az üllői 77. alatti portán, illetve dr. Mátrai lelkész kezéhez befolyt pénzadományok a következők: *Nagy* Józsefné 1 P, *Delekné* 4 P, *N. N.* 2 P, *N. N.* 50 f., *Urgy* János 1 P, *N. N.* 50 f., özv. *Makó* Gyuláné 5 P, *Kiss* Jánosné 1 P, *N. N.* 20 f., *Habert* Albina 2 P, Őrangyal kongregáció 6 P 60 f., *N. N.* özvegyasszony 10 P, *N. N.* 50 P, *Fülöp* Józsefné 13 P, *N. N.* 50 f., diószegi *Kiss* Pálné 20 P, *Hornbos* Ilona 1 P, *Gajetzki* Béláné 2 P, «*Vilmos*» 3 P, *N. N.* 72 f., Kis gyermek 10 f., *N. N.* 1 P 30 f., *Kovács* Józsefné 5 P, *Vojni* Károlyné 2 P, *Pulainé* 5 P, *Mezei* Péter 1 P, *Bucsek* Eleonóra 5 P, Ludvig Borbála 1 P, *Misik* Sándorné 2 P, *N. N.* 5 P, *Lajos* Teréz 10 P, *N. N.* 5 P, *Fehér* Antalné 20 P, *Eszterházy* Mária grófnő 25 P, «Egy fiú papi hivatásáért» 1 P, Oltáregyleti kiállításnál Szent József-kép eladásból 126 P 10 f., «A teljes Szentháromság nevében» 20 P, *Szölgyémy* Ferenc 10 P, *Keil* Jánosné 100 P, *N. N.* 100 P, *Scheuring* (Thék E.-u. 34.) Ferencné 50 P, *N. N.* 5 P. Az értéktárgyadományok pedig a következők: *Glandi.* Györgyné egy drb tízkoronás aranyat, özv. báró *Jeszenák* Istvánné két drb tízkoronás aranyat, egy Szent Anna kongreganista özvegy két drb jegygyűrűt, özv. *Lafrankó* Károlyné boldogult férje jegygyűrűjét, *Csiz* Mária egy kis aranyláncot és keresztecskét, a Szent József harangperselyben talált kis ezüstlánc, *Fejős* Magda ezüstgyűrűt és ezüst nyakláncot, *N. N.* egy ezüstérmet lánccal, özv. *Pincze* Lőrincné egy drb aranygyűrű. Az eddig felsorolt adományok értéke már körülbelül egy ötmázsás harang költségeit fedezné. Bízunk azonban eredeti tervünk megvalósításában, hogy a legfölségesebb Oltáriszentséggel adandó áldáskor 12 mázsás Szent József-haranggal harangozhatunk. Szent József könyörögjön ki bőséges kárpótlást a nemesszívű adományozóknak a szentségi Jézustól. A nagyobb adományokat (pengőn felül) ezután is lehetőleg az Üllői-út 77. alatti portára vagy az ugyanottani Oltáregyesületi központi irodába kérjük leadni, hogy folytatólagosan nyugtázhassuk.

A mult számunk címlapjának belsején a spanyolországi Szentszívszobor csodálatos megőrzéséről közöltünk le egy levelet. Egyik k. munkatársunk kívánságára utána jártunk a pontos adatoknak és alábbiakat közölhetjük: A csodálatosan megőrzött szobor, a Szentszív — fehérmárvány — nemzeti szobra Madridban a Cerro de los Angeles főtéren áll. 20 méter magas. 1919 május 30-án volt a fölszentelése, amikor XIII. Alfonz király az egész Spanyolországot ünnepélyesen fölajánlotta — egy maga szerkesztette szöveggel — Jézus szent Szívének. A fölajánlás P. Matteo gondolata volt. Mielőtt a fölajánlás megtörtént volna, az anarchisták nyiltan megöléssel fenyegették meg a királyt, de ő nem tágitott, mondván: «*Ha megölnek, haldokolva is dicsérni fogom Jézus Szivét*». A király volt az, akinek kívánságára karmelita apácák telepedtek le a szoborral szembeni házban és ők imádkoztak, éjjel-nappal keresztbetett karral a szentségház előtt azért, hogy az emlékmű sértetlen maradjon. Az ő imádságukat hallgatta meg az Úr csodálatos beavatkozásával, melyet az említett levélben közöltünk.

A dublini eucharisztikus világkongresszuson résztvevő magyar delegáció több tagjának ígéretét bírjuk arra nézve, hogy lapunk számára irni fognak a kongresszusról, azért, ha a cikkek kimerítő beszámolót adnak, mellőzzük az idegen ujságok sokszor nem tárgyilagos referádái alapjáni beszámolást. A kongresszus lefolyását az Örökimádás szeptemberi száma fogja ismertetni.

Oltáregyesületi élet. A Központ képviselői résztvettek a *tabáni* és *újlaki* oltáregyesületi közgyűléseken. *Tabánban* Szegedi-Maszák Aladárné buzgó munkatársaival mindig virágzásban tartja az Oltáregyesületet. Az Oltáregyesülettel dicséretesen együttműködik az Eucharisztikus Gyermekszövetség Sas Erzsébet hitoktatónő gondos vezetésével. A közgyűlésen is megjelentek — beszámoltak — szavaltak az eucharisztikus szövetségesek. — *Ujlakon dr. Pál Lajos*, az új agilis plébános most szervezi újjá az Oltáregyesületet. A közgyűlésnek is propaganda jellege volt, de igazán ünnepi hangulatban folyt le. — *Dr. Mátrai* ügyv.-ig. még *Szödligetet*, *Csillaghegyet* és *Békásmegyert* látogatta meg, mindegyik helyen oltáregyesületi beszédet mondott, új tagok szerzésére is buzdítva az új Oltáregyesületeket.

Az Örökimádásban Szentháromságvasárnapján ünnepélyes eucharisztikus szövetséges fölvételt tartott *dr. Mátrai Gyula*, az eucharisztikus szövetség igazgatója 25 polgárista fiút és 47 kongreganista leányt avatott föl a szentségi Jézus szövetségeseivé, akik mindannyian nagy lelkesedéssel fogadták, hogy a szentségi Jézussal való szövetséget megtartják örökre. A szövetség leánytagjai között nagy számmal vannak napi áldozók is. A fölvétel szertartása mély hatást váltott ki a templomot megtöltő hívek lelkéből.

Eucharisztikus triduumunkat az Úrnap nyolcada alatt *Prochnov Antal* hittanár beszédei tették értékessé. Úrnapi körmenetünket *dr. Madarász István* prelátus, miniszteri tanácsos tartotta, akinek szíves türelme — félóráig várt az eső elálltára — lehetővé tette, hogy körmenetünket a rossz idő ellenére is megtarthattuk.

Lapunk legközelebbi száma — lévén a jelen 32 lapos kettős szám — szeptember elején jelenik meg.

Nánássy dr. és Pataki: Konnersreuthi Neumann Teréz. Az eddig megjelent tudományos — orvosi — és egyházi szemtanuk irásai alapján tárgyalják a szerzők a konnersreuthi csodát. Az egész eddig megjelent bőséges irodalomnak kritikai összefoglalását adják a legérdekesebb megvilágitásban. Kiadta a «Lourdes» folyóirat Sopronban. Megrendelhető ott vagy a Kordánál.

Az elmult hónapokban igen értékes művekkel gyarapodott a lelkiélet irodalma.

Első helyre tehetjük ezek közül az eucharisztikus társulatok védőszentjének, **Baylon Szent Paszkálnak életét,** melyet **Pálffy Erzsébet** grófnő írt meg mesteri tollal és a «Ferences Közlöny» Bpest, II., Margit-körút 23. adott ki, igazán a nagy szenthez méltó kiállításban. Nem közönséges életrajz e munka. Mindvégig a mélységes tisztelet és szeretet glóriolája lebeg az életrajz hősének alakja felett. Kisgyermekkorától egészen a szerzetbevonulásáig, mindig a természetfölöttiség, az elhivatottság és az Eucharisztiához való hűség példaképeként áll előttünk Paszkál, a legvonzóbb megvilágításban. Azt mondhatnók, hogy valóságos elmélkedéses könyv. Egyes fejezetek a legméltóságosabb Oltáriszentséghez való hűséges szeretet mellett a lelkiéletnek legtöbb kérdésére feleletet adnak. Szent Paszkál élete egyúttal Szent Paszkál tanításának foglalatja is. Az Oltáregyesület tagjainak különös figyelmébe ajánljuk ezt a váci Kapisztrán-nyomdát díszérő kiállításban megjelent értékes könyvet.

Ugyancsak hálával kell megemlékeznünk a debreceni Katholikus Figyelő Könyvkiadó tevékenységéről. A nagy sikert ért **Hlande:** a **Le Christ dans le Banlieus** c. munkájának magyar kiadása mellett bennünket különösen érdekel *Romano Guardini* **Örökmécs** c. elmélkedéseinek magyar kiadása *dr. Liszt Nándor* fordításában, amelyet szintén a debreceni Katholikus Figyelő adott ki.

Tulajdonképpen nem kimondottan eucharisztikus mű ugyan, de értelmet, lelket visz liturgikus tevékenységünkbe. Megmagyarázza a szent jeleket (keresztvetés, térdeplés, állás, lépés, mellverés, lépcső, templomajtó, gyertya, szenteltvíz, az örökmécs stb.). Magyarázatai nem iskolásak, hanem költői-lelki tartalommal telített útmutatások arra, hogy minél bensőségesebben tudjunk élni velük. Amit naponta használunk és látunk, könnyen gépiessé, lélekre hatásnélkülivé válhat. Ez ellen orvosság a liturgikus elmélkedés, amelyre pompás segédeszköz *Guardini-Liszt dr.* «Örökmécs»-ese. Ára csak 1 P. Megrendelhető a Korda révén vagy a Katholikus Figyelőnél Debrecen.

Az Athenaeum a mult napokban adta ki **Páter Bangha Béla S. J.** híres **imakönyvét** új propaganda-kiadásban 2 pengő 60 filléres árban, mely összeg ellenében minden hívő egy bőrkötésű, finom papirra nyomott, gyönyörű mélynyomású képekkel ellátott imakönyvet vásárolhat magának.

P. Bangha imakönyvét már nem kell ismertetnünk, megtettük azt az I. kiadás megjelenésekor; most csak arra kérjük olvasóinkat, hogy *legyenek propagálói ennek a kiváló imakönyvnek, amely nemcsak szárnyra kelti a lelket, de motorikus erőt és irányítást is ad neki az örök cél eléréséhez.* Kapható minden könyvkereskedésben.

Bold. Eymard P. Julián—Dr. Scheffler János: Szentáldozás életforrás. Nagyvárad, 1932. Mint a fordító nagyon találóan írja: «Ez a könyv bold. Eymard P. Juliánnak, a legméltóságosabb Oltáriszentség újkori legnagyobb apostolának (1811—1868) hátramaradt feljegyzései közül a La sainte communion c. résznek hű fordítása; nem kiadásra szánt, minden részében kidolgozott elmélkedések, csak tömör gondolatok, úgy ahogy bold. Eymard szívéből kikívánkoztak, de annál melegebbek, élőbbek, szívből-szívig hatóak». Külön megdicsérendők a gyönyörű szimbolikus képek, melyek mindegyike magában elég volna elmélkedési anyagnak. A képek alatti szöveg azonban bőséges és mélyenjáró gondolatokat ad. A gyakori áldozók igen nagy hasznát veszik, mert minden napra új lelkitartalmat ad nekik ez a könyv és föltétlen hozzásegíti ahhoz, hogy a szentáldozás nagyobb lelkihaszonnal járjon. Nagyon melegen ajánljuk eucharisztikus lelkű olvasóinknak. Ára 5 P. Kaphatók a Kordánál Budapest, VIII., Mikszáth Kálmán-tér 3.

Felelős szerkesztő: **dr. Mátrai Gyula.** — Felelős kiadó: **dr. Mészáros János.**

Stephaneum nyomda r. t. Budapest. Nyomdaigazgató: **Kohl Ferenc.**

XXXII. ÉVF. 1932 SZEPTEMBER

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGITÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Budapest, Üllői-út 77.

Előfizetési ára egy évre 2 P 50 f.
Jelen példány 25 f.

Megjelenik minden hó elején.

TARTALOM: *Mátrai Gyula dr.:* Együtt a jó Pásztorral. — *Hümpfner Paula:* Fohász. — *Nagelreiter Alajos dr.:* Az eucharisztikus nagy vacsora. — *Mikula László:* Jöjjetek hozzám mindnyájan... — *Központi:* Szeptemberi imaszándékunk. — *Hütter Lajos dr.:* Orvosság, mely biztosan gyógyít. — *Beneczik Lajos:* A dublini kongresszusról. — Spanyolországból.

Most jelent meg!

Calderóni Sándorné:

Egy anya álmai elesett egyetlen fiáról.

Az anyai szeretet himnusza ez a könyv!

A sok millió édesanya, kik gyermekükben talán egyetlen reménységüket vesztették el, fájdalmukkal egyedül maradtak!

Veszteségük nem szerzett tekintélyt, sőt a társadalom idővel elfásul az örökké vérző anyai szív iránt.

Ennek az anyai szívnek fájdalmát, az anyai lélek vergődését ismerhetjük meg e könyvből.

A kapott sok ellentétes hír, hogy fia elesett, fogságba került, csak sebesült, szemtanuk elbeszélése stb., folytonos reményt kelt a viszontlátás iránt, majd az idő múlásával az anyai szív vágyódását egyetlen fia után ismét a kétség nyomja el!

Az imádságos, vallásos hit és Isten akaratában való megnyugvás jutalmául a megtört szívű anya álmaiban látja viszont és beszél elesett hős fiával!

A könyv ára Budapesten utánvéttel küldve 2.65 P
A « « vidékre « « 2.95 «

Kettő pengő előzetes beküldése ellenében bérmentve szállítja a kiadó, Fehér István könyv- és zeneműkereskedő, Budapest, VII., Aréna-út 68.

* * *

Oltáregyesületi tagjaink apostolkodásába ajánljuk a csendes szentmisében való használatra a heti 6 fillérért beszerezhető «Együtt az Egyházzal» jeligével megjelenő «Magyar miseszövegek» füzeteit. Az énekes szentmiséken — tudjuk, szívesebben és több lelki haszonnal inkább — énekel a magyar ember, de az éneknélküli szentmisében sokan nem tudnak mit csinálni. Ilyeneknek felbecsülhetetlen kincs a miseszöveg, mely egészen belekapcsolja őket a szentmiseáldozatba. Igen ajánljuk terjesztését. Kiadóhivatala: Budapest, IX., Lónyay-u. 36., II. udv. fszt. 6.

* * *

«**Életünk**» címen az iparos ifjak jézustársasági vezetés alatti kongregációjának egyik lelkes tagja, *Belányi* István pár évvel ezelőtt olyan kézzel sokszorosított folyóiratot szerkesztett, amelyet teljesen az iparos ifjak írtak az ő saját problémáikról. Most már nyomtatásban is megjelent. Előfizetési ára (11 szám) 1 P. Kiadóhivatala Budapest, VIII., Horánszky-u. 20. Szívesen ajánljuk az iparos és kereskedő ifjúságnak.

Együtt a jó Pásztorral.

Igen kevéssé lehet most a jövőbe látni. Lelki horizontunkat is képesek megszűkíteni a körülöttünk állandóan felhangzó panaszok, a mellettünk morajló összeomlások. A reményét vesztett, nehéz sorsra jutott jóbarát küzdelmes erkölcsi vonaglása a lelkünkbe markol és fájdalmas tehetetlenségre kárhoztatva mindjobban úgy érezzük magunkat, mint az az ember, aki az erdőn át akar jutni, de amikor a mélyére ér és csupa tövises bozót mered feléje mindenünnen, elveszti a kedvét és reményét célja elérésére. Milyen szívesen látott vendég ilyenkor egy szegény pásztor, aki felfödi a vergődő előtt a bozótok közötti járás titkát.

Így áll előttünk a mostani világ rengeteg probléma és akadályzsungeljében a jó Pásztor, a szentségi Jézus.

Jelenléte áthidalja a kilátástalanság és reménytelenség óceánját. A közöttünk lakó eucharisztikus Jézus már maga a mennyország. Ő «minden szentek gyönyörűsége», Ő minden égi öröm kimeríthetetlen forrása. Amint a lélek fölfedezi Őt, megvilágosodik körülötte a sötét földi élet. Amint imádásra leborul Előtte, már nincs messze tőle az Ég, hiszen az Isten trónja előtt térdel. Amint a szentáldozásban egyesül vele, megizleli a mennyország örömét a «minden gyönyörűséggel teljes» kenyérben.

Milyen jó nekünk, hogy van Eucharisztiánk, hogy közöttünk él a legjobb Pásztor, aki vigyáz reánk és kegyelmével, szent egyháza óriási számú munkatársaival, az ő «barátaival» utána jár az elveszett juhoknak.

Testvér, hallgass a jó Pásztorra te is. Most másképp nem járhatod halálos veszély nélkül az élet útját. Maradj mindig együtt vele. Ne tégy egy lépést se nélküle. Ne engedj meg egyetlen érzést, indulatföllobbanást, vagy cselekedetet, amelyhez nem az Ő szeméből olvastad ki a jóváhagyást. «Íme én veletek vagyok mindennap a világ végezetéig» s nem akar hiába itt lenni egy percig sem. Jelenlétének gyümölcseit akarja látni életünkben, azért tört elő irgalmassága a történelem folyamán oly gyakran azokban a kinyilatkoztatásokban,

melyek az Eucharisztia isteni tartalmát mindig tökéletesebben ismertették meg a világgal.

A mostani világ küzdő emberének semmi más nem elég, hogy megvigasztalja, útbaigazítsa s az útra megerősítse, mint az Eucharisztia. Ne nélkülözzük Őt. De legyünk munkatársai is a jó Pásztornak. Keressük az elveszett juhocskákat Vele együtt. Legyünk kegyelmének élő eszközei. Hisz a mostani élet sötétsége rengeteg léleknek lesz halála, ha mi nem segítünk világítani, erős lélekkel előrehaladni, ha kell és tehetjük, mi is a karitász karjaival vállainkra szedjük a jó Pásztor példája szerint a már messzire elbolyongott és jártányi erejét is vesztett embertársainkat és visszük Hozzá az Ő példája szerint.

Igen, legyen jelszavunk: *Együtt a jó Pásztorral.*

Mátrai Gyula dr.

FOHÁSZ

Szeretlek Jézusom,
Szeretlek Tégedet,
Forróbban, lángolóbban,
Add, hogy szeresselek.

Szívemben a vágy
Csak Te utánad száll,
Fogadd el, Jézusom,
Imáimban már.

Kegyelmed köszönöm,
Mely életemben öntöz,
Mert kegyelmed nélkül
Az élet nehéz köntös.

Hívj, ó hívj, Jézusom,
Mert csak nálad az öröm,
Mely az életben
Mindég csak üröm.

Hallgasd meg, Jézusom,
Szívemnek fohászát,
Mely neked adja
Minden dobbanását.

Életem napjait
Neked felajánlom,
Ne lökj el magadtól,
Mert volna ez halálom.

Irgalmadért esdeklek
Napjaim estéjén,
Áldásodért pedig
Hajnalok reggelén.

Áldj meg, ó Jézusom,
Áldásod kísérjen
E röghöz kötött életben
S majd egykor a boldog mennyben.

Hümpfner Paula.

Az eucharisztikus nagy vacsora.

Szent Lukács evangéliumának 14. fejezetében a 16. versszak ekkép szól: Ő pedig mondá nekik: Egy ember nagy vacsorát szerze és sokakat meghívá». Ami a nap a többi csillagokra, az az Oltáriszentség a többi szentségekhez viszonyítva. Sokféle elnevezése van a legszentebb szentségnek. Oltáriszentségnek nevezzük, mert a szentmise alatt az oltáron létesül, szentáldozásnak a latin communio szótól, amely kifejezi a szent egyesülést, közösséget Krisztus és a méltóan áldozó lélek között. A németek az Úr szent testének (Frohnleichnam) nevezik. Szent eledelnek is mondjuk, mert miként testünket a földi kenyér, úgy lelkünket az égi kenyér táplálja és erősíti. A régi mannához hasonlóan, az újszövetségi mannát is angyali eledelnek, égi tápláléknak mondjuk. Ha e nagy szentséget súlyos betegnek nyujtják, utolsó útravalónak nevezzük, mert a beteg részére a legerősítőbb táplálék az örökkévalóságba vezető útján. Szent vacsorának is nevezik, mert Krisztus Urunk kínszenvedése előestéjén az utolsó vacsorán alapította. Maga Jézus Krisztus a példázatban nagy vacsorának mondja a legméltóságosabb Oltáriszentséget.

Sok okból nagy vacsora az Oltáriszentség. Mindenekelőtt nagy, hatalmas úr készítette e nagy vacsorát. Az az Úr, aki a seregek urának és a királyok királyának mondja magát, aki az örök Ige, aki által minden lett, ami teremtetett, aki a villámnak és szélnek megszabja az útját és aki előtt évezredek annyi, mint egy nap — és egy nap, mint az évezredek. Nagy ez a vacsora a táplálék finomsága, végtelen értéke miatt. A táplálék, amelyet e vacsorán felszolgálnak, nem más, mint a testté lett örök Ige, aki bennünk lakozék, a feltámadt és mennybe emelkedett élő Istenfiú, aki legszentebb halálakor a napot elsötétítette, a Kálvária szikláit megrepesztette, a sírokat megnyitotta, a templom kárpítját kettészakította és sok keresztrefeszítőinek szívét átalakította úgy, hogy bűnbánólag mellüket verték, mondván: Valóban, ez Isten Fia volt. Ez a csodálatos eledel nem más, mint az a Mindenható, aki az idők végén újra megmozgatja az eget és a földet, a csillagokat kiszórja pályájukból, a sírokat kinyitja és isteni erejével a halottakat feltámasztja, hogy minden embert az egész világ előtt nyilvánosan megítéljen.

Nagy vacsora továbbá a kiszolgálók miatt, akik azon jelen vannak. Királyi vendégségekben halandó magas urak szolgálnak fel, itt az Úr szolgája osztogatja a hívőknek és vele az angyalok és arkangyalok vannak láthatatlan módon jelen, akik mély tisztelettel imádják Urukat, Istenüket... A világ végezetéig hivatalos vendégek nagy sokasága is mutatja, mily nagy vacsora az Oltáriszentség. Assver perzsa király országa fővárosában, Susanban, nagy vendégséget adott, amelyre hivatalosak voltak az ország nagyjai és az utolsó hét napon Susan egész lakossága is. A meghívottak számát 4—5 százezerre becsülték. Maga a lakoma Eszter könyvének első fejezete szerint 180 napig

tartott. Ez volt a legnagyobb vendégség, amit földi király valaha adott. Azonban ez csekélység az Oltáriszentséghez viszonyítva. Krisztus nagy vacsorája a katolikus egyházban napkelettől napnyugatig nem 180 napig, hanem már közel kétezer évig tart és tartani fog a világ végéig. És e nagy vacsorához nem 4—5 százezer ember, hanem számtalan sok millió a hivatalos.: nagyok és kicsinyek, gazdagok és szegények, szépek és rútarcúak. Mindnyájan, akik méltóképpen veszik magukhoz, jóllaknak, megerősödnek, újra felüdülnek, jóllehet egyikük sem evett többet vagy kevesebbet magához, mint az egész Krisztust. Miután pedig milliók és milliók ettek e szent vacsorán, maga az angyali eledel osztatlan, egész marad. Isten mindenhatóságának micsoda nagy csodája ez!

Az Oltáriszentség nagy vacsora a nagy hatások miatt is, amelyeket a méltóan áldozókban előidéz. Midőn az egyháztörténelem tanusága szerint a legkegyetlenebb üldözések folytak és a keresztényeket a legembertelenebb módon lemészárolták, a hívőknek megengedték, hogy a legszentebb eledelt tiszta fehér vászonban hazavigyék. A hívők minden hajléka tabernakulum, templom volt, amelyben Krisztus volt jelen. Mielőtt elmentek szenvedni, meghalni Krisztusért, aki előbb halt meg értük, megerősítették magukat az égi eledellel. Az eredmény? Gyenge gyermekek örömmel hágtak fel az égő máglyára, szűzek remegés nélkül elszenvedték keblük kiégetését vagy levágását, mert megerősítette őket Az, aki minden gyengében hatalmas kegyelmével. Gyengéd anyák és szerető atyák nem ügyeltek gyermekeik hangos panaszaira, csecsemőik nyöszörgésére, a vagyon elvesztésére, barátaik sírására. Rettenthetetlenül mentek hóhéraik vagy a kiéheztetett vadállatok elé. Gyenge, tehetetlen aggastyánok bátran viselték el a legborzalmasabb kínzásokat. Az Oltáriszentség tette valamennyiöket a szent hit hőseivé... Napjainkban is micsoda szép példákat látunk...

Végül a nagy lelki-testi haszon és áldás miatt kell nagy vacsorának mondanunk a legméltóságosabb Oltáriszentséget. Ha az érzékiségre hajlik az ember szíve, itt van a tisztaság forrása, ahol őszinte és bánatteljes gyónás után a nagy szentség vételével a lélek tisztább és fehérebb lesz a frissen hullott hónál. Aki lelkileg beteg, gyenge, gyarló, állhatatlan, itt találja a mindenható orvost és gyógyulást talál nála, miként ezren és ezren ő előtte. Akinek sok és hosszantartó küzdelmei vannak szenvedélyeivel és magában alig érez már erőt az ellenállásra, itt kérheti a mindenható fegyveres erejét és segítő kegyelmét, melynek segítségével nemcsak a csábító világot és saját testét, hanem magát a poklot is legyőzi. Hogyha valaki bánatos, szomorú, ha nehéz betegség sujtja, ha csapás csapásra, kereszt keresztre, nyomor nyomorra éri, a nagy vacsora az, amely fölemeli, fenntartja és lelki békét nyujt. Ha valaki már unalmasnak találja e siralomvölgyet, mert a boldog örök hazába kívánkozik fel a lelke, ott a nagy vacsora, mint útravaló. Aki e kenyérből eszik, örökké él. Igy biztosít minket Jézus Krisztus, aki maga az örök Igazság.

Ha az Oltáriszentség oly fenségesen szent és nagy vacsora, abban minden katolikusnak buzgóan részt kell vennie. Még sok katolikus van, aki ezt nem mérlegeli eléggé. Az oltáregyleti tagok igen sok és áldásteljes munkát fejthetnek ki az eucharisztikus Jézus segítségével ebben a fontos ügyben.

Nagelreiter Alajos dr.

Jöjjetek hozzám mindnyájan...

AZ ÉLET göröngyös országútja tele van boldogság felé törő vándorokkal... Ezek a vándorok mi vagyunk. Telve ifjúi lelkesedéssel, viruló reménynyel, vágunk neki a hosszú, bizonytalan útnak. De pezsdülő életerőnk fogy, első lelkesedésünk csökken, bizakodó reményünk tüze kialszik — és mi csüggedve, reménytelenül nézünk a messzetávolban levő, a felénk integető, hivogató Cél felé, ami határozott körvonalaiban még nem mutatkozott előttünk.

Fáradtan, verítékezve állunk meg minduntalan az országútmenti fa alatt és keseredetten gondolunk nehéz sorsunkra. Nagy utunkban több nehézséggel találkozunk, mint amire számítottunk; kevés akadályra gondoltunk előre és — ó! — mennyire bukkanunk.

Hangot hallok... Honnan e titokzatos beszéd?! Lágy, mint az esti szellő és mégis mélyen lelkembe vág: «Jöjjetek hozzám mindnyájan, kik elfáradtatok és meg vagytok terhelve és én felüdítlek titeket» (Mt. 11, 28.). Mily édesen hangzó hívó szózat a poros országúton bandukoló vándor fülében! Olyan, mint kies oázis a forró sivatagban. Nem tudok tőle szabadulni.

Ez a nagy názáreti Mesternek, a titokzatos módon köztünk élő eucharisztikus Jézusnak hívása. Azé a Jézusé, Aki földi életében nem akart mást, mint a fáradt embereket felüdíteni, a csüggedőket megvigasztalni, a nehéz igát édessé, a gyötrő terhet könnyűvé tenni: békét hinteni a békétlen földre, tüzet gyújtani a részvétlen, hideg szívekbe.

Az édes Jézus ezzel nem mondta: Leveszem vállatokról az élet terhét. Nem mondta azt sem, hogy nem kell dolgoznunk; vagy hogy nem lesz küzdelmünk az életben. Nem, ezt nem mondta. De igenis mondta: «Vegyétek magatokra az én igámat és tanuljatok tőlem...; és nyugalmat találtok lelketeknek.» (Mt. 11, 29.)

Jézus igája az evangéliumi élet, a krisztusi élet. Ez az érzéki embernek nehéznek látszik, de valójában nem az — hisz az Úr Jézus maga mondja: «az én igám édes, az én terhem könnyű».

«Tanuljatok tőlem!» Tanuljunk Tőle: türelemmel elviselni a csapásokat! Tanuljuk meg az édes Mestertől, hogyan kell keresztünket megadással cipel-

nünk; hogyan lehet, a könnyeket mélyen a szívbe rejtve, örvendező arccal szenvedni!

A Mester maga tanít bennünket. Magához hív, Szívére ölel bennünket, meghallgatja minden panaszunkat és édes szavakkal megvigasztal. Szeretetéből nem zár ki senkit, Szíve mindenki számára tárva-nyitva: iparosnak és kereskedőnek, gazdának és koldusnak, papnak és bányásznak egyaránt. Nincs osztálykülönbség az Úr előtt. Ő nem a külsőt, nem a származást nézi, hanem a töredelmes, tiszta szívet, a jóakaratot, a szeretetet.

Figyeljünk csak, mily kedvesen, mily megnyugtatóan szól az egyesekhez!

— Téged a műhely poros levegője emészt, idegeidet a gépek marcangolják szét... Ehhez hasonlított az én názáreti magányom. Sors-testvérem vagy. Jer, ülj ide mellém; tedd fáradt kezedet ide kezembe és pihenj meg Szívemen!

— Hűtlen emberek csalnak meg? Visszaélnek bizalmaddal? Hozzám is hűtlenek az emberek; és azok is elpártolnak tőlem, akik barátaim voltak. Osztozzál fájdalmamban s a tied is enyhül!

— Egész nap lát téged a határ dalos madárkája, a derűs kék égbolt őrködik munkád fölött, te dolgos gazda. Ó, hányszor jártam én is tanítványaimmal a rengő-ringó aranysárga búzatáblák között! A kedves kis búzaszemek felüdítették éhségtől lankadt kísérőimet, az éhes apostolokat. Hajtsd fáradt, napbarnította fejedet hevesen dobogó Szívemre! Visszhangozza az az érett kalászok kedves zizegését, a csicsergő madárkák édes dalát, a szép természet édes, lágy muzsikáját. Felismered benne meleg, barátságos otthonodat és békés nyugalom száll szívedbe.

A világ megvetettje vagy, te szegény koldus? Elhiszem, fáj neked ez a számkivetés — de mi volt az én földi tartózkodásom 33 éve?! És mi az én mostani földi életem, ez az eucharisztikus magány?! Nemde, megvetés, gúny, szentségtörő szívek bántó kínzása, a leggyötrőbb fogság — pedig én önként, szeretetből vagyok itt. Hasonló a sorsunk. Jer, hadd öleljelek át: forrjon egybe szenvedő szívünk!

— Kedves papom! Szolgám vagy te és parancsolóm. Különös hivatás! Vedd kezedbe szívemet, sebezd meg a reád bízott mindenható szókkal és szórd az üdvözítő vért a világ minden tája felé, hullasd azt az üdvöt szomjazó emberekre, a gyötrődő bűnösökre! Igyál belőle, igyál az üdvösség Borából te is és békét, nyugalmat fogsz találni, mely munkádnak is örök jutalma!

— Te se vagy ismeretlen előttem, te fekete, sötét-bús bányász-testvér. Lelkeden a gond emésztő férge rág; a családodért, a jövőért való aggódás sötétté, komorrá varázsolja szépen férfias, vidám arcodat. Rövid életed nagy részét az öreg föld-anya sötét méhében töltöd: szemedet bántja a külszín világosság, a vakító fény. Én, a szívek és vesék titkait vizsgáló, látom kínos verítékezésedet, hallom nehéz nyögéseidet: szívem önkénytelenül kitárul, rád öntöm szeretetem egész teljét; szívem legbelsejébe zárlak, mely forróbb mint a föld-golyó belseje — de nem kínzó ez a melege: ez lelkemnek szerető ölelése. Maradj nálam! Jöjj hozzám minél gyakrabban, és mondd el panaszaidat, rebegd el kéréseidet: meghallgatlak, megnyugtatlak!

Jöjjetek hozzám mindnyájan! *Mikula László.*

Szeptemberi imaszándékunk.

A szentségi Jézus szellemének teljes győzelme közöttünk. Mindig fontos ez az Oltáregyesület életében. Most azonban még égetőbben szükséges, hogy oltáregyesület tagjai tökéletes eucharisztikus életet produkáljanak. *Jézussal éljenek! Vele érezzenek! Vele — helyette cselekedjenek. Apostoli buzgósággal terjesszék az Ő eucharisztikus országát.*

Itt az utolsó óra sok lélek megmentésére. Ha nem jutnak el az eucharisztikus Jézus ismeretére, már nem lesz elég a hitük, hogy elég erőt nyujtson nekik küzdelmeikben. Az ilyen embertárs mellett nem mehet el részvétlenül a szentségi Jézus oltáregyesületének tagja. Nem az utcai koldusokra gondolok. Azok között rengeteg a csaló és amúgy is kapnak olyan emberektől, akik kénytelenségből vagy természetfölötti szempont nélkül adnak. Inkább az egyéni ismeretkörünk szerény küzködő szegényeit ajánlom a rendezett viszonyok között élő oltáregyleti tagok figyelmébe. A szentségi Jézus szelleme nemcsak azt kívánja, hogy rajtuk segítsünk, de azt is, hogy *tegyünk meg helyettük minden jót is, amit ők nem tehetnek meg anyagiak híján.* Vannak emberek, akik most többet tesznek félre, mint a jobb világban, mert amit más kénytelenségből nem tesz meg, ők csupa kapzsiságból ugyancsak visszatartják. *Most bűn egyéni érdekből spórolni.* Egy valaki a nyáron azt mondotta nekem: bizony most már én sem tíz, hanem csak négy fillért teszek a perselybe; pedig a jövedelme nem lett kevesebb. Akinek tehetsége ugyanaz, ne csak azt meg ne csappantsa, amit előbb adni szokott, hanem gondoljon arra, *mennyien nem adhatnak most, azok helyett nekem kell áldozatot hoznom, még ha megérzem is, akkor is két, sőt háromszorosát kell adnom, amit máskor szoktam. Áll ez az oltáregyesületi tagsági adományokra is.* A Központnak nagyon kell küzdenie az anyagi gondokkal, éppen az alamizsnák elmaradása miatt. A szentségi Jézus szellemének pedig, amely nagylelkű szeretettel ékes, itt is érvényesülnie kell. Annak az oltáregyleti tagnak, akinek még van miből, most kétszer-háromszor, vagy helyesebben annyiszor kell adnia, amennyire csak képes. Amit elődeink megalkottak, az oltáregyesület állandó áldásos tevékenysége az eucharisztikus kultuszban és a szegénytemplomok segítésében, nem szüntethetjük be, sőt fokoznunk kell.

Imádkozzunk tehát buzgón, hogy bennünk és az összes oltáregyleti tagokban teljes győzelmet arasson a szentségi Jézus szelleme. *Központi.*

Orvosság, mely biztosan gyógyít.

PÁR HÉTTEL ezelőtt az egyik budapest-külvárosi vendéglőben jókedvű társaság mulatozott. Amikor éjfél felé eltávoztak, kint az ajtó előtt valami csekélységen ketten összeszólalkoztak, lárma, vad káromkodás hallatszott, majd a sötétségben megvillant egy kés és a következő pillanatban velőtrázó sikoltással esett össze az egyik fiatalember. A mentők percek alatt beszállították a közeli kórházba, ahol az orvosok megállapították, hogy a kés pengéje a szívburkot szúrta keresztül s így az eszméletlen ember hamarosan elvérzik. Az egyik orvos nagyon sajnálta ennek a fiatal életnek elmúlását, s azért gyors kézzel fogott neki az egyedül lehetséges megmentési kísérletnek. Felnyitotta a haldokló mellkasát, a szívből eltávolította a megalvadt vért és a legnagyobb sietséggel összevarrta az átszúrt szívburkolatot. A beteg már másnap eszméletre tért és a teljes gyógyulás útján halad. Az orvostudomány csodálatos sikereket ér el, de azt még mindig nem képes senki sem megtenni, hogy egy megsebzett, összetört szív helyett új szívet adjon az embernek. Pedig soha annyi sebzett szívű, sőt szív nélküli ember nem taposta a földgolyót, mint éppen a mai szomorú időkben. Hánynak szívét sebesítik meg azok a mérgezett nyilak, amelyeket a gonosz lélek lövöldöz az emberi szívekbe a test, a szemek kívánsága és az élet kevélysége alakjában. Mily óriási sokasága az embereknek él, jár-kel, dolgozik, küzd és vergődik szív, azaz szeretet nélkül! Ellopta a gonosz lélek egész szívüket, amikor kiölte belőlük Isten és embertársaik szeretetét. Az emberi tudomány újszívet nem adhat, erre csak Isten képes. És mikor a zsoltáros szavával fölsóhajtunk, «Cor mundum crea in me Deus», tiszta, új szívet adj nekem Istenem! — megjelenik előttünk az Üdvözítő, a legnagyobb orvos és az Oltáriszentségre mutat: Vegyétek és egyétek, mert ez az én testem. Nézd, te megsebzett, te összetört, te megrabolt szívű ember, új szívet adok neked, az én szeretettől lángoló, dobogó meleg isteni szívemet. Nem szimbolikusan, valóban: vere, realiter et substantialiter.* Az a kis Szentostya az egész isteni Szívet foglalja magában, s királyi pazarsággal pótolja az ellopott, a megsebzett, az összetört, régi, szeretetnélküli emberi szívet.

Volt ebben az évben egy 13 éves kis diákom. A harmadik gimnáziumba kellett volna járnia, ott egy súlyos betegség annyira leverte lábáról, hogy ¾ éven át kórházban feküdt és még most is igen gyönge. A vére rossz szegény fiúnak. Úgy gyógyították, hogy hetenként egyszer átömlesztettek az ő ereibe édesanyja véréből, hogy ez a vér fölfrissítse, ellenállóképessé tegye az ő romlott, betegvérét. De nem bírta soká az anyja sem; egy tisztavérű, erős, pirosarcú férfi ad neki most heti 2 deci vért a sajátjából 14 pengőért. A fiúcska arca azóta kezd rózsaszínűvé válni, már mosolyog is és erősen hiszi, hogy ez a

* Valóban, valóságosan és állag szerint.

tiszta vér előbb-utóbb győzni fog és majd folytathatja tanulmányait. Ez azonban nem elvétett, ritka jelenség, hanem sajnos szinte szabályszerűség. Az embermilliók vére meg van fertőzve, beteg, nagyon beteg. Amióta az a pokoli vipera, a paradicsomi kígyó kiöntötte, belelövellte mérgét az ősszülőkbe,

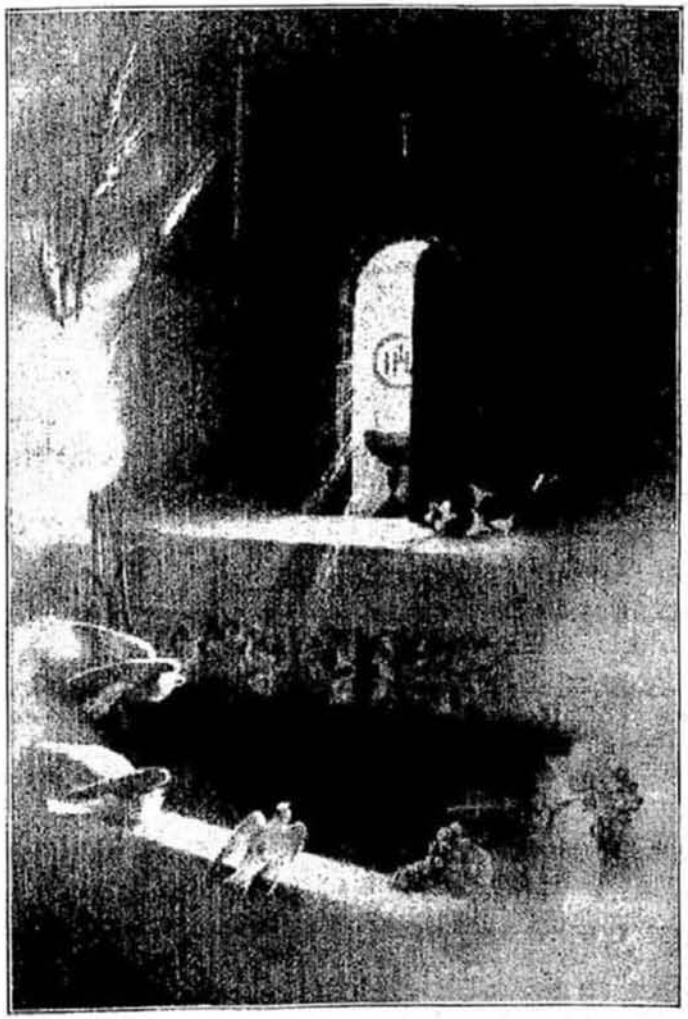

azóta mindnyájan fertőzött, beteg vért örökölünk szüleinktől és személyes vétkeinkkel csak növeljük az infekciót. Hiába ölték le az ókorban az állatok megszámlálhatatlan sokaságát, hiába csörgedezett és dagadt folyamokká az a rengeteg vér, amely Ábel bárányа óta az állatok szívéből kifolyt, hiába öntötte ki az engesztelésnapján a főpap a bika vérét a frigyszekrény előtt, s hintette meg a vérrel a népet, s hiába csepegtette az ifjak és hajadonok

szíve vérét a mexikói főpap a bálványisten ajkaira, az emberiség vére csaknem frissült fel, a méreg nem távozott el belőle. Beteg maradt mindaddig, míg az utolsó vacsora termében kezébe nem vette a kelyhet a názáreti Mester e szavakkal: Igyatok ebből mindnyájan, mert ez az én vérem kelyhe, mely érettetek és sokakért kiontatik a bünök bocsánatára. Ez az igazi isteni vér, ez az egyedül biztos ellenmérge a kigyó marásának. Ez a vér csörgedez a gyóntatószékben s mossa le a lélek szennyét, ez vétetik a szentáldozásban és teremti újjá az ember vérét, ennek a vérnek az ereje teszi fölbonthatatlanná a házasságot, ez avatja föl Krisztus hívévé a keresztségben Krisztus katonájává a bérmálásban, Krisztus papjává az egyházirendben s a földi küzdelmek győztes hősévé a szent kenet szentségében az embert. Ennek köszönhetjük, hogy fölülemelkedhetünk minden földi teremtmény fölé, s lehetünk nova creatura: Istennek újjonnan alkotott, gyönyörűen restaurált remekművei.

Új szív és új vér, ez a kettő az emberiség gyógyulásának egyedüli eszköze s ezt a megfizethetlen értéket tartalmazza az Oltáriszentség.

Hütter Lajos dr.

A dublini kongresszusról.*

A XXXI. eucharisztikus világkongresszust, az állandó előkészítő bizottság döntése alapján, Irország rendezte meg, fővárosában: Dublinban. Azért választotta a szabad-állam fővárosát a komité, mert az idén már félezer esztendeje, hogy Szent Patrik kikötött «a zöld sziget» partján és megkezdte apostoli munkáját.

Ha keressük a vezérlő irányt, amely a nemzetközi kongresszus folyását jellemzi, csakhamar a bensőséges áhítatnál állunk meg: *a hódoló és hitvalló áhítatnál.*

Ilyen volt már az előkészítése is. A karthágói eucharisztikus világkongresszus befejezése után, az ír püspöki kar közös pásztorlevélben hirdette meg a kongresszust. Ennek hatása alatt, a dublini központi bizottság irányításával, a buzgó írek sok-sok millió szentmisét, szentségi és lelki áldozást, litániát és más ájtatosságot ajánlottak fel a kongresszus sikeréért. A sokat szenvedett, századokon elmellőzött mártír-nép lelkében mártír ősei szent buzgósága lángolt magasra és *e buzgó áhítattal készült* a kongresszus ünnepségeire.

Június 20-án fogadták a pápai legátus-kardinálist leírhatatlan lelkesedéssel. Az ír és vendég egyházfejedelmeken és papságon kívül, jelen volt De Valera vezetésével a szabad-állam kormánya, diplomáciai kar, katonai és

* A cikk írója személyesen vett részt a kongresszuson.

polgári hatóságok, az ír és zarándok hívek hatalmas serege. Másnap nagy garden party-t rendeztek a legátus tiszteletére, a Blackrock College térségén. A felvonultak különböző, négy világrészből összehozott öltözéke színpompás látványt nyujtott a melegen sütő délutáni nap fényében.

A nemzetközi kongresszust 22-én délután nyitották meg a Pro Cathedralban. Tudvalevőleg ősi székesegyházuk: La Cathedrale de St. Patrik angol kézen van és a szegénységükből készült egyszerűbb és kisebb Pro Cathedralban szoronganak az írek. A dublini érsek és namuri püspök (az eucharisztikus nemzetközi bizottság elnöke) után a bíboros-legátus mondott beszédet, majd szentségi áldást adott a jelenlevőkre. Felemelő volt látni De Valerát és többi ír meghivottakat, milyen alázatos hódolattal és gyermeteg hitből fakadó nyugodt otthonosságban viselkedtek az Oltáriszentség előtt. Arcukon, mozdulataikon nem a hivatali öntudat feszengett, hanem az imádkozó áhítat ömlött el.

Az ünnepségekben gazdag hét programmjából még a férfiak gyűlését (23-án) és *a kongresszust záró hatalmas körmenetet* kell szóvátenni. A többi ünnepélynél, gyülésnél megtapasztalható fegyelem, bensőséges, majd kitörő lelkesedés itt is, csak a keretek nőttek százezres, sőt milliós arányokban. Valami fenségesen komoly hangulat fogott meg, amikor az esti férfigyűlésen helyünket keresve, végighaladtunk a több kilométeres nagyságú Phoenix-parkon. Körülöttünk mind-mind férfiak. Közel kétszázezren. Ki ül, ki áll, de valamennyi hallgat. Még a rendezők, rendőrök is csak suttogva irányítanak — akár templomban. És e nagyszámú férfisereg nemcsak hallgat, de figyel feszülten, kitartóan az előadásra, amelyet a jól elhelyezett hangszórók közel hoznak. Mennyi erő, öröm, hit és harmónia!

Hát még a befejező hallatlan arányú körmenet! Az egész kongresszus krescsendója, fortisszimója. Csak az útja a Phoenix-parki nagyszerű emelvénytől az O'Connel Bridgeig, a főváros szívéig valami kilenc kilométer. Négy irányban haladt, huszas sorban, a két milliót számláló óriás tömeg. Az útvonalon elhelyezett ötszáz hangszóró segítségével, egész Dublin hódolt a legméltóságosabb Oltáriszentségnek, majd énekelve, majd imádkozva. S mindezt egyszerre, nem elmaradva. A hidhoz érve, a szentségi áldás után, kitört a résztvevők öröme. Eddig a tisztelet, most a lelkesedés lett úrrá. A két milliós tömeg harsogó üdvkiáltása köszöntötte az elvonuló pápai követet, bíborosokat, érsekeket, püspököket, világi előkelőségeket külön-külön. A hódoló, hitvalló és imádó áhítat után, a szünni nem akaró örömmámor ragadta magával az embert. A szent hit és Oltáriszentség birtokán való öröm.

A lezajlott nemzetközi eucharisztikus kongresszus rendezőinek érdeme, a szokott kongresszusi arányok mellett, sőt azoknál sokkal inkább a gyűléseknek, felvonulásoknak, az egész kongresszusnak tartalmi őszintesége és mélysége. A szent Egyházért szenvedő, szenvedésben is kitartó ősök hűsége, áhí-

tata, hite és buzgósága él mai utódaikban is. A XXXI. eucharisztikus világkongresszus nagyszerű ténye az ír nemzet sokszázados hűségének ragyogó jutalma, koronája, glóriolája.

A kongresszuson különben önálló gyülést tartottak a magyar zarándokok, akinek kis számát az elszakított részek magyarjainak csatlakozása növelte. A magyar gyülésen, gróf Mikes János szombathelyi megyéspüspök elnöklésével, Tauber Sándor prelátuskanonok Szent Patrik és Szent Márton révén az ír-pannoniai kapcsolatokról, Korompai József dr., a Pázmáneum spirituálisa, pedig a szent emlékű Batthyány-Strattmann László hercegről tartott előadást.

A most lezárult nemzetközi eucharisztikus kongresszus erősítse bennünk a vágyat: vajha hasonlót tudnánk rendezni mi is 1938-ban, első Királyunk szent halálának kilencszázados évfordulóján. Reményünk reális. Rendezésből a Szent Imre-évvel tettünk vizsgát.

Rákosszentmihály. *Benczik Lajos.*

Spanyolországból...

Azok a cikkek, amelyekben elmondtuk a spanyol félsziget középpontját jelző Szent Szív-szobor körüli eseményeket, annyira érdekelték kedves olvasóinkat, hogy bizonyára ezeket a hireket is érdeklődéssel fogják olvasni, melyeket Gordillo jezsuita atya egy érdekes augusztusi látogatása alkalmával jegyeztek fel a Maria Reparatrix zárdában. Ezek a feljegyzések mind Spanyolországról szólnak, ahol tudvalevőleg egy év óta folyik a szerzetesrendek és a vallás üldözése a bolsevista propagandától befolyásolt köztársasági kormány támogatása mellett. Jóllehet, hogy a tavaly nyáron történt szörnyű szentségtörések, a kolostorok és templomok meggyalázása mély sebet kellett, hogy üssenek Jézus imádandó szívén, a jóvátételre való buzgó igyekezet, az a tűz, mellyel a katolikus hívők hitükért síkraszálltak és amellyel védik, őrzik azt szívükben, enyhíti ezt a nagy fájdalmat. Gordillo atya, aki Rómában a Keleti Intézetnél működik és legutóbb Prágában vett részt a szakadár egyházak visszakapcsolására irányuló kongresszuson, néhány döbbenetes szentségtörésről tett említést, melyeket azzal a szándékkal adunk tovább olvasóinknak és oltáregyleti tagjainknak, hogy ezzel is a Reparációra buzdítsuk őket. Egy valakinek például az a valóban sátáni ötlete támadt, hogy trágár szavak kíséretében felszentelt ostyákat osszon szét feslett életű nők között.

A katolikus hívek ennek a szégyenletes napnak évfordulóján az egész országban vezeklő szertartásokat tartottak. Ugyanez okból a Szent Szív-ünnepét megelőző éjszakán szentmiséket mondtak Los Angelesben a szabadban a Szent Szív-szobor lábánál emelt oltárnál. Hajnali egy órakor tartotta a provinciális atya az első misét, melynél közel negyvenezer hívő járult szentáldozáshoz, majd óráról-órára megismétlődtek a szentmisék. A házakat, sőt néhány hivatalos épületet is a Szent Szív színeibe és a pápai színekbe öltöztették, míg a köztársasági zászló, mintha csak szégyelte volna magát, nem lengett sehol. A spanyol nép mindennel szemben és mindennek ellenére is megőrizte egészséges hitét. A nők kezdve a legelegánsabb úridámáktól a nép egyszerű asszonyáig, látható helyen, mellükön hordják a keresztet. Ezzel szemben a bolsevizmus közismert hívei, hogy kimutassák hovatartozásukat és azt, hogy mely úrnak szolgálnak, nyakukban kis ördögfejeket viseltek.

Igen bátorító és Spanyolország közeli megújhodásának reményét kelti az a gondviselésszerűen megtalált prófécia, melyet száz évvel ezelőtt Pajols anya jegyzett fel az Úr Jézus hozzá intézett szavainak nyomán. Ennek a zárdafőnöknek gyakran nyilatkozott meg a Szent Szív. Ő ezeket a kinyilatkoztatásokat gondosan feljegyezte, jóllehet tudta, hogy csak akkor fognak nyilvánosságra kerülni, amikor mindezek már beteljesültek. Az anya meghalt, halála után szentként tisztelték, de írásait mégis valahogy figyelmen kívül hagyták. 1931 augusztusában ugyanannak a zárdának egy szerzetesnője belső késztetéstől indíttatva engedelmet kért arra, hogy a zárda archivumában kutathasson a jó anya írásai után. A Gondviseléstől vezettetve azonnal megtalálta az írásokat és akkor nagy megdöbbenéssel olvasták mindannak leírását, ami Spanyolországban történt legutóbb. Mindent megmondott előre az anya. A monarchia bukását, a király eltávozását, a vallásüldözést. De egyben leírta a Szent Szív ígéretét is, mely szerint fényes diadalt fog ülni a szörnyű sérelmek után.

Többek közt azt is közölte az Úr Jézus szolgálójával, hogy napjainkban csodálatos feszületre fognak bukkanni, melynek történetét is elmondta az Úr. A spanyol függetlenségi háború folyamán tolvajok szentségtörő kézzel elraboltak egy feszületet, mely az Úr Jézus arcvonásait viselte és elmenekültek zsákmányukkal. Csakhamar azonban rájöttek, hogy a feszület nem volt aranyból, hanem valami értéktelen fémből készült. Dühükben a legkülönbözőbb módon bántalmazták a feszületet. Az Úr Jézus szavai szerint mintegy megismételték rajta mindazt, amit az Úr szent kínszenvedése folyamán elszenvedett. A feszület ekkor csodálatos módon vérezni kezdett. A vér láttára a gonosztevők egy kút fenekére hajították és szemetet, hulladékot dobtak rája. Mármost, híven az Úr szavaihoz, falat bontó munkások 1931-ben rábukkantak a feszületre, miután véresen húzták ki a falból szerszámaikat. Krisztus alakja véres verejtékkel volt borítva. A munkások azonnal értesítették az egyházi hatóságokat, majd a templomba vitték a feszületet. Mindezen tények, majd azon ígéretek emléke, melyeket a Szent Szív boldog Hoyos Bernátnak — aki halálának kétszázadik évfordulóját 1933-ban üljük — tett, új reménnyel erősítik a lelkeket, szíveket Spanyolországban. Mindez csak

fokozza a hívek nagylelkűségét. A jóvátétel legkülönbözőbb módjait gyakorolják mindenfelé. A főtisztelendő atya elmondta többek közt, hogy a chamartin-i Mária Reparatrix noviciátusban például sok más hasonló gyakorlat között negyedóránként térdreborulnak és úgy imádkoznak Spanyolországért. Szent Terézia, loyolai Szent Ignác és sok más nagy szent rendalapító hazája el van árasztva kolostorokkal, zárdákkal. Bízvást lehet remélni, hogy ott, ahol a nap és az éjszaka minden órájában annyi helyen hangzik fel a jóvátétel buzgó, törhetetlen imája, nem maradhat el az Úr irgalma sem. Meg kell jegyeznünk, hogy a Jézus-társaság, mely mindenütt úttörő harcosa az Egyháznak, száműzetésbe kényszerült. Noviciátusai, virágzó tanintézetei elhagyták a haza földjét. Fájdalmas, de termékeny áldozat, melyet a Szentatya szavai megszenteltek akkor, amikor a Virágvasárnapján használt pálmaágat a rendnek adományozta.

Cordillo atya, miután imákat és reparációs gyakorlatokat kért Spanyolország számára, így fejezte be szavait: «És most még egy országot szeretnék imáikba ajánlani, melyet nem kevésbbé szeretek, mint hazámat: Oroszországot». Az atya néhány adattal ecsetelte ennek a szerencsétlen országnak mai helyzetét, majd megjegyezte, hogy azok a katolikusok, akik a jóvátétel gondolatában imádják az Urat a legméltóságosabb Oltáriszentségben, rendszerint csak a katolikus templomokra gondolnak és arra az elhagyatottságra, melyet az Úr Jézus a mi oltárainkon szenved el, jóllehet a szakadár oroszoknak is valóságos papjai vannak, úgy hogy Szentostya konszekrációja a szentmise alatt valós és érvényes. Az Úr Jézus valósággal jelen van az ő oltáraikon is és hányszor látjuk, hogy görög vagy szláv szertartású egyházakhoz tartozó szakadár testvéreink hite — a legméltóságosabb Oltáriszentségben — alszik, vagy halott. Többek közt elmondta azt az esetet, mely egy pópát meglátogató jezsuita atyával történt. A pópa, mikor átment a sekrestyén, egy szekrény előtt, mintha térdet hajtott volna. Ez feltünt a jezsuita atyának, úgy hogy megkérdezte tőle, itt tartják-e az Oltáriszentséget? «Igen», felelte közömbösen a pópa, «azt hiszem itt lesz». Azzal kinyitotta a szekrényt és az atya szent fájdalommal látta, a szent eledelt mindenféle rongyok és egyéb rendetlen holmik között. Az ilyesmi meglehetősen általános az anyaszentegyház éltető törzsétől elszakadt egyházakban, melyeknek papsága nincs coelibátusra kötelezve és ahol a család nyomasztó gondjai között élő pap lelke nem fordulhat annyi gonddal és szeretettel a szertartások felé. Az érzéki élet földhöz rögzíti úgy, hogy nem viseltethetik annyi szeretettel és tisztelettel a választottak kenyere és a szőzek bora iránt.

Mikor mindezeket elmondjuk, felhívjuk oltáregyesületi tagjaink figyelmét erre a nagyon is aktuális reparációs megmozdulásra, melyet a Szentatya a Szent Szív ünnepét szerző enciklikájában annyira lelkünkre kötött.

Felelős szerkesztő: **dr. Mátrai Gyula.** — Felelős kiadó: **dr. Mészáros János.**

Stephaneum nyomda r. t. Budapest. Nyomdaigazgató: **Kohl Ferenc.**

XXXII. ÉVF. 1932 OKTÓBER

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGITÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Budapest, Üllői-út 77.

Előfizetési ára egy évre 2 P 50 f.
Jelen példány 25 f.

Megjelenik minden hó elején.

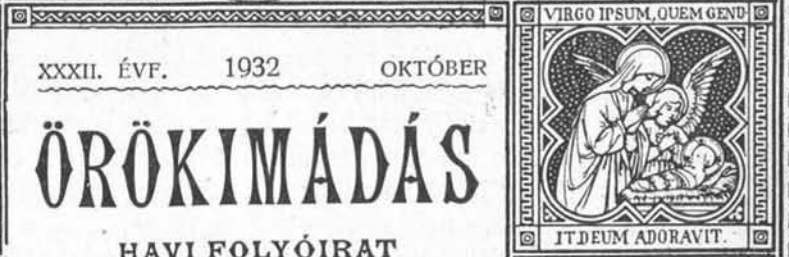

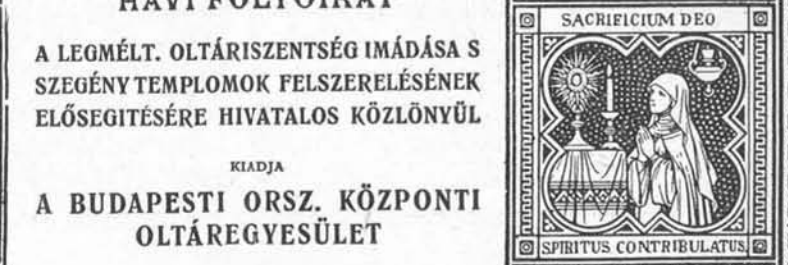

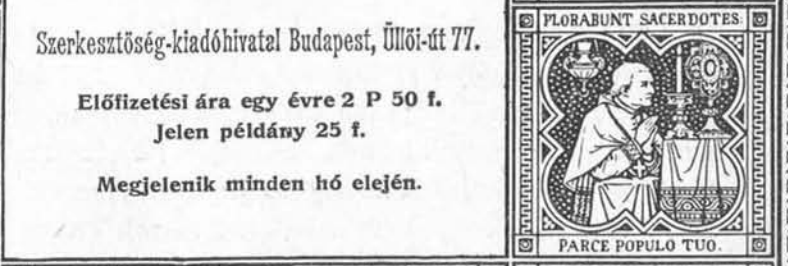

TARTALOM: *Díszgyülésünk.* — *Kupka Izabella:* Himnusz. — *Mátrai Gyula dr.:* A lelki élet gyakorlatai. — *Kerner István dr.:* A legszentebb cselekményünk. — Az új harang. — *Mikula László:* «Én vagyok az élő kenyér». — *Német István:* A kegyelem csodás útja. — *Központi:* Októberi imaszándékunk. — Oltáregyleti élet.

Októberi imaszándékunk:

Könyörgés kis Szent Teréz pártfogásáért, hogy 1. Oltáregyesületünk buzgó új tagokkal gyarapodjék és 2. azok, kik már tagjai az egyesületnek, mindenben megfeleljenek szent hivatásuknak, 3. Kis Szent Teréz küldjön nekünk nagylelkű pártfogókat, akiknek módjukban áll, hogy adományaikkal pótolják azoknak alamizsnáit, akik most nem tudnak az Oltáregyesület céljaira adakozni.

Sokan nem is tudják, hogy az Oltáregyesületnek a rendes tagok mellett pártolótagjai is lehetnek, akik nem végeznek szentségimádást, de évi nagyobb (kiki tehetsége szerinti) alamizsnát adnak. Felvétetnek azután jótevő tagok is, akik egyszer s mindenkorra nagyobb adománnyal segítik elő az Oltáregyesület céljait. Itt volna például «Az Isteni Gyermekbarátnál» című imakönyvünk kiadása, amely most — az első kiadás hatezer példánya már elfogyott — már esedékes volna, de nem lehetséges mindaddig, míg arra jótevő nem találkozik.

«Karmel ősi szent hegyének» kedves csillaga küldjön égi fényt sok lélekbe, hogy az Úr Jézust igazán szeretni, Érette áldozatot hozni, az Ő országának ügyét előmozdítani, hathatósan képesek legyenek.

Központ.

Buzgó oltáregyesületi tagok, jertek minél számosabban az éjjeli szentségimádásra, mely október 17-én este 8 órától október 18-án reggel 6 óráig tart. Olyan sok nagy problémája van a világnak, hazánknak, egyházunknak, családunknak, oltáregyesületünknek, használjuk föl ezt az alkalmat arra, hogy bizalommal könyörögjünk a szentségi Jézus előtt, mondván: Uram, Te mondtad, hogy kérjetek és adatik nektek, itt vagyok Előtted most, hogy kérjek sokat, nagyon sokat. De hisz kimeríthetetlen isteni mindenhatóságod gazdagsága. Te nem lész szegényebb azzal, ha mindent megadsz, amiért könyörgöm Hozzád..... (Itt elsoroljuk kéréseinket.) Jézusom, adj alkalmat arra, hogy hálaénekkel töltsük be templomodat és növekedhessék szívünkben e nehéz időkben is az Iránted való feltétlen bizalom.

Díszgyűlésünk

Nem annyira külső pompája, mint inkább belső tartalma miatt nevezük így. Nemcsak a keretek ünnepélyesek, hanem ünnepélyes alkalom az nekünk, amikor vezérlőgondolatokat kap az Oltáregyesület az arra hivatott szónokok ajkáról.

Olyan időket élünk, amikor minden bizonytalanságban ingadozik. Alig mutat vitalitást a legtöbb intézmény. S amelyik igazán él, az is keserves áldozatokat kénytelen hozni. *A világ most a keresztjét már csak ingadozó, roskatag léptekkel hordozó Krisztushoz hasonlít.* Anyagi erők híján, kell hogy annál jobban érvényesüljenek a lélek erői. *Ezeket adja, felfokozza, tevékenységre indítandja a mi díszgyülésünk.* Beszédtémái meg fognak győzni bennünket arról, hogy az Eucharisztia maga is áldozat, hogy belevilágít az élet legsötétebb problémáiba, hogy nemcsak objektív értelemben mondhatjuk ezt, nem rajtunk kívül álló társaságnak szólanak az Eucharisztia mérhetetlen kincseiről mondott irányelvek, hanem először nekünk, az Oltáregyesület tagjainak és azután a mi apostoli buzgóságunkon át minden hívőnek.

Díszgyűlésünk alkalom lesz arra, hogy miként az apostolok az Úr Jézus köré gyülekezve megerősödtek, föllelkesedve, nekibátorodva indultak el azon helyekre, hová őket az Úr küldötte, úgy mi is az Úr Jézus közelében, szívünk-lelkünk energiáit újra élesztve, mintegy új küldetést kapjunk tőle oltáregyesületi munkánkhoz.

Oltáregyesületi tagok, jöjjetek okt. 17-én délelőtt az Örökimádásba, hogy újra szóljon hozzátok az Úr, hogy még jobban megismerjétek Őt és még nagyobb buzgósággal, még tökéletesebb oltárgyesületi élettel szolgáljátok és terjesszétek az Ő országát.

HIMNUSZ

Szeplőtelen Szűz, mennynek Királynője...
Isten szent Anyja, Mária!
A viharok felett ki tündökölsz fenn,
Mint tenger fényes csillaga...
Tekints, ó jó Anyánk, e kis seregre,
Mely Érted élni s halni kész;
Mely Téged óhajt eszményként követni
S Neked ajánlja ím szivét!

Hitközöny s gyűlölet honol a földön,
Nyomában könny s nyomor fakad...
A bűn ellen mi harcba szállunk bátran
Liljomtehér zászlód alatt!
S míg tövis sebez a görönyös úton,
Szemünkben lelkes tűz lobog...
Erény virágit gyűjtjük koszorúba,
Míg szívünk Jézusért dobog.

Téged dicsérünk búban és örömben
Oltalmunk édes szent Neved!
Jézus Szivét, hogy engesztelljük Véled,
Nyujtsd anyai segédkezed!
Segíts, ha küzd a hullámokkal sajkánk,
Kormányozd boldog révbe el,
S ha jő az est s lenyugszik éltünk napja,
Vezess az égi honba fel!...

Kupka Izabella.

A lelki élet gyakorlatai.

I.

AZT GONDOLNÁ az ember, hogy itt természetesen első helyen az imádságról lesz szó. Nem. Van a lelki élet gyakorlásában egy, az imádságot megelőző és az imádságban is okvetlen szükséges kellék: *Az Isten jelenlétében járás.* Az Isten jelenlétének tudatos átélése, vagy úgy is mondhatnók, az Isten jelenlétének állandó tudata.

Szentegyházunk hittételként tanítja Isten mindenütt jelenlétét: Isten végtelensége elér mindenüvé, mindentudása előtt nem marad rejtve egyetlen ember élete sem, sőt minden emberi élet minden pillanatáról tudomást szerez öröktől fogva.

A lelki élet emberének állandóan benne kell állania abban a világosságban, mely Isten jelenlétéből árad ki. Ez a hit gyakorlásának szinte minden pillanatban való érvényesülése. Olyan szerepe van az Isten jelenléte tudatának, mint a napsugár fényének: tiszta ítéletet szerezni általa mindenről, ami előttünk megjelenik benne. Az Isten jelenlétének tudatában járó lélek *sohasem csak külsőleg látja a dolgokat, hanem azoknak belső értékét is fölfogja.* Ami rettenetes és elviselhetetlen a nem lelki embereknek, sokszor igen kedves és lelki gyönyörök forrása a lelki életet élőknek. Az Isten jelenlétének tudata nagy *biztonságérzetet* ad. Tudom, hogy az én Istenem szemmeltart engem. Semmi sem történhet az Ő engedelme nélkül. Bízom gondviselésében, mert végtelenül jó hozzám. Mindent javamra akar fordítani. Én is akarom, hogy ezt megtehesse, tehát minden helyzetben az Ő akarata szerint viselkedem.

Meg akarok felelni mindig az Ő várakozásának, azt is úgy teszem, amit és ahogyan Ő akarja. — Az Isten jelenlétének tudata igen hatalmas *segítő a bűnök ellen és folytonos ösztönzés erénygyakorlatra, szentebb életre.* Atyám tekintete úgy fölemel, annyira megnemesít, hogy Előtte képtelen vagyok vétkezni. Isten gondviselő jósága és üdvözítő, örök boldogságot adni kivánó akarata meghat bennünket. Ha rágondolunk, okvetlen eszünkbe jut, hogy Ő általa leszünk örökre boldogok. Miként a virág nem tud ki nem nyílni a nap sugárözönében, mi sem vagyunk képesek másképp reagálni a reánk ragyogó szeretetre, mint kedvében járni Neki. Tehát már nemcsak a bűnt kerüljük, hanem iparkodunk erénygyakorlatainkkal is kedveskedni Neki. Mint a nap nyáron adja a legtöbb fényt, nyár idején fejlődik leghatalmasabban a természet, az *Isten jelenlétének tudata valóságos delelője minden vallásos gondolatnak* és éppen azért forrása az erénygyakorlatoknak. Minden erény ennek hatása alatt fejlődik leghatalmasabban és mentesül a sokszor bántóan közbejátszó emberi tekintetek (hiúság, érvényesülés, önzés stb.) erényeket eltorzító, sőt sokszor megsemmisitő befolyásától. Az Isten jelenlétének tudata folyton ösztönöz arra is, hogy Őt ott keressük, *ahol jelenléte a legmegfoghatóbb: a legméltóságosabb Oltáriszentségben.* Ebben a Szentségben, Jézus Szívében ott izzik az Isten jelenléte. Külső megjelenésének szerénysége és eledeljellege a legbiztatóbban ajánlja a kedvező alkalmat a Vele való egyesülésre. Itt megfogható a jelenléte, itt állandóan hangzik a hívása: «Jöjjetek Hozzám mindannyian» és bátorítása: «Vegyétek és egyétek». Innét vihetjük magunkkal a mennyország «szájízét», amelynek boldogító édessége állandóan feléje irányítja vágyainkat és akaratunkat.

Tekintsünk gyakran Szent Ignáccal az égre, de még gyakrabban nézzünk P. Plus tanácsa szerint a szívünkben jelenlevő Istenre, hogy életünket megszentelje az Isten jelenlétének tudata.

Mátrai Gyula dr.

A legszentebb cselekményünk hármas nagy értéke.

KI NE TUDNA rögtön megfelelni arra a kérdésre, hogy mi a katolikus anyaszentegyház legszentebb cselekménye. A szentmiseáldozat. De ha e szent cselekmény értékeit keressük, már nehezebb a felelet. Az opus Dei oly értékeket rejt magában, melyeket érdemes kutatnunk s ha megtaláltuk azokat, érdemes az evangéliumi ember példája szerint, aki nagy kincset találván, mindenét eladta, csakhogy a rejtett kincs birtokába jusson, nekünk is minden mást kevésbbé értékelni s a szentmisét mindenek fölé helyezni. Szent Benedek apátúr Regulájának 43. fejezetében ezt mondja: «Az isteni szolgálatnak semmit se tegyünk elébe». S miért nem? Azért, mert az értékben mindeneket messze fölülmul.

Az első nagy értéke a szentmiseáldozatnak *az a tárgyilagos hódolat, tisztelet és dicsőség, amelyet Isten szent Fölségének nyujt.* Az egész nagy természetnek, a föld összes népeinek, az angyali seregeknek és égi szent lelkeknek együttes dicséretei messze alattamaradnak értékben annak a tiszteletnek és dicsőítésnek, amelyben Isten az Úr Jézus szent testének és vérének feláldozása által részesül. A szentmiseáldozatra joggal alkalmazhatjuk Bourdalounak a keresztáldozatra mondott szavait. Nincs a nagy természetben a mindenható Istennek egyetlen egy remek alkotása sem, melyben annyira fölismerhetné Isten önmaga végtelen nagyságát, mint a szentmiseáldozatban. Isten hódol oltárainkon Istennek, az Isten szent Fia száll le az oltárainkra, hogy mint áldozati bárány önmagát ajánlja fel a kenyér és bor színe alatt az Isten szent Fölségének imádására, tiszteletére és méltó dicsőítésére.

Istennek ennél tökéletesebb dicsőítése nem lehetséges. Nem csoda, ha az egyház e csodálatos tisztelet és dicsőség fényében úszva, elragadtatással veszi kezébe a szent ostyát és a kis Úrfelmutatásban azt a szent kehely fölé tartva ujjongva mondja: «Őáltala, Ővele és Őbenne neked, mindenható Atyaistennek a Szentlélek egységében minden tisztelet és dicsőség.»

Mily nagy kincse ez az Istent szerető léleknek, hogy van mivel méltón hódolnia a Teremtőnek. Van mivel lerónia háláját a megszámlálhatatlan jótéteményekért. Van mivel megengesztelnie a megbántott isteni szent Fölséget. Van mivel biztosítania a gyarló emberi élethez annyira szükséges isteni segítséget.

A második megbecsülhetetlen nagy értéke a szentmiseáldozat bemutatásának az az *áldozatos lelkület*, amelyet belőle a keresztény hívek merítenek. Jézus áldozatos lelkülete érinti itt a mi lelkünket s nagy áldozatokra készteti, képesíti azt. Készek vagyunk itt Jézussal a mi életünket is, a mi testünket és vérünket is az Úr oltárára helyezni. Az Úr szent Fölségének tiszteletére, szolgálatára azt felajánlani. Krisztus a szőlőtőke s mi rajta a szőlővessző, s a mi áldozatos jócselekedeteinkből sajtoltatik az a pár vércsöpp, amely Jézus vérével egyesülve szolgál Isten dicsőségére, de egyben a mi lelkünknek megerősítésére. Erre az áldozatos lelkületre vezet minket önként az első szentmiseáldozat és keresztáldozat közti lényeges összeköttetés. A szentmise és a kereszt elválaszthatatlanul van összefűzve isteni rendelés alapján. Mily könnyű nekünk az élet keresztjét odakapcsolnunk a szentmiseáldozathoz és erőt meríthetünk Jézus szent áldozatából a mi keresztünk türelmes, nagylelkű és örvendetes elviseléséhez. Az első keresztények az első három század véres üldözéseiben, mérhetetlen szenvedéseiben megtalálták ezt a szent kapcsolatot az élet keresztje és Krisztus szent áldozata között és azért hitük lángoló buzgalmával vettek részt a szentmiseáldozaton és merítettek erőt, áldozatos lelkületet az üldözések hősies elviselésére, a vértanuság keresésére.

Csak midőn a szenvedések szünőfélben voltak s nem volt már szükség áldozatos lelkületre, lanyhult el a keresztények részvétele a szentmiseáldozaton. Amint azonban a századok folyamán elemi csapások, háborúskodások stb. folytán újból megnövekedtek a szenvedések, az áldozatos lelkületnek, a hősies szenvedésnek mindenkor kiapadhatlan forrása volt a szentmiseáldozat. A mostani időknek szinte utólérhetlen sok megpróbáltatásaiban, nélkülözéseiben, szenvedéseiben is a szentmiseáldozatból kell merítenünk áldozatos lelkületet. «Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre.» A memoria passionis, a szenvedés emléke újul meg itt; az önmagát naponkint feláldozó Krisztus példája erőt ad arra, hogy mi is meg tudjunk halni önmagunknak és a világnak és hős lélekkel tudjuk viselni a világnak minden gonoszságát, üldözését, szenvedését, keresztjét. «Ugyanazt az érzést ápoljátok magatokban, amely Krisztus Jézusban is megvolt, aki (a szenvedő) emberekhez hasonló lett és külsejét tekintve úgy jelent meg, mint ember, aki megalázta magát, engedelmes lett a halálig és pedig halálig a keresztfán.» (Filip. 2₅.) A kereszthalálig engedelmes, az önmagát napról-napra újból feláldozó Krisztus szent érzelme, áldozatos lelkülete árad a szentmisén a lelkünkbe és képesít minket arra, hogy a mostani nehéz időkben is meg tudjunk nyugodni a jó Isten szent akaratán és tudjunk a feltámadásban rendületlenül

bízva nézni a sötét jövőbe. A harmadik nagy értéke a szentmiseáldozatnak a «*signum unitatis et vinculum caritatis*», hogy az az egység jele és a szeretet szent kapcsolata köztünk.

A közös áldozatban eggyé leszünk, a szeretet legszentebb kapcsával egybefűződünk. Itt a nagy áldozatban tanulunk hivatásosan élni, nemcsak magunkért dolgozni, de magunkat és életünket a köz javára feláldozni. Mennyit tesz Krisztus az áldozatban embertársaimért, az egész világ üdvéért. Milyen fönséges példát és hathatós ösztönzést nyerek itt a felebaráti szeretet gyakorlására. Minden reggel feláldozza magát Krisztus az én testvéreimért, az én felebarátaimért; az Ő példája szerint kell nekünk is az Úr oltárára helyeznünk áldozati ajándék gyanánt a mi hivatalbeli, állásbeli kötelességeink teljesítését, a köz, az egész emberiség javára végzett munkálkodásunkat. Ily felfogásban nem lesz működésünk, munkálkodásunk kényszermunka, hanem szent áldozat az Isten oltárán az emberiség javára. Egy protestáns gyártulajdonos észrevette munkásain, hogy egész más lelkülettel végzik munkájukat azon munkásai, akik reggelenkint a gyári munka megkezdése előtt szentmisét hallgatnak. Azt hiszem, hivatalfőnökeink százával tennének ezen megfigyelés mellett tanuságot. Olyan időben, midőn minden egyes embernek az utolsóját is oda kell adnia szenvedő, nélkülözö embertársának megmentésére, megbecsülhetetlen értéket képvisel a szentmiseáldozat, amely az embereket áldozatos felebaráti szeretetre képes ránevelni.

A nagy áldozatos szeretet szemléletére, amelyben Krisztus naponkint feláldozza magát az emberek üdvéért, Szent János evangélista fölkiált: «Szeretteim! ebben áll a szeretet: Isten elküldötte Fiát engesztelésül a mi bűneinkért. Ha Isten így szeretett minket, nekünk is kell egymást szeretnünk». (Ján. 4$_{10}$.)

Ha van tehát köztünk az egy közös szentáldozat által lelki közösség — «mert egy kenyér, egy test vagyunk sokan, mindnyájan, kik egy kenyérben részesülünk» (I. Cor. 10$_{17}$) — tegyük nemcsak a nemzetek nagy apostolának, Szent Pálnak, hanem elsősorban Krisztus Urunknak örömét teljessé azzal, hogy egyetértők vagyunk, egyazon szeretettel birunk, egyakaratúak és egyérzésűek vagyunk. «Egyikünk se tartsa azt a szeme előtt, ami az övé, hanem azt, ami a másé.» (Filip. 2$_{4}$.) *Kerner István dr.*

Liziői Kis Szent Teréznek igen kedvében járhatunk az alábbi fohásszal:

«Dicsőség az Atyának és Fiúnak és Szentléleknek, miképpen kezdetben vala, most és mindörökké. Amen. Uram, adj Egyházadnak szent papokat és buzgó szerzeteseket». 300 napi búcsút engedélyezett a S. Poemit. 1923 júl. 27.

Az új harang

A PLÉBÁNOS ÚR a hittanórán boldogan jött be az osztályba.

— Kis fiaim — kezdte mindjárt az ima után — jó hírt hozok: tudjátok, hogy újra építették templomunk mellett a haranglábat, most aztán a régi harang helyébe, amelyik sok derék katonával együtt a háborúban maradt, új harangot kapunk. Nagy áldás ez, kis fiaim. Tudjátok-e, miért?

A szőke,barna fejek meghajoltak a gondolkodás terhe alatt. Egyszerre csak Márton, a vendéglős fia, diadalmasan kiáltotta a katedra felé:

— Ha a harang jelzi majd az időt, nem késünk el többé a nagymiséről.

— Ez is igaz — mosolygott a plébános úr. — De azért ennyit egy közönséges óra is megtenne. Nem, a harang sokkal nagyobb dolog: hirdeti az örömeinket, megsiratja a bánatunkat, imádkozik a betegeinkért...

Imádkozik a betegeinkért! Mikes Andris csak ennyit jegyzett meg magának az egészből. Az édesanyja már hetek óta feküdt és a falusi orvos bizony nem sok jót ígért. Immel-ámmal mondogatta, hogy hát eltart még egy darabig...

Egyre-másra multak a napok, ólmos egyformasággal, fájdalmasan. Édesapa is olyan komolyan nézett maga elé, Andris pedig meghúzta magát és a ház valamelyik sarkában gubbasztott bús egymagában.

Annál jobban megdobogtatta szívét a jó hír. Egyébre se tudott gondolni. Hiszen alapjában véve olyan egyszerű a dolog: miután új harangot kapnak, az új harang pedig imádkozik a betegekért, hát majd édesanyjáért is imádkozik. Még hozzá azonnal! Már olyan soká tart ez a betegség! Aztán meg a harang első imája biztosan jobb, mint azok, amelyek már csak azután jönnek.

Mikor Andris itt tartott, már tudta is, mit akar. És amikor a plébános úr bejelentette, hogy Anna-Mária, a harangláb új lakója, húsvét napján fog először megszólalni, megrázta a fejét és kis szívében szilárdan eltökélte:

— Azt már nem! Mert legelőször édesanyámért fog megszólalni! Én magam fogom meghúzni a kötelet.

* * *

Beköszöntött a nagy nap. Andris kihasználta a betegség okozta zavart és már hajnalban kisurrant a házból. Dobogó szívvel lépdelt a mezei úton. Frissen zöldelt a tavaszi fű, a harmat úgy csillogott rajta, mint a gyöngy. Idejében érkezett a templom elé... Még nem szólalt meg a harang.

Ott azonban nagy csalódás várta Andrist: Hiába kereste a kötelet... Kötél nem volt sehol. A jó sekrestyés bácsi biztosan majd csak nagymise előtt szereli fel... Mit tegyen? Ha nem talál ki valami okosat, a csodálatos hang nem az édesanyjáért száll majd legelőször Ég felé.

Nem soká habozott. Mária-Anna ott függ a haranglábban... Az bizonyos. Mindannyian látták, amikor előző nap felhúzták a toronyba. Nem kel-

lett mást tennie, mint felmászni a még újonnan pirosló tető alá, ott majd megkonditja.

Szinte megijedt a saját vakmerőségétől, de azért elszántan indult neki. Három perc alatt megmászta a meredek, magas lépcsőket és lelkendezve, reménykedve állt meg a harang alatt. Olyan új volt minden. Még érződött a fa friss szaga és pókháló sem volt sehol. Egy alvó denevér csüggött fejjel lefelé az egyik gerendán.

De Andris nem sokat törődött ezekkel a részletekkel. Csak a harangot látta, a szép, ragyogó harangot, amely csillogva verte vissza a nap első sugarait. Remegő kézzel simogatta meg a síma ércet.

— Mondd, Mária-Anna — suttogta könnyesen — úgy-e imádkozol édesanyámért?

A harang biztosan szívesen imádkozott, de persze nem felelt. És imádkozni sem tudott magától, segíteni kellett neki. A gyermek izgatottan nyúlt alája, forró kezébe fogta a hideg bronznyelvet, magához húzta, aztán elerésztette...

Mély zengő, dagadó hang töltötte be a tornyot, a falut és körül az egész eget. Biztosan felszállott Isten trónusáig és a jóságos Atya szeretetébe ajánlotta a beteget.

Andris remegett az ijedtségtől, de azért nagyon boldognak érezte magát. Két kezét összekulcsolta és ő is imádkozott. Ekkor hirtelen durva kéz ragadta meg a gallérjánál és a sekrestyés dühös hangja kiáltott reá.

— Megvagy, csirkefogó! Nem szégyenled magad? Jösszte velem!

Andris úgy érezte, mintha idegen erő vitte volna le a lépcsőn. Odalent a plébános úr várta meg egy másik magas bácsi, aki előző este érkezett a városból és akit nagy tisztességgel fogadtak.

— Na, kis gazember — kezdte haragosan az idegen és Andrisnak még jobban inába szállt a bátorsága. — Hát te szólaltattad meg idönek előtte a keresztlányomat? Már most mit csináljunk veled?

— Bácsi, kérem... — hebegte Andris riadtan — ...én csak... én csak édesanyám miatt...

— Édesanyád miatt? Hogy érted ezt?

— Mert hát a harang imádkozik... és én azt akartam, hogy először édesanyámért imádkozzon... olyan beteg, szegény!

Mária-Anna keresztapja megfogta a gyerek kezét és letörülgette a könnyeit.

— Vigyél el az édesanyádhoz — mondta azután szelíden.

— A bácsi el akar jönni? Hozzánk?...

— Igen, az édesanyádhoz — felelte mosolyogva az idegen. — Meg akarom gyógyítani őt. Én orvos vagyok és Isten segítségével már sok beteget sikerült meggyógyítanom. Miért ne sikerülne ezúttal is?

Andris dobogó szívvel, boldog csodálkozással hallgatta. És az orvos megsimogatta, kézenfogta és mialatt mentek hazafelé, azt mondta neki:

— Látod, kis fiam, te leszel édesanyád megmentője azzal, hogy megszólaltattad a harangot. A harang imája a tieddel együtt biztosan eljutott az Úristenhez. — *l*—

Én vagyok az élő kenyér...

Oly fáradt vagyok, pihenni vágyom. Már-már alszom, amikor síró panasz, szívettépő jajkiáltás és — nem merem kimondani — istentbántó káromkodás, égbekiáltó szitkozódás, ocsmány beszéd disszonáns muzsikája zavarja meg édes álmom. A nagy zürzavarban elkábulnak érzékeim és csak e két szót hallom: Krisztust! Kenyeret!

Talán nem mindig hallható e kiáltás. De ott sír hangtalanul is minden ember szintelen arcán a könnytelen fájdalom, amit az élniakarás vágya sajtol ki a vérző szívekből.

Életet sóvárog minden.

A boldogságot kereső, élvezetet hajhászó világ magára eszmélt, fölfigyelt a názáreti Tanító szavára, Aki világosan, szerető atyai Szíve útmutatása szerint föltárta az igazi boldogság nyolcas útját, Aki rámutatott az élet-elvre, az éltető kenyérre: «Én vagyok az élet kenyere». (Jn. 6, 35.)

Nem tudom, mit látnak a marslakók, ha a Földre néznek, de valami furcsát, valami csodásat láthatnak. Nekem úgy tűnik fel, mintha a Föld visszafelé forogna tengelye körül. Nem. Ennél is bolondabb, veszedelmesebb. Belekábultunk a mámoritó élvezetekbe s elerésztettük életünk tengelyét, támaszát, Krisztust és most távolodunk életünk napjától, rohanunk el az éltető középponttól, magától az élettől. A természetes életösztön még nem romlott meg, fölkiált, ha belevág elevenjébe a haláltokozó gyilok: életet! — Fölsír cserepes ajkán a Miatyánk kérése, ha éhes: Kenyeret! Kenyeret! Alig van szegény földanyánk hátán parányi hely, ahol ne volna hallható e kétségbeejtő kiáltás.

Lankás magyar rónáink puha, fekete humuszát évről-évre gazdagabban borítja a rengő-ringó aranytenger telve érett kalászokkal, buja acél-búzával. Ez valóság, de költészetnek hangzik; és annak is megfelelne. Az aranyrengeteget látva megittasul a lélek és bizakodva emelkedik ki a lenyügöző csüggedésbéklyóból s vidáman mosolygó arccal néz a ködfátyolos jövőbe.

És mégis... — bár van éltető kenyér, mosolyt csalogató napsugár, dalos ajak, nótáskedélyű szív hiába keresünk igazi magyar életet, hiába krisztusi életet — nincs. Milyen kemény, rideg szó ez a nincs; de ez így van. Az a sok búzakereszt minden nyáron a határban gyászos trianoni kereszt;

magyar bánatunk, titkos fájdalmunk jelképes, néma keresztje. Nem tudunk kiemelkedni ebből a tompa aléltságból, nem tudunk életrekelni, mert nem ismerjük az *élet kenyerét*, mert nem esszük a *Krisztus-kenyeret*.

Hol ez a kenyér? Kié ez a kenyér?

Halljuk csak, mit mond magáról Jézus:

«*Én vagyok az élő kenyér*, mely mennyből szállott alá. Ha valaki e kenyérből eszik, örökké él; és *a kenyér*, melyet majd én adok, *az én testem* a világ életéért». (Jn. 6, 51. 52.)

Élni akarunk! Élni boldogan, élni örökké! Ezt akarja az édes Jézus is, az élők Istene. Ő maga képesít bennünket a szebb, az igazán boldog életre: Kenyeret ad, saját testét. Ez *éltet*, mert «az élet kenyere» — és *örökké* éltet, mert «élő kenyér», soha meg nem halhat. Ő mindenkit éltetni akar; nem zár ki senkit kegyes szívének meleg szeretetéből: «Jöjjetek hozzám *mindnyájan*»... (Mt. 11, 28.)

Pusztában járók vagyunk. Az út bizonytalan előttünk, a Nap heve szinte tűrhetetlen. Pihenjünk le egy kissé a puszták oázisánál! Nem kell Őt keresnünk: Ő maga kínálkozik szomjunk oltására, éhségünk csillapítására: «Aki énhozzám jön, *nem fog éhezni*, és aki énbennem hiszen, *sohasem szomjúhozik*». (Jn. 6, 35.) Ő gyönge testünk, halódó életünk erősítő, éltető kenyere, Ő üdvösségünk mámorító bora. «Aki énbennem hiszen, sohasem szomjúhozik» — nem szomjúhozik kielégítetlenül. Nem dermed meg sóvárgó, egetkereső lelke a megnemértés hideg, fagyasztó szelétől. Mennyei kenyeret... Panem de coelo..., üdvözítő italt nyujt neki az élet Mestere, szűzi testét, piros vérét. «Az én testem bizonnyal étel, és az én vérem bizonnyal ital. Aki eszi az én testemet és issza az én véremet, énbennem marad és én őbenne» (Jn. 6, 56. 57): az örök Istennel örök életet élünk, a boldog Istennel boldogok leszünk! Ki nem akar boldog lenni? Nincs — azt hiszem — teremtett lény, akiben ne élne, ne égne e vágy. Én is boldogságra törekszem, úgy-e, testvér, te is. De az igazi boldogságot csak a lelki örömök adják! Ha tudok — könnyes szemmel bár, de megnyugvással — a szenvedő Krisztusra nézve, véres keresztjét átölelve szenvedni..., szenvedni nagyon szeretetből... — ó, kimondhatatlan boldogság!... Testvér! Volt már ebben részed?... Szenvedni fájón, könnymosolyos arccal... tűrni megaláztatást, mellőzést, gúnyt, lenézést igazi lelki örömmel — nehéz, nagyon nehéz..., de mérhetetlen boldogság... Ez az örök élet előérzete, éltető fuvalma.

Mily kevesen gondolnak erre! Ó, mily kevesen ismerik a Krisztuskenyeret! A pusztában vándorló zsidók mohó vággyal szedték a mannát — és mi milyen lanyhák vagyunk a sok buzdítás után is: «Vegyétek és egyétek!» (Mt. 36, 26.)

A közönyös szívekben talán felüti gőgös fejét a hideg kétely: Kemény beszéd ez» (Jn. 6, 61) — de mi, akik szeretjük Jézust és Krisztusnak mondjuk Őt, leborulunk az Úr fehér asztala előtt és nyiltan, szívből, meggyőződésből valljuk Szent Péterrel: «Mi hittük és megismertük, hogy te vagy Krisztus, az Isten Fia». (Jn. 6, 70.) Uram! Ha lehetséges volt ötezer éhes hallgatód dús megvendégelése öt árpakenyérből és két szikár halból, akkor az is lehetséges, hogy az «élő kenyér», «az élet kenyere» önmagát adja éltető eledelül éhes lelkünk táplálására!

Bizalommal járulunk Hozzád, édes Jézusunk, mert Benned akarunk maradni; Benned, Általad bőségesebb életet élni s azért esedezve kérünk: «Uram! mindenkor add nekünk ezt a kenyeret» (Jn. 6, 34), az élő, az éltető kenyeret, a Krisztus-kenyeret! *Mikula László.*

A kegyelem csodálatos útja.

Svájci levél. (Vége.

Eszembe jut, kezdő teológus voltam, egyik bizalmas percben azt kérdeztem nagytudományú professzoromtól: nekünk, katholikusoknak annyi kiváló tudósunk van, miért nem írnak ezek olyan könyvet, hogy annak hatására mindenki megtér az Egyházba. Nagyot nevetett a jóságos ember öles naivságomon és azt mondta: látszik, még nem tanult dogmatikát; könyvet írhatunk, de kegyelmet nem adhatunk hozzá. Megtérni, hinni csak kegyelemből lehet. Nagyon igaz, amit a jó úr mondott. Tudósok írhatnak könyveket, melyekben lehet szellemi örömet, élvezetet találni, de a megtéréshez, a hithez kegyelem kell, melyet igen sokszor az egyszerű, buzgó, adoráló lelkek esdenek ki. Azok a rejtett zárdalakók, azok az ismeretlen kis jegyesei a szentségi Jézusnak, kikről a világ nem tud, azok a hitükben boldog lelkek, kiknek szívét vonzza az oltár élő kincse, bármerre járnak is, ezek az isteni kegyelemnek kiesdeklői, ezek termékenyítik meg a könyvek betűit, a szavak erejét s az apostoli munkát. Nagy vigasz ez azokra a kicsi lelkekre, kiknek élete jelentéktelennek látszik, de csakis látszik, mert szeretetük, imájuk, áldozatuk termi a legdrágább kincset, az igazi életről a kegyelmet. Ezzel jutalmazza Isten az alázatos, elrejtett, áldozatos életet.

A kis harcias rabbijelölt megtörten hagyja el bátyját, nem is sejti, hogy rövidesen ő is a keresztvíznek új életet fakasztó habjai alá hajtja mély alázattal és boldogan most még fennhéjázó fejét. Kezébe akad az Evangélium, a minden könyvek könyve. Sohse látta eddig. Olvasni kezdi s nem tudja letenni. Ezek más szavak, mint a többi könyv szavai. Eleven szavak és éltető betűk. Egy arc rajzolódik eléje, az Úr Jézus arca, ez a fenséges isteni s mégis emberi arc. Nem tud tőle szabadulni. Mindig elevenebb, fenségesebb és mégis szelídebb, mégis vonzóbb lesz ez az arc. Úgy jár, mint a reménytvesztett két tanítvány az emmauszi úton: gerjedezik, felmelegszik a szíve. Minél többet

olvas, annál jobban szomjazza a jóhír igéit. Megszereti Krisztust, nem tudja többé elhagyni. Vele van éjjel, vele van nappal. Fogoly lett, Krisztus foglya az ifjú. Üresnek érzi lelkét, ingatag talajnak talmudtudományát, befejezetlennek ősei hagyományát. Csupa kérdőjel a lelke multjának igaza iránt, tanítói nem tudják megnyugtatni. A lelkébe nyomult Krisztus-arc nem hagyja békén. Fut, siet Párizsba bátyjához és 24 éves korában karácsony szent vigiliáján újjászületik Krisztusban, megkeresztelkedik.

Nem lehet megindulás nélkül olvasni azokat a boldog meghatottságból írt szavakat, melyekkel egyik bizalmas barátját értesíti a nagy eseményről. Lelkendezve s a szinte földig roskadó hála szent érzelmeivel közli, hogy a szent keresztség pillanatában mintha kicserélték volna. Új ember lett. Eltűnt minden kételye, minden aggodalma, minden félelme. Szíve mintha tűzgolyóba merült volna, mely kimondhatlan és soha nem érzett békével és boldogsággal töltötte el. Egész más színben tűnt fel előtte a szertartást végző pap és annak egyházi ruhája, melytől azelőtt úgy félt és irtózott. Főképpen pedig valami szent erő, eddig ismeretlen elszántság fogta el, hogy az Egyházat, melynek fia lett, egész lelkével és minden tehetségével szereti, annak törvényeit megtartja és javát szolgálja.

Ime a boldogság és kegyelemittasultság szavai. Kiérezzük rajtuk az isteni szeretet illatát. Nem csoda, hisz a keresztség az Isten atyai szeretetének csókja az emberi lelken. Az első, a legszebb kegyelemnek érintése, beáradása az emberbe, melytől újra egy magasabb életre születünk és eltelünk lélekben sok-sok kegyelmi erővel, a Szentlélek adományaival, hogy magasztos istenfiúságunkhoz méltóan élhessünk. Ez a kegyelem bearanyozza gondolati, érzelmi és akarati világunkat és olyan nemes, magasabb indításokat ébreszt bennünk, melyhez foghatót semmiféle emberi tudás nem adhat. Huszonnégy évig nélkülözte, most annál kedvesebb. Sokáig nem tudott róla, most annál drágább. Földi atyja kitagadta érte, de ő más Atyát, a mennyei Atyát nyerte benne. Ó, hogy megszégyenítenek ezek a konvertiták bennünket, kik születésünk után rögtön újjászülethettünk, kik egy lépést sem tettünk a keresztségért, kik nagyon is ingyen kaptuk ezt a kimondhatlan nagy kegyelmet.

A keresztség után hamarosan a párizsi szemináriumban találjuk Libermannt. Pap akar lenni. A szent intézetnek nincs boldogabb lakója, mint ő. Van alkalma, hogy mélyebben nézzen abba a krisztusi arcba, mely már szívébe rajzolódott. A ház csendje, pontos rendje, tanulmánya, főleg pedig a ház lelke, az Eucharisztia, földöntúli boldogsággal töltik el. Minden reggel azzal ébred: a Mester itt van és hív téged. Most már nem fut tőle, mint valaha, sőt naponkint felkínálja magát, minden tehetségét, hogy szorosabb kapcsolatban legyen isteni Mesterével. Boldogan, gyorsan tünnek az évek, már-már számlálgatja a hónapokat, heteket felszenteléséig, mikor egyszerre nem várt, nem is sejtett szörnyű akadály merül fel, kitör rajta a szívbaj a maga rettenetes

formájában, gyakorta összeesik, habzik a szája. Ilyen betegséggel pap nem lehet. Mint a villámcsapás, úgy érte ez a baj. Isten nagy próbának veti alá. Libermann nagysága a súlyos kereszt alatt ragyog fel. Csodálatos nagy lelki nyugalommal, türelemmel és hősi bizalommal fogadja keresztjét és hordozza hosszú tíz esztendőn át. Bizonytalan lett sorsa, jövője. Az emberi ész sem segítséget, sem reményt nem nyujthatott. Istenben bízott. A reménytelenségben is remélt. Nagy hite, mély alázatossága és rendíthetlen bizalma, mely a szeretetből táplálkozott, tartotta fent. Ebből az időből származó levelei valóságos himnuszai az Isten iránt való nagy bizalomnak és szeretetnek.

A rettenetes baj hosszú tíz esztendeje alatt nem csökkent, sőt nőtt az isteni szeretetben. Reménytelen állapotában érlelődik meg lelkében a gondolat, hogy a szegény négerek apostola lesz. Istennél semmi sem lehetetlen. Ez volt ereje. Rómába zarándokolt. Kolduskénti él a koldusok között. Sokszor nincs egy falat száraz kenyere, de rendületlenül bízik, imádkozik, látogatja a szent helyeket. Beszél missziós tervéről papokkal, azok kinevetik. Ez sem szegi kedvét. Lorettóba zarándokol. A Szent Szűzben egyedüli bizalma. S ez nem csalta meg. Egyszersmindenkorra megszűnt szívbaja. Hamarosan pappá szentelték. Megalakította kongregációját és rövid élte már csak nagy Te Deum volt Isten s a boldogságos Szűzanya iránt. 1852-ben halt meg ötvenéves korában.

Drága lélek, szabad-e bajainkban csüggednünk? Látod, a jó Isten sokszor minő kanyargós, de mégis biztos úton vezeti a pici emberi lelket. Tanuljunk meg bízni, hinni, alázatos türelemmel szeretni. *Német István.*

OLTÁREGYLETI ÉLET.

Eucharisztikus programmunk az őszi országos katholikus nagygyűlés alkalmával. Az országos katholikus nagygyűlés legkimagaslóbb eseménye lesz az idén is az okt. 16-iki szentségi körmenet, amely reggel 9 órakor indul a Szent István-bazilikából az Országház elé, ahol *dr. Serédi Jusztinián* bíbornok-hercegprímás szentmisét, *dr. Glattfelder Gyula* püspök pedig szentbeszédet mond. Ezen a körmeneten az oltáregyleti központ a szokott módon vesz részt. Gyülekezés 8—8 ó. 20 p.-ig a bazilikának Erzsébet-tér felőli terraszán. Mivel a menet eleje már 8 óra 10 perckor elindul, kérjük az oltáregyesület tagjait, hogy pontosak legyenek, mert ¾9 után már senkit sem bocsátanak át a kordonon. A körmenet alatt a rózsafüzért imádkozzuk, amelyért — már 5 tized elvégzésénél is — a legfölségesebb Oltáriszentség közelében teljes búcsú jár.

Október 17-ike lesz a mi napunk. Közös szentáldozás reggel a 7 órai szentmisén lesz, mert a nagymisén igen sok alkalmatlansággal jár a gyülésre átalakított templomban. A nagymise a legméltóságosabb Oltáriszentség kitételével ½9 órakor kezdődik. Pontifikálja *dr. Rotta Angyal* pápai nuncius, c. érsek. A szentmise után elvisszük a templomból a legfölsége-

sebb Oltáriszentséget. 10 órakor érkezik a szentélyen keresztül Őeminenciája és azonnal megkezdődik a díszgyűlés. Elnöki megnyitót szintén Őeminenciája mond. Szónokaink: *dr. Oetter György* váci theol. tanár és püspöki szertartó «Az Eukarisztia mint áldozat» címen, *gróf Mikes János* püspök «A dublini eukarisztikus világkongresszus vezérgondolatai» címen és *dr. Pálfi Lajos* újbudai plébános «Az Oltáregyesület a plébánián» címen mond beszédet. A gyűlés után a pápai himnuszt énekeljük. — A legméltóságosabb Oltáriszentség újra csak délután 2 órakor tétetik ki imádásra, miután a templomot rendbehozták. (A nagymisén és a gyűlésen fenntartott helyekre jogosító jegyek az Oltáregyesület irodájában [IX., Üllői-út 77.] okt. 9—15-ig kaphatók.) Este 7—8-ig ünnepi szentórát tartunk a legfelségesebb Oltáriszentség imádására. Vezetője: *dr. Breyer István* trisipai püspök, esztergomi kanonok és szemináriumi rektor. Áldás után kezdődik az egész éjjelen át tartó szentségimádás, melyre jelentkezni csak nőknek lehet október 9—15-ig a központi irodában. Minden oltáregyesület küldje el megbízottját, aki beszámol tagtársainak a díszgyűlés lefolyásáról, illetve vezérgondolatairól. Addig pedig imádkozzunk, hogy minden kegyelem megadassék azoknak, kik gyűlésünket irányítani fogják. A szentségi Jézus nevében hívjuk szeretettel részvételre az oltáregyesületek tagjait.

A Szent József-harang ügye. Már említettük m. t. olvasóinknak, hogy még a háborúban elvitt nagyharangunk pótlására egy 12 mázsás, Szent József tiszteletére szentelt harangot szeretnénk beszerezni az Örökimádás részére. A harang mindennap akkor fog szólni, mikor a legméltóságosabb Oltáriszentséggel áldást adnak. Azonkívül nagy ünnepeken az ünnepi szentmisében Úrfelmutatáskor és ünnepélyes alkalmakkor a főpásztor érkezésekor. — A jún. végéig begyűlt adományokról beszámoltunk, most a jún. 29—szept. 25-ig begyűlt adakozásokról számolunk be. A Szent Kereszt-oltárnál felállított harangperselyben júniusban 116 P 81 fill., júliusban 50 P 14 fill., augusztusban 80 P 20 fill. Szent József-képek eladásából (Üllői-út 77. alatti porta) 7 P, Csányi János és neje 10 P. Sz. P. (Újpest) a gyűjtés kezdetén adott 40 P-höz újabb 10 P-t, Szilvássy Gyula gyűjtése (Hatvan) 20 P, Wintermantel Józsefné 5 P, Hós Margit 3 P, Eszterházy Mary grófnő 100 P. Szent József nem lesz hálátlan a nemesszívű jótevők iránt. További nemes adományokat kérjük az Oltáregyesület irodájába (IX., Üllői-út 77.) vagy a templom lelkészéhez eljuttatni.

Az Örökimádás-zárdának (Mária Reparatrix) nagy vendége volt. Szeptemberben hivatalos látogatásra jött Rómából Mater Maria de Sacratissimo Corde generalisanya. A ház ügyeit rendben találta és legnagyobb megelégedését fejezte ki a tapasztaltak felett. Különösen tetszett neki az Örökimádás-templom szépséges hitélete, amelynek létrejöttében nem csekély része van a reparatrix zárda szerzetesnői által adott vonzó jópéldának. Kifejezte abbeli meggyőződését, hogy okvetlen szükség van egy olyan II. házra, ahová a munkában kifáradt budapesti reparatrix apácák időnkint pihenni mehessenek. Azonban ehhez még több hivatás és anyagiak kellenek. Imádkozzunk mindkettőért, hogy az Oltáregyesületért oly önzetlenül fáradozó szerzetnek ez a régi vágya minél előbb teljesülhessen.

Felelős szerkesztő: **dr. Mátrai Gyula.** — Felelős kiadó: **dr. Mészáros János.**

Stephaneum nyomda r. t. Budapest. Nyomdaigazgató: **Kohl Ferenc.**

XXXII. ÉVF. 1932 NOVEMBER

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGITÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Budapest, Üllői-út 77.

Előfizetési ára egy évre 2 P 50 f.
Jelen példány 25 f.

Megjelenik minden hó elején.

TARTALOM: *Dr. Serédi Jusztinián:* Törjük össze a bálványokat. — *Mikes János gróf:* A dublini eucharisztikus világkongresszus vezérgondolatai. — *Török István:* Miatyánk. — *Nagelreiter Alajos dr.:* A szentségimádás hatásai. — *Központi:* Novemberi imaszándékunk. — *Volarics Ferenc:* Szent Erzsébet nyaklánca. — *Király Ödönné:* Tűz a domboldalon. — *Munkácsi László:* Maradj velünk... — Oltáregyleti élet.

P. Plus R. jezsuita atyának híres **„Dieu en nous"** című munkáját P. Gálffy S. J. fordításában kiadta a Korda. Amikor a francia kiadás megjelent, megemlékeztünk a könyv kiváló értékéről. A címe magyarul **„Isten bennünk"** megmondja miről szól a könyv: bensőséges, bizalmas viszonyunkról Istennel. A lelkiéletben kimondhatatlanul fontos ez a viszony. Sőt mondhatnók nem is lehet állandó és értékes lelkiélet az Isten közelségének nemcsak gondolata, de érzete nélkül. Ha van, nem igazi, nem tartós, nem gyümölcsöthozó. Igen hálásak lehetünk érette P. Gálffynak, a könyv finomtollú fordítójának. Szívesen ajánljuk mindazoknak, akik komolyan keresik és munkálják lelkük üdvét és többre akarják vinni a közönséges átlagnál. Kapható a Kordában, Bpest, VIII., Mikszáth K.-tér 3.

***

Rózsafüzér képes naptár az 1933. évre. Az elsőnek megjelent e naptárt a budapesti Szt. Domonkos-zárda adja ki (VII., Szt. Domonkos-u. 3.) Igazán minden benne van, amit egy jó naptártól elvárunk. Megfelel az egyszerű és legműveltebb ember naptárigényeinek. Tartalma változatos és korszerű is. Érdekes ismertetést hoz az új nagy dominikánus Szent Albertus Magnus életéről, akit nemrég iktatott szentjei sorába az anyaszentegyház. Szívesen ajánljuk m. t. olvasóinknak.

Az Oltáregyesület irodájában (IX., Üllői-út 77.) kapható:

	Pengő		Pengő
«Örökimádás» folyóirat egész évi előfizetése	2·50	Litánia Szent Józsefről	—·05
Egyes példány	—·25	Levelezőlapok «Örökimádás-templom»	—·10
Régi teljes évfolyam	1·20	«Kánter Károly»-emlékkép	—·05
Vezérkönyve	—·80	«Jézusom Örömöm» folyóirat, előfizetés egész évre	1·60
Felvételi füzete	—·10	Egyes példány	—·16
Félszázados története	3·—	Az Euch. Gyermek Szöv. érme	—·32
Érme	1·—	Indulója	—·08
Szervezése és működése	—·10	Kis Örökimádás imakönyv	1·—
Jézus Szíve hónapja, fűzve	—·30	Fehér liliom	—·15
Kötve	—·60	Az isteni Gyermekbarátnál imakönyv	1·50
Nádasdy «Havi magány»	—·80	Hozzávaló énekpótfüzet	—·50
Kis Szent Terézia szelleme	3·50		
Litánia latin szöveggel	—·50		

Törjük össze a bálványokat.

Őeminenciája, a bíboros hercegprímás a következő gondolatokkal nyitotta meg díszgyűlésünket:

A RÉGI filiszteusoknak volt egy Dagon nevű bálványuk, mely felül nőalak volt, alul pedig halformájú. Amikor hatalmunkba ejtették a frigyszekrényt, azt a saját templomukban Dagon mellett állították fel. A bálványt másnap a frigyszekrény előtt a földön széttörve találták, mert nem bírta el az élő Isten közelségét. De az Isten sujtó keze is meglátogatta a filiszteusokat, mert saját lelkükben nem akarták ledönteni az élő Isten színe előtt a holt bálványt...

... Kedves Testvéreim! A filiszteusok ama viselkedése, sajnos, megvan a mai modern emberben is. A modern ember is odaállítja az élő Isten mellé a bálványát, odaállítja a vagyont, oda a földi élvezeteket, odaállítja önmagát és ahelyett, hogy ezeket a bálványokat eltörné, törekszik az élő Istent eltávolítani a saját lelkéből és családjából, a társadalomból. Ezért van az, kedves testvéreim, hogy az élő Isten a modern embert épúgy sujtja, mint sujtotta a filiszteusokat. Eltöri Isten a mai embert, eltöri a bűnös élvezetet, eltöri a magát istenítő embert és az egész emberiségre szégyenteljes büntetést bocsájt. Mi, akik hiszünk az élő Istenben, mi, akik imádjuk az Eucharisztiát, mi nem akarjuk a bálványokat megtűrni önmagunkban, mi magunk akarjuk eltörni ezeket a bálványokat és azután leborulunk az Oltáriszentségben jelenlévő Isten előtt.

Az a célja a mi ünnepi gyűlésünknek, hogy az élő Isten szeretetében megerősödjünk, hogy mindent csak az Istennek rendeljünk alá és ezáltal nemcsak legdrágább kincsünket, saját lelkünk üdvösségét mentsük meg, hanem, hogy eltávolítsuk azokat a bajokat, amelyeket ezek a bálványok hoztak a földre. Reméljük, hogy ez az imánk meghallgatásra talál Isten színe előtt és ha az Isten látja, hogy nem akarjuk Őt száműzni családunkból és ha látja, hogy a legméltóságosabb Oltáriszentséggel egyesülni akarunk, leveszi rólunk sujtó kezét.

A dublini eucharisztikus világkongresszus vezérgondolatai.

Gróf Mikes János püspök előadása.

Nagy örömmel teszek eleget annak a felszólításnak, hogy jelen díszgyűlésen egy beszéd keretében számoljak be a dublini eucharisztikus világkongresszuson nyert tapasztalataimról; nagy örömmel teszem ezt, mert megadatott nekem az a kegyelem, hogy elmehettem a Szentek Szigetére és láthattam az ír nép hitét, az Eucharisztika iránt való szeretetét és a nagy tiszteletét az Egyház szolgáival szemben. Láttam ennek a népnek ujjongó örömét a Szentatya küldötte láttán és láttam, amint egymillió ember hódolt és borult térdre az Oltáriszentség előtt.

Önöket is részesíteni akarom abban a kegyelemben, ezért a kongresszusról egynéhány dolgot elmondok. A tárgysorozatban az van, hogy a dublini eucharisztikus világkongresszus vezérgondolatáról beszélek. Ezt akarom kihámozni.

Minden kongresszusnak van valami célja: vagy hogy valami tudományt előbbrevigyen, vagy valamilyen felfedezést elterjesszen, esetleg vitás kérdésekben döntsön. De ennek a kongresszusnak nem ez volt a célja. Én úgy tudom, hogy az Eucharisztia tana nem változott az utolsó vacsora óta. Az apostolok is azt hitték, vallották és tanították, hogy az Úr szent testét és vérét vették. Amint az emmausi tanítványok megismerték a kenyérszegésről a Mestert, mi is megismerjük Őt ugyanabban a titokban. Úgy, mint az első véres áldozat mellett gúnnyal haladt el az emberiség, úgy most a vértelen áldozat mellett halad el az emberiség egy része hitetlenül. Az Eucharisztikus kongresszus célja nem lehet ennek a dogmának továbbfejlesztése. Nem lehet a célja, hogy ezt a dogmát az emberi ész számára érthetővé tegye. Ebben különbözik ez a kongresszus más kongresszusoktól. Mégis van célja: *közelebb hozni az Eucharisztiát a mai emberhez, a mai ember mentalitásához.* Erre a kongresszusra elzarándokoltak a világ minden részéből, a társadalom minden osztályából, az egyetemek tanárai és az öreg anyókák, hogy saját országuk és nemzetük képviselői legyenek abban a nagy Credóban, abban a nagy hitvallásban, amely azt mondja, hogy a földkerekség minden részén hisznek a nagy misztériumban. Elviszik a kongresszusra az egész világ hódolatát és hitét és mindenki megy, hogy elégtételt adjon azok helyett, akik az ő nemzetéből sértik és bántják az eucharisztikus Krisztust. Nagy dolog az, ha az ember egymillió embert lát térdenállva és látja, hogy ezek mindazt hiszik, amit én. Mindannyian hiszik, hogy a kenyér színe alatt ott van Krisztus, bár Őt nem látják. «Visus, tactus, gustus in Te fallitur sed auditu solo tuto creditur...»* Nem csak én hiszem ezt, hanem egymillió ember és az én hitem megerősödik a százezrek hitében.

Mi volt a dublini eucharisztikus kongresszus jelentősége? Én voltam Máltában. Ennek a kongresszusnak az volt a vezérgondolata, hogy Szent Pál 2000 évvel ezelőtt itt járt és ő ugyanazt hitte, amit hiszek én. Voltam Bécsben. Ennek jelentősége abban állt, hogy megmutatta mily nagy a császári család hite az Eucharisztiában és mit köszönhet a dinasztia az Eucharisztiának. Ennek a kongresszusnak az volt a következménye, hogy a szabadkőművesek elhatározták, hogy felveszik a harcot ez ellen a hívő sereg ellen. Voltam Sidneyben a kongresszuson és az volt a benyomásom, hogy ha összeroppan is az öreg Európa a régi bűnök súlya alatt, az Eucharisztia megmarad Ausztráliában és Újzélandban.

És mit láttam Dublinben? Azt láttam, hogy mit jelentett az Eucharisztia az írek szigetének. Szent Patrik ment a sziget egyik kis helységéből a másikba és vitte magával a kenyeret és bort és átváltoztatta azt. És ahol ő misézett, ott megmaradt a hit. Szent Patrik relációban van a magyarokkal is, mert tanítója volt Túri (toursi) Szent Mártonnak, aki Sabariában** született. Szent Patrik valóságos hithirdető iskolát tartott. Elhajózott mindenfelé: Skóciába, a mai Németországba és nem vitt magával semmit, csak lelkesedését, sem tudományt, sem pénzt, sem erszényt, sem táskát, sem sarut. (Luk. 10, 4.) És ahová ment, ott volt mise, ott volt Eucharisztia és abból hit fakadt. És ugyanezek az írek éltek ebben a hitükben és aztán jött a sziget letörése és aztán jött a protestáns Anglia uralma és 300 évig nem lehetett misét mondani. Aki misét mondott, ipso facto halálra volt ítélve, aki papot elrejtett ipso facto halálra volt ítélve, az a hely, ahol misét mondtak, ipso facto az állam tulajdona lett. Rejtve miséztek és ha nem volt más mód, úgy bárkába szálltak és kint a tengeren mutatták be a vérnélküli áldozatot, így kerülték meg a törvényt. Én magam láttam egy templom mellett egy ilyen bárkát és megkérdeztem, hogy miért helyezték ezt ide. És azt felelték nekem, hogy ez még abból a korból való, amikor csak ilyen bárkákban, kint a tengeren volt szabad misézni.

A vértanuk száma végtelen. Nem volt hónap, hét, nap, hogy valakit ki ne végeztek volna. Azért az ír nép szegény, mert a kivégzettek vagyonát elkobozták. Nem láttam olyan szegény népet, mint ez. Budapestnek nincs oly szegény, nyomorgó külvárosa, mint Dublinnek. Nem láttam itt Pesten sem olyan rongyos gyermekeket, mint ott. De türelemmel viselik szegénységüket, mert az Eucharisztiáért lettek szegények. Sokat deportáltak közülök, mert nem akartak az angol katholikus egyház alattvalói lenni, mert ott nincs pápai successio és ezek vitték a hitet Kanadába, Délafrikába a Pacific szigetekre. Újzélandba is ők vitték a kereszténységet. Az biztos, hogy ezek az írek az ő hitüket csak az Eucharisztiához való ragaszkodás útján tudták megtartani.

* Csalatkozik benned a látás, az ízlés, a tapintás, de hallás után biztosan hisszük.

** A mostani Szombathely.

Ez volt a panis martirum.* Ez adta a dublini eucharisztikus kongresszus alaphangját. A mártirok hite volt az, amely ott megnyilvánult.

Egy másik dolog, ami megragadott: az elökelő világiak époly napi áldozók, mint az egyszerübb néposztályok gyermekei. Napi áldozók az orvosok, mérnökök, magasrangú tisztviselők és maga De Valera elnök is, aki vérbeli politikus. Amikor a nagy processzió volt: délben mise után kezdődött és estig tartott, míg az óriási embertömeg felvonult. Egy elökelő úr vitt engem autójában. Délfelé elvitt engem a misére, mely a processzióit megelőzte. Amikor vége volt a processzionak, egy kollégium udvarán várakozott rám. Megkérdeztem, hogy mit szól a processzióhoz? És ő azt felelte, hogy nem látta, mert különben nem tudott volna az autóval idejönni értem. És hozzátette: de nem baj, kérem, itt legalább kevesebb szórakozottsággal imádkozhattam. Ezt a hitet találtam az elökelő uraknál. És minél szegényebb volt az utca, annál szebben volt feldiszítve. Az egész város, nem: az egész sziget egy zászló, egy ujjongás volt. És én láttam, hogy ezek az irek, akik az ő szabadságukért véres harcokat vívtak, szegénységük miatt sohasem lázadtak fel. A mindennapi áldozás ad erőt nekik.

Másik dolog, ami feltünt: ha egy püspök megállt az utcán, egész rajok vették körül őt, hogy gyűrűjét megcsókolhassák. Megértettem, hogy ez a nép miért van oly tisztelettel a tiszta papi kéz iránt; mert ezek szolgáltatják ki az Eucharisztiát és a papok készek voltak bármikor meghalni hitükért.

És hazajöttem azzal a hittel, hogy ott lesz nagy az Eucharisztia tisztelete, ahol a nép képes szegénnyé lenni az Eucharisztiáért és ahol a pap képes meghalni az Eucharisztiáért és ahol ez a papi kéz tiszta, hogy tisztán érintse a Legtisztábbat.

A Szentek Szigetén az Eucharisztia valóban panis apostolorum, panis martyrum, panis pauperum.**

* A vértanuk kenyere. ** Az apostolság, vértanuság és szegénység kenyere.

MIATYÁNK

Miatyánk Isten! ki vagy a mennyben,
Örök valóság, hatalmas úr,
Ki a földre jöttél emberi testben,
Hogy megmutasd nékünk merre az út.

Jöjj közénk újra, szeretet Istene,
Tekints a földre, mit elméd alkotott,
Tekints a földre égi trónusodból,
Lásd meg e nyomort, mely feléd sikolt.

Nézz be a kunyhóba, nézz a palotába,
Mindenütt, hol csak emberszív dobog,
A világnak mind a négy sarkában,
Mindég és mindenütt könny és vér csorog.

Igaz, messze tértünk a kijelölt útról,
Melyen hogy járjunk Te akarod,
De bűnünk mégis lehet, e oly nagy,
Hogy ennyire sujtsa büntető karod?

Könyörülj meg rajtunk, mindenható Isten,
Nézd e lázban égő sok könnyes szemet,
Essen meg szíved az éhező emberen,
S adj minden napra egy darab kenyeret...

Török István.

A szentségimádás hatásai.

A SZENTSÉGIMÁDÁST otthon is lehet méltóképpen végezni, de tuladonképpeni helye mégis a templomban a tabernakulum előtt van a szentmisével, szentáldozással vagy egyszerű szentséglátogatással kapcsolatban. A szentségimádás rendkívül nagy hasznát áldásos hatásaiból ítéljük meg. A sok hatás közül különösen hármat emelünk ki.

A szentségimádás, ha méltóan és áhítattal végezzük, elszakítja szívünket az ideiglenes, a földi javaktól. A tapasztalás bizonyítja, hogy azon felebarátaink, akik buzgóan és gyakran végzik a szentségimádást, amennyiben sokszor és hosszabb időre mennek vizitre a szentségi Jézus elé, Vele a gyakori szentáldozásban lángoló szeretettel egyesülnek és nemcsak vasár- és ünnepnapon, hanem hétköznapokon is élő hittel vesznek részt a szentmisén, nagyszerűen függetlenítik magukat Jézus kegyelmével az anyagiaktól és javaikat Jézusért szívesen megosztják a szegényekkel, a nagy inséget szenvedő munkanélküliekkel. Az eucharisztikus Jézus előtt felvilágosul a lelkük és belátják, mily hiú és mulandó a világ, mily nagy gondot és lelki szomorúságot okoznak az élő hittel Istent ismerő szívnek a világ csalfa kincsei.

Itt megismerik Azt, aki, midőn gazdag volt, érettünk annyira szegénnyé lett, hogy nem volt hová fejét lehajtsa. Itt a tabenakulumból hallják a tanítást: «Nem szolgálhattok egyszerre Istennek és a mammonnak . . . boldogok a lelki szegények . . . ne szeressétek a világot, sem azt, ami a világban van, mert aki a világot szereti, abban nincs az Atya szeretete . . .» Itt, a legméltóságosabb Oltáriszentség előtt mély és áhítatos imába merülve könnyebben elhatározzák, hogy sok önmegtagadást akarnak gyakorolni, a világ megengedett örömeiről és élvezetéről is minél többször a szegények kedvéért, Jézus iránt való szeretetből, lemondani . . .

Így Szent Alajos († 1591) könnyen, szinte játszva mondott le Rezső öccse javára a hercegi koronáról, elsőszülötti jogáról és a jezsuita rendben önmegtagadásból a legrosszabb, a legsötétebb szobát kérte, amelynek legszegényebb volt a berendezése. Halálos ágyán pedig alázattal kérte elöljáróit, engedjék meg, hogy a puszta földre fektessék, hogy mint szegény, bűnbánó bűnös halhasson meg. Mi képesítette Szent Alajost arra, hogy a földi javaktól oly tökéletesen el tudott szakadni? Az Oltáriszentségnek gyakori és áhítatos imádása. Már mint diák és később mint kispap, naponként több órán át mély áhítatba merülve imádta a nagy Szentséget szentséglátogatásai, szentáldozásai és szentmisehallgatásai alkalmából.

A méltó szentségimádás meggyujtja a szívet égi szeretettel, amely nyilvánul főkép az elkövetett bűnök megbánásában, a buzgó törekvésben, hogy Istent többé meg ne bántsuk és a szeretetben, amelyet felebarátunk iránt táplálunk.

Tényleg mindazok, akik sűrűen végzik a szentséglátogatásokat, gyakran áldoznak és szent áhítattal vesznek részt a szentmisén, szóval méltóképpen és buzgón imádják az Oltáriszentséget, csak úgy égnek a tiszta istenszeretet lángjától, igaz, őszinte és mély bánattal siratják meg elkövetett bűneiket, szorgosan vigyáznak, hogy Jézus szentséges Szívét halálos bűnnel többé meg ne sebesítsék és sok szeretetszolgálatot tesznek felebarátaiknak: sokat imádkoznak a bűnösök, hitetlenek, istentelenek megtéréséért, a haldoklókért, tisztítótűzben szenvedő lelkekért, munkanélküliekért, szegényekért, nagylelkűen dolgoznak az inségakció sikeréért, kifogyhatatlanok az alamizsnálkodásban stb.

Szentségimádó testvéreink honnét merítik e gyönyörű tettekhez az erőt? A szentséglátogatások, szentáldozások és szentmisehallgatásokon végzett szentségimádásból, miként Szent Alajos is onnét nyerte az erőt. Égi szeretet fénylett arcán valahányszor áldozott és szentséglátogatáskor az eucharisztikus Jézus végtelen szeretetéről elmélkedett. Egyetemes gyónásakor oly igaz s mély bánata volt, hogy a gyóntatószékben elájult. Pedig jóformán bocsánatos bűnről sem lehetett nála szó. Felebaráti szeretete különösen Rómában ragyogott, midőn ott a pestis dühöngött. Szent sietséggel járta be Róma utcáit, hogy könyöradományokat gyűjtsön a szegény betegek részére, akiket csodálatos odaadással ápolt és vigasztaló tanításaival türelemre intett...

A szentségimádás harmadik hatása abban áll, hogy felfegyverez minket a halál borzalmai ellen. Az ember legkomolyabb és legfélelmetesebb pillanata, amikor számadásra kell megjelennie az Isten ítélőszéke elé. Ekkor vérrokonaink és világi barátaink körülállhatják siránkozva halálosságunkat, tördelhetik kezüket és jajgathatnak, ide-oda igazíthatják a haldokló párnáját, a halál keserűségét megédesíteni nem tudják. Csak Jézus Krisztus teheti meg ezt, aki meg is édesíti a halál keserűségét mindazoknak, akik egészséges napjaikban a tabernakulum előtt szeretettel meglátogatják, gyakran áldoznak és a szentmisét lelkiismeretesen és mély áhítattal hallgatják. Az Oltáriszentség buzgó imádóihoz életük alkonyán az édes Jézus biztosan elmegy utolsó útravalóul, megvigasztalja és megerősíti őket végső bajvívásukban, tompítja a halál fullánkját, édes békét és alázatos megnyugvást csepegtet lelkükbe. Millió és millió szív, amely buzgóan és nagy szeretettel gyakorolta a szentségimádást, nyert haláltusájában a szentségi Jézustól édes vigasztalást és csodálatos megnyugvást...

A szentségimádó Szent Alajos is ezt tapasztalta élete végóráján. Mikor a tartós és szeretetteljes betegápolástól ő is megkapta a pestist és érezte közeli halálát, örömmel írta meg ezt édesanyjának, gyermekdeden búcsúzott el tőle, megköszönte édesanyai ápolását s szeretetét, imáiba ajánlotta magát és kérte, ne szomorkodjék közeli kimulása miatt. Isten elragadtatásban tudtul adta Alajosnak halála napját és mikor ápolója hozzá belépett, így szólt: «Tudod, micsoda örömhírt kaptam?» «Nem» — felelte az ápoló. «Nos hát megmondom. Nyolc napon belül meghalok. Örülj velem, testvér. Segíts engem Istennek hálát adni és a Te Deum-ot énekelni.»

A mi végóránk is elérkezik. Vajjon boldog lesz-e, mint Szent Alajosé? Vajjon mi is Te Deumot énekelünk-e akkor? Igen, hogyha gyakran imádtuk földi életünkben az Eucharisztiát. Testvérek! Elsősorban mi magunk legyünk buzgó szentségimádók, azután képesek leszünk másokat is jó példával, tanítással, rábeszéléssel erre rávenni. Gondoljuk és fontoljuk meg, hogy jó sokan, különösen a munkások ezrei és tízezrei még távol vannak a tabernakulumtól. Ezeket visszahozni a szentségi Jézushoz sok és nehéz munkát jelent. Nagy buzgóságot kell kérnünk, kegyelmet az édes Jézustól e szent oltáregyleti munkához. Szánjuk meg e tévelygő embertestvéreinket. Midőn inségükben anyagi áldozatainkkal segítjük őket, mindenek előtt mentsük meg Jézus kegyelmével halhatatlan lelküket! *Nagelreiter Alajos dr.*

Novemberi imaszándékunk.

A tisztítótűzben szenvedő lelkek segítése.

A szenvedő lelkek szenvedéseikkel teszik jóvá bűneiket. Ezek a szenvedések nem önkéntesek, azért kevés a jóvátételi értékük. Ellenben itt a földön az önként vállalt, vagy természetfölötti gondolkodással, zúgolódás nélkül elfogadottaknak, óriási értékük van. Ezeknek fölajánlásával épúgy segíthetünk a szenvedő lelkeken, mint az érettük adott alamizsnával vagy búcsúkkal.

A szentek egyessége alapján egy család a küzdő, szenvedő és diadalmas Egyház. Az egyiknek érdemei vagy imái javára válhatnak a másiknak, ha akarjuk, akárcsak a család egyik tagjának kiválósága protekció, előny a család többi tagjainak a földön. Szentegyházunk tanítása szerint az isteni igazságosság elfogadja a mi jóvátételünket a tisztítótűzben szenvedő lelkekért. Természetesen annál többet ér a jóvátétel, mennél à propos-bb, vagyis mennél inkább olyan, mint amilyennel egy szenvedő lélek tartozik. Valamennyi pedig szenvedéssel tartozik.

Elfogad azonban az isteni jóság más elégtételeket is.

Az igazságosság szelleme alapján elfogadja tőlünk azokat a jócselekedeteket, amelyeket a szenvedő lelkek elmulasztottak. Például szentmisehallgatást, a vasárnapi szentmisét mulasztott szenvedő lelkek javára. Vagy alamizsnát az életükben fösvények, tisztítótűzi szenvedéseinek megrövidítésére.

Külön hatalmas és biztos jóvátételi és segítő eszköze szentegyházunknak a szenvedő lelkek javára nyerhető búcsúk. A legfőbb bűnbocsájtó hata-

lom alapján lehetséges, hogy a Szentatya a bűn büntetését is elengedje (ez a búcsú = indulgentia) bizonyos jócselekedetekre való tekintettel, az Úr Jézus szenvedésének végtelen érdemei alapján. Amint a keresztrefeszitett Úr Jézus a jobb latornak egyetlen fohászáért: «Emlékezzél meg, Uram, rólam, ha országodba érsz» teljes búcsút engedélyezett, mondván: «Még ma velem lész a Paradicsomban». Az Egyház feje, Krisztus helytartója, engedélyez búcsúkat egyes fohászok, vagy jócselekedetek után, néha teljes, néha részleges búcsúk formájában. Ezeket fölajánlhatjuk a szentek egyessége alapján a szenvedő lelkekért.

Az Oltáregyesület tagjai minden hónapban egy tetszés szerint választott napon teljes búcsút nyerhetnek a szokott feltételek mellett. (Szentgyónás, szentáldozás, legalább egy Miatyánk, egy Üdvözlégy a Szentatya szándékára; a napi áldozóknál nem szükséges a külön gyónás, csak a szentáldozás fölajánlása és ima a Szentatya szándékára.)

Azonkívül az imádási óra napján, a hónap első csütörtökén, első pénteken, a szokott feltételek mellett és a havi gyülekezet napján (II. vasárnap), ha a közös szentáldozáson és prédikáción résztveszünk.

Havonkint egyszer teljes búcsút nyer még minden oltáregyleti tag, aki hetenkint legalább 6 órát dolgozik a szegény templomok javára és ezen munkáját rövid imával kíséri. Ime az Oltáregyesület tagjainak mennyi jóvátételi alkalom adódik a tisztítótűzben szenvedő lelkek javára. Ha még rágondolunk, a legméltóságosabb Oltáriszentség előtt (ha nincs is kitéve) végzett öttized rózsafüzér után nyerhető teljes búcsúra a napi áldozóknak az «Ime én jóságos Jézus» imának keresztelőtti elvégzésére, vagy a misszióskereszt előtt mondott öt Miatyánk-Üdvözlégy elvégzésével nyerhető teljes búcsújára, akkor igazán mindennap kiszabadíthatunk nem is egy, de néha három-négy teljes búcsúval ugyanannyi szenvedő lelket is.

A novemberi rendkívüli teljes búcsúnapok az oltáregyesületi tagok részére: november 1., november 2. (ezen a napon az oltáregyesületi tagsággal járó teljes búcsún kívül annyi teljes búcsút nyerhetünk, ahányszor egy templomot meglátogatva, ott a szenvedő lelkekért valamit imádkozunk), november 13.

A röpimák közül kettőre hívjuk fel az oltáregyesületi tagok figyelmét: «Én Uram, én Istenem» után 7 évi és 7 negyvenednyi búcsú, ha a Szentostyára tekintve mondjuk; és «Irgalmas Jézus, adj nekik örök nyugodalmat» szintén 7 évi és 7 negyvenednyi búcsú mindannyiszor, ahányszor csak tiszta szívből mondjuk.

Mutassuk meg a szenvedő lelkeknek, hogy a szentségi Jézus szeretete megtanított a felebaráti szeretet gyakorlására nemcsak azokkal szemben, akiknek nyomorát látjuk, de az előttünk láthatatlanul a tisztítótűzben szenvedő felebarátainkkal szemben is. *Központi.*

Szent Erzsébet nyaklánca.

SZENT Erzsébet, II. Endre magyar király leánya, egészen kicsiny korában hagyta el hazánkat. Még négyéves sem volt, amikor fényes kísérettel Thüringiába vitték. Hermann őrgróf maga akarta felnevelni fiának jövendőbeli feleségét.

Mint saját gyermekét, úgy szerette Erzsébetet, mert Szent Erzsébet szeretetreméltó kedves gyermek volt. Nagyon sokszor megajándékozta őt valamely apróságggal. Szent Erzsébet ilyenkor csillogó szemmel megköszönte az ajándékot és elment. Az őrgróf pedig nagyon boldog volt, hogy a kis leányt örülni látta.

Így ment ez sokáig. Végül egyszer feltűnt az őrgrófnak, hogy az ajándékokat soha többé nem látta Erzsébetnél. Azt gondolta, hogy talán becses emlékül teszi el.

Egy alkalommal szép üveggyöngy nyaklánccal lepte meg. Erzsébet kézcsókkal köszönte meg a szép ajándékot s azután elszaladt. Az őrgróf utána tekintett s ekkor meglepő tapasztalatra jutott. A kis leány nem szobája felé, hanem az udvarra futott.

— Bizonyára megmutatja a gyermekeknek — gondolta.

Jobban kihajolt az ablakon, hogy szemlélhesse a csodálkozó gyermekek ujjongását. De csalódott. Erzsébet odavegyült a gyermekek közé, de nemsokára el is tűnt közülük. Az őrgróf most már igazán kíváncsi volt, hogy mit csinál Erzsébet a nyaklánccal. Lement a gyermekekhez az udvarra.

— Hol van Erzsébet? — kérdezte fiától, Lajostól, Erzsébet jövendőbeli férjétől.

— Erzsébet? — felelt csodálkozva Lajos — az előbb itt volt, de hogy hova lett, nem tudom.

— Ezen az úton ment el — szólalt meg Ágnes, a húga.

— Jól van, játszatok csak tovább — szólt az őrgróf és a jelzett úton elindult Erzsébet után. A puha földön szépen ki lehetett venni cipőjének nyomait. — Nagyon kicsinyek a lépéstávolságok, tehát sietett — dörmögött magában s maga is meggyorsította lépteit. Nemsokára zavaros nyomokat talált, lehajolt és megnézte:

— Elesett szegényke — sajnálkozott. Hamarosan leért a hegyről. Az út innen egyenesen a faluba vezetett. Messze imbolygó alakot látott rajt: Erzsébet volt.

A faluban éppen vándorkereskedők voltak s e nagy forgalomban könnyen eltűnt Erzsébet. A piactéren hosszas keresés után megtalálta, amint az egyik kereskedőnek eladta a nyakláncát. Felforrt benne a méreg:

— Ó! Hát ennyire becsüli ajándékomat, hogy eladja néhány garasért.

Amint így tűnődött, észrevette, hogy Erzsébet egy közeli rozoga ház

felé tart. Lassan, óvatosan utána indult, nehogy észrevegye. Ódaérve a viskóhoz, benyitott a kapun. A szegényes udvaron keresztülhangzott egy ismeretlen panaszos asszonysírás. Elindult a hang irányába. Az udvar végéről jött. A lakás, amelyben a szegény asszony feküdt, még siralmasabban nézett ki. Az őrgróf szinte meghökkent ekkora nyomor láttán. Az elhagyatott öregasszony most már csak sóhajtozott. Talán már a másvilág szele csapta meg.

Szent Erzsébet, a kis szökevény, ült ágyánál. Éppen imádkozott a szegény asszonyért, amikor az őrgróf megállt az ajtóban. Nem vette észre. Némán állt ott. Nézte hosszasan a szép jelenetet. Szent Erzsébet befejezte imáját.

— Kedves nénike, nekem már mennem kell; hoztam egy kis alamizsnát, ide teszem a párnája alá. Holnap megint eljövök és ha tudok, hozok valamit. Addig legyen nyugodt és bízzék a gondviselő Istenben. A jó Isten áldja meg.

Szent Erzsébet megfordult. De megindulni nem tudott, mert szinte kővé meredt az ijedtségtől. Előtte állt az őrgróf. Arca komoly volt, nem biztatott semmi reménnyel sem. A legtermészetesebb volt, ami ezután következett. Szent Erzsébet sírva kért bocsánatot.

Az őrgróf pedig csodálatosan megváltozott. Az arc, nem a haragtól, hanem a meghatódottságtól volt komoly. A szív, amely most hevesen dobogott, nem volt már kőkemény. Lehajolt, felemelte Erzsébetet és magához ölelte. Ritka tünemény volt s Erzsébet mégsem csodálkozott, hogy az őrgróf szemében könnycsepp csillogott, midőn megszólalt:

— Kis csöppségem, a jó Isten még nagyon meg fog áldani jó szívedért, mert a szegényeken segítesz. *Volarics Ferenc.*

Tűz a domboldalon.

Az őszi délután szürkesége feketébe olvadt, a vasúti fülke két utasa nem tudott tovább olvasni. A fiatal, húsz év körüli gyerekember becsukta könyvét, fejét gondolkozva hajtotta a párnára. Az öregebb már előbb letehette ujságját, ott feküdt a szomszédos ülésen.

A vonat rohant. Állomások, őrházak futottak el mellette, a váltókon élesen csattogtak kerekei s hosszú szikraeső kísérte útját. Az öreg úr felcsavarta a fülke villanylámpáját és kezdte összeszedni holmiját, mint aki menni készül. De aztán megint elfoglalta a helyét, figyelmes, kutató tekintete hosszan pihent a fiatalember arcán. A fiú szeme sarkából látta a kitartó érdeklődést s mivel az kezdett rá nézve kényelmetlen lenni, újra elővette könyvét. Ekkor megszólalt útitársa:

— Nem ismersz, Berci?

A fiatalember meglepetve ugrott talpra. Kapkodva keresgélt emlékei között s zavartan mentegetőzött:

— Bocsáss meg bátyám, de nem... igazán nem tudom...

— Tarna Ákos vagyok.

— Ákos bátyám? — örült gyerekesen a nagy fiú — ó, hát hogyan is emlékezhetnék rád, hiszen ötéves sem voltam, amikor elszakadtunk hazulról és egyúttal tőled. De ha arcvonásaidat nem is tudtam megőrizni, ó, azért jól ismerlek édes bátyám, anyám sokat mesélt legnehezebb napjaink legjobb barátjáról és mi hálás szeretettel imádkoztunk érted.

Tarna Ákos elhúzta a száját:

— Szakasztott úgy beszélsz, mint ötéves korodban. Akkor is úgy váltál el tőlem «majd imádkozom érted!» Amilyen bájosan hangzott ez akkor a kis fiú szájából — ne haragudj, hogy megmondom! — olyan nevetséges és gyerekes a felnőtt ember ajkán. És még hozzá a szemedet is úgy nyitod rám, mintha nem is földön járó ifjú lennél, hanem valami arkangyal.

Bercin kényelmetlen érzés futott keresztül, de mosolyogva válaszolt:

— Ennél szebb dicséretet akarva sem mondhattál volna nekem, az emerikásnak. Mert hogy olyan a szemem, mint ötéves koromban volt, olyan nyilt és tiszta, az azt hiszem előtted is becsülni való, bátyám.

Tarna arca egy árnyalattal kedvetlenebb lett. A fiú helyes érzékkel nem is várta meg az ellenvetést, más témára csapott:

— Miért csak most szólítottál meg, amikor már menni készülsz és hová utazol, ha nem veszed merészségnek kérdésemet?

— Vadászni — és te?

— Én?...

Bercit zavarba hozta a kérdés. Az a néhány szó, amit eddig váltottak, elég volt, hogy Tarna felfogásáról tiszta képet alkosson magának. Tudta, hogy vitázni fog most vele s habozott, nem lenne-e jobb elkerülni. De csakhamar lenyelte zavarát, sőt akaratlanul kihívó lett a hangja:

— Én mécsest megyek gyujtani apám emlékére, mert holnap halottak napja van.

Az öreg kurtán felnevetett:

— Na ez jó! És ugyan hol fogod azt a mécsest meggyujtani? Tudtommal apád sírja a Kárpátok valamelyik szakadékában van.

— Úgy van — halkította meg a fájó visszaemlékezés a fiú szavát — de falunk keresztjénél, ahol anyámtól elbúcsúzott, ott gyertyát égetek emlékére.

Feszülten várta a gúnyolódást. Tarna sokáig hallgatva nézett maga elé. Mikor végre feltekintett, hamis és bántó szánakozás ült a szemében:

— Kár érted! Látszik, hogy apa nélkül nevelkedtél — mormogta.

— Hogy érted ezt, bátyám? — csattant fel ingerülten Berci.

— Csak úgy, amint mondtam. Az anya puhasága elrontott, téged is

puhává tett. Pedig asszonyi szentimentálizmus a férfiembernél visszatetsző. Mécsest mégy gyujtani, virágot hordani, talán még rózsafüzért is pergetsz? Jaj, fiam, erre legfeljebb az asszonyi gyermeklelkűség való, annak még el lehet nézni, de te? te?

Az emelkánás ifjú arcára kiült az ijedtség:

— Bátyám! te, nem hiszel Istemben, örök életben? *Király Ödönné.*

(Vége következik.)

Maradj velünk...

A FÉNYES Nap-király már búcsút intett a Földnek. Királyi bíborköpenyét az ég peremén hagyta, kiterítve, mutogatva. Alig fordította el ragyogó tekintetét, észrevétlenül beosont, a sötét éjjel. A Hold fáradt volt, elrejtőzött: nem akart világítani. Csak néhány csillag-lángocska bátorította a pihenni térő, fáradt lelkeket, kedvesen ragyogva a fekete égbolton.

Már régen beleveszett a sötét homályba a bússzavú estharang; a telep felett őrködő kis templom tornyának bájos vonalai már alig-alig láthatók. Mindenfelé csend, nyugalom.

A félhomályos, csöndes templom mély padjaiban imádkozó alakokat látok. Arcukat nem látom: tekintetük mereven a tabernákulum felé irányul. Az örökmécses gyönge kis lángja vígan játszadozik a vörös üvegbura tiszta olajában. Mintha annak örülne, hogy a tabernákulum Lakóját nem hagyják magára a szerető szívek: fölkeresik magányában és hódolnak az idők Ura előtt.

— Üdvözöllek benneteket, drága lelkek — szól az édes Jézus, a szeretet Rabszolgája, a szentségház szelíd Foglya. — Mit hoztatok nekem? Mit kívántok tőlem? Csak bátran! Szóljatok bizalommal: én meghallgatlak benneteket!

Ezek mozdulatlanul térdelnek. Szempillájuk sem rebben; ajkuk nem nyílik szólásra — de beszél a szívük, esedez, könyörög, epedve kiált: «Maradj velünk, mert esteledik» (Lk. 24, 29), maradj velünk, mert ránk tör a fekete éj!

Ezt imádkozza a fáradt öreg, ezt a vérmes reményekkel az életbe induló ifjú, aki fél a bizonytalan jövőtől, akit aggaszt a reá várakozó sok küzdelem.

Az öreg tudja, hogy már estefelé jár, mert nála régen volt hajnal. Fáradt csontjai pihenni vágynak. Lelke nem él a jelenben: telve van a jövő utáni forró vággyal. A mult kedves emlékeiből él, de vakoskodó szeme a jövőbe néz, ajkai — talán hangtalanul — a jövő boldogságról beszélnek — hazavágyik:

— Maradj velem, Jézusom, mert esteledik! Maradj velem, mert éltem alkonyán bizonytalanul botorkálok a mindegyre erősödő homályban! Vezető, az utat jól ismerő kalauz nélkül az időtlen végtelenség parttalan kikötőjét elérni nem tudom. Édes Jézusom, Te vagy az én Kalauzom! Te vezess engem célomhoz, a szerető mennyei Atya ölelő karjaiba! Add, édes Üdvözítőm, hogy nyugodtan, félelem nélkül tölthessem el éltem alkonyát, a hátralevő bizonytalan időt! Talán ez az éjjel lesz sírba-szállásom hideg éjjele? Ha úgy akarod: legyen. De kísérjen baráti szereteted és atyai áldásod; kísérj Te, édes Mesterem — és akkor nem félek a halál borzalmaitól; nem lesz nehéz a válás a földiektől, azoktól sem, akik szerettek, akikért rajongtam, mert Te vagy az igazi Szeretet, Veled akarok, Veled — hiszem! — fogok örökre a legbensőbben egyesülni! Ki választhat el minket egymástól?!

Az ifjú jövője époly bizonytalan és cseppet sem veszélytelenebb, mint az öregek alkonya. Ha nem csupán a ma üres szórakozásainak él a fiatal lélek, ha gondol a közeli és a távolabbi holnapra, ha saját lelkébe mélyed — megremeg és önkénytelenül imára, szívből előtörő fohászra nyílik ajka:

— Jézusom, maradj velem, mert esteledik! Esteledik; sötétség üli meg a tájat, bánatteli felhő a lelket: a gonoszság fia támad föl ellenem, a pokol fejedelme maga, a sátán acsarkodik rám; hálóját kiveti lelkemre és vár és áskálódik és... és, Uram, a lelkem Hozzád kiált, Hozzád fohászkodik bizalommal: Uram, maradj velem, mert esteledik, mert nagy veszélyben vagyok — mert elveszek, ha magamra hagysz! De Veled..., Veled a pokloktól sem félek! Szereteted biztosít, hogy nem hagysz el; mindenhatóságod erősíti Beléd vetett bizalmamat. Uram, jó Veled lennem! Külön hajlékot nem építek: csak tűrj meg itt szentséges Lábaidnál és nézz reám; ölelj Magadhoz, zárj forrón szerető Szívedbe és ott magasztalni, áldani fogom szent Nevedet, jóságodat, szeretetedet! Uram, maradj velem!

És az Úr velünk marad, ha Őt bizalommal, ha állhatatosan kérjük. Mi, akik az édes Jézus szolgálatába szegődtünk, mi is érezzük gyarló emberi voltunkat. Lelkünkbe mutat a közelgő éj és a kegyelem sugara fényt derít abba... és mi látjuk mezítelenségünket, szegénységünket — nincsenek fegyvereink, vagy rozsdásak, mert nem küzdöttünk velük, védtelenül állunk a nagy ellenséggel szemben. És... és ilyenkor kinyujtjuk kezünket a tabernákulum felé és forró imában, bizalommal kérjük a Mestert:

— Maradj velem, Uram, mert esteledik! A vaksötét éjben ki gondol rám, ha Te nem, aki egyedül, elhagyatottan töltöd el csöndes magányodban a hosszú éjszakát?! Te gondolsz mindenkire — Neked gondod van külön reám is, mintha mással nem is törődnél. Pedig mindenkit forrón szentséges Szívedre ölelsz — a szegény bűnösöket is. Ezer hála Neked ezért, édes Jézusom!

— Maradj velem! Zárd fáradt, gondteli fejemet karjaidba és figyeld kapkodó lélekzetvételemet, beteges, lázas mozgolódásomat! Légy Te az én Őrangyalom! Nálad erősebb oltalmat nem találok égen-földön. Biztosabb menedékem nincs, nem lehet, mint a Te áldó Jobbod, mint szerető jelenléted. Maradj velem, Uram, s nem félek — bár esteledik!

«És betére, hogy náluk maradjon» (Lk. 24, 29).

Kételkedünk még? Miért a bizalmatlanság?! Nyugodtak lehetünk:

nálunk marad, óv minket, őrködik álmaink felett, végigkísér a mostoha élet poros-rögös országútján — ha kérjük: Maradj velünk, mert esteledik!

Munkácsi László.

OLTÁREGYLETI ÉLET.

Az oltáregyleti élet az idén is a katholikus nagygyűléssel kapcsolatos eucharisztikus napunkkal kezdődött.

Miután kb. 180-an vettünk részt az okt. 16-iki eucharisztikus körmeneten, okt. 17-én tartottuk meg eucharisztikus napunkat az októberi számunkban ismertetett programmal. A pápai nuncius szentmiséjén és az azt követő díszgyűlésen zsúfolásig megtelt a templom. Régen látott az Örökimádás annyi főpapot, mint az idén, mert összesen 13 érsek, illetve püspök volt templomunknak ezen a napon vendége. Minden példás rendben és általános lelkiépülésre történt. Őeminenciája és Mikes János gróf, püspök beszédjét jelen számunk hozza, a másik két szónok beszédje szintén meg fog jelenni az Örökimádás következő számaiban. Most azután — mint Őeminenciája záróbeszédében mondotta — kezdődjék el *az áldozatos munka*, amelyre annyira szüksége van nemcsak a társadalomnak, hanem a szentségi Jézus ügyének is. Fogadjuk meg Őeminenciája intelmét és igazán mindenekfölöttinek tekintsük a szentségi Jézus ügyét, amelyet ezen évben fokozott mértékben szolgáljon minden oltáregyesület.

Október 22-én megünnepeltük az Örökimádás felszentelésének (a napja szept. 8.) 24-ik évfordulóját. Ha a jó Isten segít bennünket, jövőre jubilálunk a 25-ik évfordulón.

Harangügyünk. Szent József segít az égből, hogy az ő tiszteletére és a szentségi Jézus dicsőségére készítendő 12 mázsás nagyharangunk ügye minél jobban közeledjék a megvalósulás felé. Franciaországból az egyik reparatrix máter fivére 1000 frankot = 223 P-t küldött a Szent József harangra. Ezenkívül a következő összegek folytak be Szent József harangunkra: szeptemberi harangpersely 102 P 70 fillér, N. N. 20 fillér, Kőnig Adolfin 50 fillér, Teréz 30 fillér, Sédyné Árkay Edith 10 P, Ebers Katalin 50 P (ugyanannyit adott a Szent Károly harangra is), Sülle Mária 2 P. A jó Isten fizesse meg a nemes szívű adakozók jóságát és áldozatukat fogadja kegyesen könyörgésként egy boldogabb jövőért.

Nov. 1-én 10 órakor ünnepélyes nagymise, nov. 2-án 9 órakor ünnepi requiem az összes elhúnytakért és egész délelőtt szentmisék. Nov. 3-án 9 órakor az Oltáregyesület halottjaiért lesz 9 órakor külön requiem.

Nov. 6-án egyházmegyei szentségimádás napja: reggel 6 órakor szentségkitétel, 9 órakor nagymise, délután ¼6 órakor szentbeszéd és ünnepélyes áldás. Nov. 17—18—19-én Szent Erzsébet triduum, naponta ¼6 órakor szentbeszéddel és nov. 19-én 9 órakor ünnepi nagymisével.

Nov. 20-án néhai Kámter Károly igazgatónk lelkéért szentmise, 9 órakor (szinben a boldogult kívánsága szerint).

Kongregációnk élete is megkezdődött októberben. A tagok példás buzgósággal vettek részt az első összejöveteleken.

Felelős szerkesztő: **dr. Mátrai Gyula.** — Felelős kiadó: **dr. Mészáros János.**

Stephaneum nyomda r. t. Budapest. Nyomdaigazgató: **Kohl Ferenc.**

XXXII. ÉVF. 1932 DECEMBER

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGITÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Budapest, Üllői-út 77.

Előfizetési ára egy évre 2 P 50 f.
Jelen példány 25 f.

Megjelenik minden hó elején.

TARTALOM: *Mátrai Gyula dr.:* «Jöjj el, édes Üdvözítőnk!» — *Kupka Izabella:* Ádvent. — *Munkácsi László:* Hófehér ostya. — *Oetter György dr.:* Az Eucharisztia mint áldozat. — *Mikula László:* Több szeretetet! — Ez az igazi keresztténység. — *Központi:* Decemberi imaszándékunk. — *Király Ödönné:* Tűz a domboldalon.

December 8-án 10 órakor ünnepi nagymise és közös szentáldozás lesz kongreganistáink részére az Örökimádás-templomban. Aki akadályozva van 10 órakor, a reggel 7 órai szentmisén áldozhat. Délután ¼6 órakor az összes kongreganisták számára szentbeszéd és fogadalommegújítás. Beszél és a fogadalmat kiveszi *dr. Mészáros* János prelátus-kanonok, plébános, érseki helytartó.

* * *

Lisieuxben ünnepélyes keretek közt adták át a Szent Terézke tiszteletére küldött zászlónkat nov. 27-én. Az átadást a következő francia nyelvű távirat tudatta: Lisiex, 1932 nov. 27. Örökimádás zárda, Budapest. «A magyar zászlónak Szent Teréz Kármelében való elhelyezése alkalmából háláját és mélységes érzelmeit fejezi ki a kármel kanonokja és a franciaországi magyar katholikus misszió. *Kozma Abbé.*»

Nagyon örülünk annak, hogy az Oltáregyesület kezdeményezésére és munkájával készült ez a szépséges magyar zászló eljuthatott a lisieuxi Kármelbe. Különösen fontos ez most, országunk nehéz napjaiban, hogy a magyar zászlóra hímzett gyászkeretes magyar térkép és felirata: «Itt várják epedve rózsaesődet». Szent Terézke szentélyében folytonos könyörgés legyen e kedves, tevékeny szenthez, hazánk sorsának jobbrafordulásáért.

Az Oltáregyesület irodájában (IX., Üllői-út 77.) kapható:

	Pengő		Pengő
«Örökimádás» folyóirat egész évi előfizetése	2·50	Litánia Szent Józsefről	—·05
Egyes példány	—·25	Levelezőlapok «Örökimádás-templom»	—·10
Régi teljes évfolyam	1·20	«Kánter Károly»-emlékkép	—·05
Vezérkönyve	—·80	«Jézusom Örömöm» folyóirat, előfizetés egész évre	1·60
Felvételi füzete	—·10	Egyes példány	—·16
Félszázados története	3·—	Az Euch. Gyermek Szöv. érme	—·32
Érme	1·—	Indulója	—·08
Szervezése és működése	—·10	Kis Örökimádás imakönyv	1·—
Jézus Szíve hónapja, fűzve	—·30	Fehér liliom	—·15
Kötve	—·60	Az isteni Gyermekbarátnál imakönyv	1·50
Nádasdy «Havi magány»	—·80	Hozzávaló énekpótfüzet	—·50
Kis Szent Terézia szelleme	3·50		
Litánia latin szöveggel	—·50		

„Jöjj el, édes Üdvözítőnk!"

Ímy fohászkodik az adventi ének! Most az Úr eljövetele után közel 2000 évvel, a trónjára helyezett legfölségesebb Oltáriszentség előtt. Mit akar mondani a könyörgő hívás: «Jöjj el, édes Üdvözítőnk!» Hiszen itt van; itt él közöttünk az Eucharisztiában és eljön hozzánk a szentáldozásban.

Azt akarja kérni a hívő lélek, hogy *az Úr Jézus jöjjön el életében mindenüvé.*

Töltse be a lelkét. Legyen ott értelmében, akaratában, törekvései és vágyaiban, cselekedeteiben, szóval: egészen az Úr Jézus uralma alatt akar lenni. Azt akarja, hogy lelkében minden az Úr Jézusé legyen. Ez az értelme az adventi fohásznak. Hiszen mennyi még a gyarlóság bennünk! Hány helyen bújik ki lelkünkből a rendetlen önszeretet! Hányszor győznek fölöttünk szenvedélyeink! Mennyi gondolatunk, mennyi akarásunk, mennyi cselekedetünk van, amit nem az Úr Jézus irányít! Ime az adventi Krisztus-hívás létjogosultsága.

Az advent van hivatva arra, hogy az Úr Jézus eljövetelének gyümölcseit megteremje a társadalomban is. A társadalom az egyéniségek harmónikus összetevője. Ha az egyes lelkében benne él Krisztus, a társadalom arcának is Krisztus-arcnak kell lennie; a társadalom szívének az Úr Szíve szerinti cselekedeteket kell produkálnia és az Úr Jézus evangéliumának megvalósítását kell felmutatnia. Ez a «Jöjj el, édes Üdvözítőnk» értelme a társadalom szempontjából.

De van e hívásnak oltáregyesületi értelme is. Az Oltáregyesület is hívja az Üdvözítőt. Hívja először azért, hogy isteni kegyelmeinek egész lendületével hasson az egyesületi tagokra és hívja azért, hogy a hívő katholikusok ismerjék meg az eucharisztikus Jézust mindannyian. Alig van jogosabb és az Úr Szíve szerintibb kívánság. Katholikus testvéreink között még hány nem tartozik az Úr Jézus eucharisztikus birodalmához! És hányan vannak, akik odatartoznak ugyan, de nem olyan lelkes hívei, mint azt a lán-

goló isteni szeretet és kimondhatlan Kegyesség megérdemelné. Ragyogjon föl az Úr előttünk megdicsőülésének táborhegyi fényében, megváltói áldozatkészségében és ösztönözzön bennünket oltáregyesületi munkára, áldozatokra, ha kell, csodálatos kenyérszaporításra, a felebaráti szeretet mezején mindenütt a Krisztus megjelenítésére, hogy Ő hirdettessék, és érvényesüljön mindenben és mindenütt.

Ez az értelme az adventi fohásznak: «*Jöjj el, édes Üdvözítőnk!*»

Mátrai Gyula dr.

ÁDVENT

Csillagtalan, bús, ködös éjszakában,
Sóvárgók kitárt karja vár:
Ó égi követ, jöjj el hozzánk, kérünk!
Jöjj, üdvözítő nagy király!

Sötétebbek nem voltak tán az ősi
Messiás-váró századok...
Új bálványoknak tömjéneznek im ma
Bűn átka-sujtott milliók!

Hitük fáklyája régen kialudván,
Ösvényt veszítve bolyganak;
Ott rút szenvedély vörös fénye izzik...
Emitt mind több jaj s könny fakad...

Kiszáradt földünk tikkadt sóhajtását,
Halljátok meg, ó Magasok!
Balzsam-kegyelmet vergődő szívünkbe
Ó Egek, harmatozzatok!

Nyilatkozz meg, ó Jézus, e világnak!
Mutasd meg fényes arcodat...
Nyugtassa e háborgó élettengert
Vihart-űző csodás szavad!

Add, Tőssanak, kik eddig nem ismertek!
Szárítsd a búsak könnyeit...
Ne vesszen lelkünk e halálos télben:
Lövelld ránk Szíved lángjait!

Prófétahittel — ádvent éjszakában —
Sóvárgók szomjú lelke vár:
Jöjj el, ó jöjj, kit oly epedve vágyunk:
Jöjj, üdvözítő nagy Király!

Kupka Izabella.

HÓFEHÉR OSTYA.

Ragyogó fehér, parányi Ostya,
Őstiszta Élet, éltető Erőm!
Lepel-testeddel tudsz-e szeretni
Forrón, lélekből, lelket megnyerőn?

Szűzibb a hónál hófehér Teste,
Gyengéd karjait felém kitárja;
Tüzet sugároz két mély szeméből...
Szeret, mert lelkek szerető Királya.

Munkácsi László.

Az Eucharisztia mint áldozat.

Derengeni kezd a reggel a világon, a falucskák és a városok házai közt. Az éjjeli pihenés után újra megindul az élet folyama. Zúg, rohan, nevet és sír, küzködik és alulkerül, remél és lemond. Ébredeznek a házak és szobák, a kunyhók és paloták, a fejek és szívek. Ahol azonban katolikusok laknak, ott az emberek az Isten házának oltára köré sereglenek. Legyen bár az a templom egyszerű, mint a bugacmonostori nádfödeles kis viskó, pazarul pompázó palota, mint az Örökimádás temploma, vagy akár a római Szent Péter bazilika, minden oltáron a katolikus élet középpontját, a szentmiseáldozat bemutatását ragyogják be a felkelő napnak aranybíbor sugarai (Klug: Az örök források. 103.).

Mi is elindulunk. Hála Istennek, mindig többen megyünk! De necsak imakönyvet vigyünk magunkkal, hanem az eszünket és hitünket, a szívünket és benne a kegyelem tüzétől táplált istenszeretetünket is. Nemcsak imádkozni jövünk, hanem részt kérni, részt venni az Újszövetség áldozatában, amelyben a mi Urunk Jézus Krisztus a kenyér és bor színe alatt mennyei Atyjának feláldozza magát. Szemünk az oltárra tapad, a szentmisének jól ismert szertartásait nézzük és mégis a Golgota útját járjuk, a keresztfa áldozatát látjuk és ha nagyon elmélyedünk benne, az átváltozás és úrfelmutatás pillanatainak misztikus csöndjében és misztériumos homályában szinte hallani véljük a keresztfáról hulló vércsöppeket.

A lelkünk mélyébe írt törvény, hogy áldozat után áhítozunk, olyan áldozat után, amelyet az Isten is kegyesen fogad. Úgy érezzük, *önfelajánlással* kifejezésre kell juttatnunk, hogy Isten teremtményei vagyunk és kiolthatatlan vágyakozással várjuk, vajjon jelét adja-e az Isten, hogy elfogadja önfelajánlásunkat. Ezt keressük minden áldozatban. Önmagunkat fel nem áldozhatjuk, oda nem adhatjuk s ezért áldozatunknak *tárgyat* keresünk, amelyen megfelelő *szertartások* kifejezésre juttatják önfeláldozó lelkületünket. Kain a föld gyümölcsét égette el, Ábel nyájának legszebb állatát ölte le, Melchizedek kenyeret és bort tett az oltárra önfeláldozásának jeleként és mindegyik figyelte, hogy kegyesen fogadja-e az Isten az ő áldozatát. Az Isten után vágyódó, de a bűn sötétségében vergődő ember pedig úgy érezte, hogy ezek és hasonló áldozatok csak nagyon tökéletlenül juttatják kifejezésre önfeláldozó lelkületét s ezért mindig újabb áldozati tárgyakat talált ki, olyanokat, amelyeket ma nem az Isten, de még az emberek előtt sem szabad megnevezni, míg végül már az emberáldozattól sem riadt vissza. És míg az emberiség ily módon óriási erőfeszítéssel folyton új áldozatokat és ritusokat talált ki, egyre hajmeresztőbb misztériumokat karolt fel, mialatt az áldozatok száma folyton növekedett, az emberiség mégsem tudott megbizonyosodni arról, hogy Isten kedvét leli abban, amit eléje visz áldozat alakjában. Csak a Golgotán simulnak el ennek

az áldozathajszolásnak a viharjai: a keresztfán megnyugszik az Isten tekintete (Schütz: Krisztus. 167.).

Az emberi természetnek ezt a vágyódását igazi és Istentől is elfogadott áldozat után teljes mértékben kielégíti a mi szentmisénk, amelyben «Istennek igazi és valóságos áldozatot mutatunk be» (Trienti zsin.). Ezt az áldozatot is kegyesen fogadja az Isten, hiszen nem független a kereszáldozattól, sőt a szentmisében és a keresztfa oltárán lényegében azonos áldozat folyik: «egy és ugyanaz az áldozat, ugyanaz az áldozat bemutatója most a papság közvetítésével, aki akkor a keresztfán önmagát áldozta fel; csak az áldozat módja más» (Trienti zsinat). Éppen azért rendelte a mi számunkra Krisztus Urunk a szentmiseáldozatot, hogy azt az egyszeri, Isten előtt mindenek felett kedves véres áldozatot megújítsa, hogy annak az emléke, és eleven hatóereje a világ végéig fennmaradjon.

1. A szentmise *«igazi és valóságos áldozat»* tanítja hitünknek a szentmisére vonatkozó első sarkalatos tétele. Tudjuk nagyon jól, hogy ennek a hittitoknak a legmélyére elhatolni nem tudunk, de annyit mégis megkérdezhetünk: miért igazi áldozat a szentmise? mi teszi azt áldozattá?

Kegyeletes lelkületünk a keresztáldozattól kér feleletet. Az igazi és valóságos áldozat volt, a szentmisének is ilyennek kell lennie. A kereszt oltárán felajánlotta magát az Isten Fia az ő mennyei Atyjának s így megvolt benne minden áldozatnak lényeges alkotórésze: *a felajánlás*. Az Üdvözítőnek *célja* volt ezzel a felajánlással: elismerte az Atyát a világmindenség Urának; ezért megalázta magát mennyei Atyja előtt, «engedelmes lévén a halálig». Isten kegyesen fogadta áldozatát: a kereszt oltárán át a feltámadás dicsőségére jutott és az Atya jobbján ül. És oly módon áldozta fel magát, hogy kifejezésre jusson az önfeláldozó *lelkülete* is; a keresztútnak minden állomása, a kinvallatás, a töviskorona, a megostoroztatás, minden egyes vércsepp Krisztus áldozati lelkületét juttatja kifejezésre. A kereszt áldozatának betetőzése volt, hogy saját életét tökéletesen feláldozta Istennek. A keresztáldozat olyan önfelajánlás volt, amelynek szertartása a lehető legtökéletesebben és egészen érzékelhető módon kifejezésre juttatta Krisztus Urunk áldozati lelkületét és áldozatának célját.

Az igazi áldozatnak ezen mozzanatai közül mi van meg a szentmisében? A szentmise is felajánlás, amelyben ugyanaz az Üdvözítő az áldozat bemutatója és tárgya, mint a keresztfán. Mikor elhangzanak az *átváltoztatás*, a consecratio szavai, a kenyér és bor külső színe alatt Ő maga jelenik meg. Tehát a szentmiseáldozat lényegét a consecratio szertartása és ténye fejezi ki. Nyilvánvaló, hogy a consecratióban kell azt keresnünk, ami a szentmisét igazi áldozattá teszi. Az áldozat szertartásának kifejezésre kell juttatnia az áldozat célját és a bemutató áldozati lelkületét. A consecratio kifejezésre juttatja, hogy az Üdvözítő elismeri az Atyát a világmindenség Urának, aki előtt megalázza

magát, hogy most már necsak a maga számára, hanem a megváltott emberiség számára is biztosítsa az Isten-közösség dicsőségét és boldogságát. De kifejezésre juttatja az Úr Krisztus áldozati lelkületét is, mégpedig titokzatos módon, amelyet teljesen feltárni nem tudunk. Mivel a consecratio mindezt — ha a misztérium fátyola alatt is —, de kifejezésre juttatja, a szentmisét igazi és valóságos áldozatnak kell tartanunk.

Egyes nagy hittudósok még mélyebbre akartak hatolni a misztériumban és azt is kutatták, hogyan juttatja kifejezésre a consecratio Krisztusnak önfeláldozó lelkületét. Úgy vélték, hogy az igazi áldozatban az áldozat tárgyának meg kell semmisülnie. Az élő áldozatokat megölték, amiként Krisztus is meghalt a keresztfán. Szerintük tehát az igazi áldozat lényegéhez még *az áldozati tárgy megsemmisülése*, vagy ezzel egyenlő értékű megváltoztatása is hozzátartozik. Úgy vélik, hogy ez a szentmisében is megtörténik, de nem fizikailag — a megdicsőült Krisztus többé már nem hal meg, a halál órajta már nem uralkodik —, hanem az áldozat természetének megfelelően misztikus módon. A consecratio szavai itt — mint mondják, hogy a dolgot megvilágítsák — egy titokzatos kard szerepét veszik fel azáltal, hogy elválasztják egymástól Krisztus testét és vérét. Mások nem a testnek és vérnek külön consecratiójára fektetik a fősúlyt, hanem arra, hogy az élő Krisztus a kenyér és bor külső színe alatt nem használhatja érzékeit; nem lát, nem hall, nem mozdul, nem végez életfunkciókat s így a consecratóban halálszerű változás történik rajta. Ismét mások megelégszenek annyival, hogy Krisztus Urunk, ég és föld királya, a consecratio szavai folytán nemcsak mennyei dicsőségéből, hanem emberi alakjából is kivetkőztetett, erőltetett, kényszerített helyzetbe kerül a kenyér és bor külső színei alatt. De mindezek a magyarázatok a misztérium fátyolát nem lebbentik fel, nem magyarázzák meg érthetőbben, hogy miként juttatja kifejezésre a consecratio Krisztus áldozati lelkületét. Éppen azért az igazi áldozat lényegéhez nem tartozik hozzá az áldozati tárgy megsemmisítése, vagy ennek megfelelő elváltoztatása. Az az igazi áldozat az áldozati tárgynak felajánlása, amelyben az áldozat tárgya körüli szertartás kifejezésre juttatja az áldozat célját és az áldozó önfelajánló lelkületét. A szentmisében a consecratio misztikus módon, de kifejezi Krisztus Urunk áldozati lelkületét és célját, a szentmise igazi áldozat.

2. Újabb fényt derít a szentmiseáldozatra, hogy *a szentmise a keresztáldozat emlékét őrzi* és azt megjeleníti, *megújítja*. A consecratio pillanatában megnyílik az ég és oltárainkra száll a mennyei oltárról az az áldozat, amelyet Jézus Krisztus a keresztfán kezdett bemutatni és azóta a mennyben állandóan bemutat. A régiek jámbor hite a szentmisét képeiken úgy ábrázolta, hogy az oltár fölött látható Krisztus a Kálvária keresztjén, oldalsebéből sugárban csorog szent vére a misező pap kelyhébe. Ez az ábrázolás megfelel a valóságnak, mert a kenyér színe alatt az a szent test van, amely a keresztén függött,

a kehelyben az a szent vér forr, amely a keresztfán a mi üdvösségünkért kiontatott. A keresztáldozatnak és a szentmiseáldozatnak ez az egymáshoz tartozása és viszonya szintén hitünk misztériumai közé tartozik.

A hittudósok a hittudomány fényénél erre a titokra is rávilágítanak és kitartóan, mértéket tartva, kegyeletes lélekkel kutatják annak értelmét.

A Szentírás és a hagyomány tanítja, hogy nekünk egy áldozatunk van. Szent Pál apostol szerint Krisztus Urunknak nincs arra szüksége, hogy naponkint mutasson be új áldozatot, mint a többi papok: «Ezt *egyszer* megcselekedte, önmagát feláldozván» (Zsid. 7, 27). «Nem is bakok, vagy borjak vére által, hanem a saját vére által ment be *egyszer* s mindenkorra a szentélybe» (Zsid. 9, 12). Nem is teszi, «hogy gyakran áldozza fel önmagát... egyszer jelent meg az idők teljességében, hogy áldozatával eltörölje a bűnt. És amint el van határozva, hogy az emberek egyszer meghaljanak... úgy Krisztus is *egyszer* áldoztatott fel, hogy a sokaknak bűneit elvegye» (Zsid. 9, 24—28). Azért a szentmisének is — bár igazi és tulajdon áldozat — lényegében bele kell olvadnia egyetlen nagy áldozatunkba: a keresztáldozatba.

Hogyan értsük ezt? Mondhatjuk a hittudóssal (De La Taille S. J.: Mysterium fidei), hogy minden igazi áldozatban négy mozzanatot figyelhetünk meg: a felajánlást, az áldozati cselekményt, az áldozatnak Isten részéről történt elfogadását és az áldozat gyümölcseiben való részesedést. A keresztáldozat felajánlása az utolsó vacsorán történt; mindaz, ami ott az Üdvözítő mondott és tett, elsősorban pedig a legméltóságosabb Oltáriszentség alapítása és a szentmise rendelése, az mind a keresztáldozatra vonatkozik: «Ez az én vérem kelyhe, mely értetek kiontatik a bűnök bocsánatára.» Az áldozat cselekménye a keresztfán történt, ahol Krisztus a vérét ontotta, mert nagyon érzékelhető módon akarta kifejezni áldozati lelkületét és célját, elsősorban az engesztelést. A keresztáldozatot az Isten kegyesen fogadta, ezt bizonyítja Krisztus feltámadása, mennybemenetele, a Szentlélek eljövetele és egyáltalában Krisztus megdicsőülése a mai napig, mely így még szorosan hozzátartozik Krisztus áldozatához. Az áldozat gyümölcseiben való részesedés oly módon történik, hogy Krisztus a mennyországban valóságos áldozati tevékenységet fejt ki (Zsid. 8, 1) és a szentmisében keresztáldozatának érdemeit értünk bemutatja.

Ebbe a mennyei áldozatba titokzatos módon belekapcsolódik a szentmise. Ahogyan Krisztus Urunknak megdicsőült, a mennyekben fizikailag is jelenlévő teste a legméltóságosabb Oltáriszentség által — áttörve a tér korlátait — sok helyen új jelenlétet nyer, ugyanúgy a consecratio által Krisztus megdicsőült áldozata, mely az utolsó vacsorán kezdődött és a mennyei dicsőségben folytatódik, a mi oltárainkon titokzatosan megsokszorozódik és ez által a Kálvária áldozata — az idő korlátait áttörve — mintegy sok jelenidejűséget nyer. Tehát a szentmisében az áldozat lényege: a consecratio által

a keresztáldozat oltárainkon újból és szünet nélkül felajánltatik és misztikus módon jelenlévő lesz.

Fölséges elgondolás! «Amikor látod az Urat feláldozva ott felkűdni és a papot az áldozat fölé hajolni és könyörögni, mindnyájunkat pedig ama drága vértől piroslani, nem úgy tetszik-e, hogy már nem vagy emberek között a földön, hanem az égbe kerültél?» (Aranyszájú Szent János). Minden áldozatnak a célja: Isten közelébe férni, mennél közelebb jutni őhozzá, szent szövetséget teremteni az Istennel. Isten tekintete megpihent a Golgotán, azt az áldozatot, mint minden elgondolható áldozatnál nagyobbszerűt és felsőbbségeset kegyesen fogadta az Isten és most minden egyes szentmisében titokzatos módon megjelenik ez az áldozat. Mikor mi az oltár köré gyülekszünk, az Isten szeme rajtunk pihen. Mikor Krisztus a keresztfa áldozatát bemutatta, a nap elsötétedett; a szentmise mindennap a hajnal aranysugárözönében ragyog és hirdeti nekünk, hogy a békeszövetség, a nagy kibékülés megtörtént, hogy itt találkozhatunk a kibékített Istennel.

Ne feledjük, hogy ennek az áldozatnak a tárgya maga az Üdvözítő, mégpedig most már az ő mennyei dicsőségében. Hozzátartozik nemcsak megdicsőült teste, hanem misztikus teste is, amely mi vagyunk. A consecratio pillanatában magához ölel minket is Krisztus Urunk, mint saját testének tagjait és önmagával minket is áldozatul, fönséges dicsőítő és hálaáldozatul mutat be az Istennek.

Úgy menjünk minden szentmisére, hogy ami mondani valónk van az Isten számára és ami várnivalónk van tőle, azt leghivebben az áldozat juttatja kifejezésre. Istent kereső lelkünket, egész valónkat a consecratio szent pillanata egyesíti a mi elsőszülött testvérünkkel, az Úr Krisztussal, és mi

a Golgota vérében megfürödve, bizalommal nézhetünk az Istenre, mert ami adnivalója van az Istennek az imádkozó ember számára, az mind az áldozatban gyülik fel és kivirágzik a mi üdvözítésünkre (Schütz: Krisztus, 166).

Dr. Oetter György.

Több szeretetet! — Ez az igazi kereszténység.

Ha csendes estéken az oltár közelében időzünk, különös érzések hatják át lelkünket, egész új világ tárul elénk. Sokat lát-hall az ember, amit sehol másutt, amit soha máshol nem lát, nem hall. Vásári lárma csak meggyengülve jut a tabernákulum csendjéig. Itt ráül a lélekre a csendes est, rá az oltár hangulata — nyugodtan átgondolhatjuk dolgainkat, végignézhetjük a nap eseményeit: ítéletet mondhatunk róluk. Vagy ha ezt nem tesszük, jó, ha következtetéseket vonunk le a magunk számára.

A problémák többed-magukkal lépnek elénk és várnak feleletet. Szeretnénk tőlük szabadulni — de ez nehéz dolog. Jó, maradunk — de akkor tárgyaljuk meg őket az élet nagy Mesterével, hogy semmi kétség se maradjon utánuk!

Több szeretetet!

Ez nem könnyű, problematikus kérdés — de már 2000 évvel előbb megvolt rá a felelet. Erről nem lehet eleget beszélni. Ezt azóta is sokan, ezerféleképpen fejtegették, bogozgatták — de egy a felelet: több szeretetet!

Szabadság! Egyenlőség! Testvériség!

Testvériség! Mi mást akar ez a szó is jelenteni, ha nem azt, hogy — több szeretetet! Legyünk testvérek! Szeressük egymást több szeretettel — s akkor kialakul az igazi kereszténység, a krisztusi kereszténység!

Lehet, hogy a Kedves Olvasók közül valaki már járt Kinában. Én még nem. De el tudom képzelni egészen élénken a kaszt-rendszert (elhiszem azt, amit róla olvastam és hallottam). Itt önkéntelenül eszembe vág a nagy názáreti Tanító szava: «Arról fogja mindenki megismerni, hogy az én tanítványaim vagytok, ha szeretettel vagytok egymáshoz». (Ju. 13, 35.) Hát azok szeretik, szerethetik egymást?! Az a szegény, megvetett pária nem mer fölnézni — nincs, aki rámosolyogjon, nincs, aki fölemelje. Testvériség! Ó, mily sötét, mily gyászos vagy! Nekünk ez fáj, lelkünk keservesen fölsír. Nem csoda: pogány világ!

Igen, ez nem csoda; legalább is könnyebben megmagyarázható. De csodánál is több, hogy ez a rendszer — talán még fokozottabban, mint ott — megvan nálunk is, katholikusoknál, Krisztus követőinél, fájóbb, hogy megvan nálunk is, akiket az «élő kenyér» táplál, akik az «élet kenyerén» nevelődünk az élet harcosaivá! Sajnos, ez így van. De ez nem kereszténység! Ez nem krisztusi kereszténység!

Mennyivel közelebb állnak az isteni gondolathoz azok, akik — bár úrnők, vagy munkaadók — szeretettel bánnak az alkalmazottakkal, nem éreztetik szolga-voltuk miatt lekicsinylésüket, megvetésüket. Ezek tudják, hogy egy atya gyermekei, tudják, hogy testvérek vagyunk: «Mindnyájan Isten fiai vagytok... nincs szolga, sem szabad... ti mindnyájan egyek vagytok Krisztus Jézusban». (Gal. 3, 26. 28.)

Egy Atyát vallunk magunk fölött — honnan mégis azok a nagy különbségek, amiket mindenfelé tapasztalunk?! Ki az oka, mondjátok meg, ki az oka, az *úr-testvér-e* (ha így mondhatom, akkor nem; de ha «testvér úr»-nak kell mondanom, akkor igen), vagy a szolga-testvér, hogy nem tudnak egymáshoz közeledni, vagy, hogy az úr úr, a szolga csak szolga marad — még közös ünnepélyeken is?!

Én úgy gondolom — és ezt mindenki tudja — kevés a szeretet az egyes osztályokban lefelé, kevés a tisztelet fölfelé, hiányzik a kölcsönös megbecsülés, nincs krisztusi, nincs felebaráti — hogy ne is mondjam — nincs testvéri szeretet köztünk. Hát ez kereszténység?!

«Miatyánk» — imádkozzuk mindennap. Erre az imára Jézus tanított minket. (Mt. 6, 9—13.) Egy Atyánk van, mi testvérek vagyunk. Jézus maga mondta: «Mindnyájan testvérek vagytok..., mert egy a ti Atyátok, ki mennyekben vagyon. (Mt. 23, 8. 9.)

Hogy festene, ha a testvérek, akik egy atyának gyermekei, lenéznék egymást, talán csak azért, mert az egyik csinosabb, erősebb, vagy talán azért, mert nem sánta, vak, mint a másik?! «Isten! hálát adok neked, hogy nem vagyok olyan, mint a többi emberek, rabló, igaztalan...» (Lk. 18, 11.) Így imádkozott a gőgös, az öntelt farizeus. Hogyan lehet ez a bűnös, de bűnbánó vámosnak testvére, annak a vámosnak, aki így imádkozik: «Isten! légy irgalmas nekem, bűnösnek». (Lk. 18, 13.)

Sokszor mi gondoljuk, hogy ez, vagy az, aki kiváló tehetségek, szép tulajdonságok ura, büszke ez égi (mert valóban az!) adományokra és így gondolkozunk: ez nem méltó erre; — mit tennék én ennek helyében?! — milyen büszke! — megérdemelné, hogy az Isten megbüntesse; — ... és az irigységtől nem tudunk hová lenni. Kain irigyelte Ábel áldozat-illatának kedvességét — és megölte őt; sorsát nem kerülte el. Józsefet eladták «testvérei» — mert szebb ruhája volt; tudjuk azt is, mi történt a gonosz testvérekkel.

Mindezek az emberiség életének kezdetén, még az ószövetségben is, megtörténhettek — de az újszövetségben, melynek hajnalán elhangzottak azok a szavak, melyek Krisztus tanításának gerince — «Új parancsolatot adok nektek, hogy szeressétek egymást, amint én szerettelek titeket, hogy

ti is úgy szeressétek egymást» (Ju. 13, 34.) — az új idők új parancsa kötelez, a szigorú isteni parancs — szeressétek egymást.

Nyolcszoros «jaj»-t szórt Jézus a farizeusok fejére (Mt. 23, 13—33.), akik csak látszatra cselekedtek és így «szerették» testvéreiket.

A mi társadalmunk is tele van ilyen képmutató farizeusokkal, akikről így jövendölt az ószövetség evangelistája, a nagy Izaiás próféta: «Ez a nép szájával tisztel engem, szíve pedig távol vagyon tőlem». (Iz. 29. 13.) Ez állt az istentiszteletre, ez minden más tettünkre is — vigyázzunk!

Számunkra a nagy Apostol, Szent Pál magyarázta, ő élte e parancsot. Szent János, a szeretett tanítvány, a szeretet apostola; Assziszi Szent Ferenc a szeretet szeráfja — Szent Pál a szeretet himnuszának (I. Kor. 13.) lánglelkű dalnoka. Kövessük az ő tanítását: Jézus tanítása az!

«Ami a testvéri *szeretetet* illeti — mondja Szent Pál — legyetek egymás iránt gyengédek, a *tisztelet* dolgában egymást megelőzők». (Róm. 12, 10.) Éppen ezek hiányzanak belőlünk. Szívesebben mondanám, hogy mindezekkel ékesek vagyunk — de nem merem, mert talán hazudnék. Mily ritkaság, hogy az Úr fehér asztalánál nevelődő méltóságos asszonyok megfeledkeznek címről, rangról és belevegyülnek a «testvérek» munkájába, s dolgoznak a szent cél érdekében önzetlenül, lélekből. Ez az igazi kereszténység!

Ez az igazi kereszténység azonban csak kivétel. Pedig mindenkinek ilyennek kellene lennie, mert mindenkinek szól a parancs: szeressétek egymást! szeresd felebarátodat!

Hol nevelődnek ezek az igazi, szerető keresztények? Az oltár körül, az Oltáregyesületben — ha . . . ha teljesen az isteni Mesterre, a nagy Nevelőre hagyatkozunk, ha a «sorsot» (jó értelemben!) az Ő kezéből megnyugodva vesszük:

Alárendeltek vagytok? Ne szégyeljétek magatokat! Így van ez a világ kezdetétől és így lesz mindaddig, amíg csak ember lesz a földön. «Készséges akarattal szolgáljatok, mintha az Úrnak tennétek s nem embereknek. Tudjátok, hogy mindenki, ami jót tesz, annak jutalmát veszi az Úrtól, akár szolga legyen, akár szabad» — mondja a nagy Apostol. (Ef. 6, 7. 8.)

«És ti gazdák! ugyanazt tegyétek velük, hagyjátok a fenyegetődzést, hiszen tudjátok, hogy nekik is, nektek is Uratok van az égben s nála nincs személyválogatás» — mondja ugyanaz a nagy Apostol, Szent Pál. (Ef. 6, 9.)

Hát nem ez az igazi kereszténység?!

«Urak, — mondja másutt Szent Pál — adjátok meg a szolgáknak azt, ami jogos és méltányos, hiszen tudjátok, hogy nektek is van Uratok a mennyben». (Kol. 4, 1.) Ti, gazdagok, ti is szolgák vagytok az egyedüli Úr előtt, a szolgák szolga-testvérei: nincs tehát mivel dicsekednetek.

Szent Pál nagy apostol-testvére, Szent Péter sem hirdet mást: «Szolgák, engedelmesek legyetek uraitoknak minden félelemmel, nemcsak a jóknak

és szelídeknek, hanem a keményeknek is. Mert az kegyelem, ha valaki Isten iránt való engedelmességből tűri a viszontagságokat, igazságtalanul szenvedvén». (I. Pét. 2, 18. 19.)

Ha Krisztus tanítását ismerjük, egy pillanatig sem kételkedhetünk abban, hogy a kereszténység alapja, legerősebb pillére — a szeretet: igazibb kereszténység — mélyebb szeretet! Ebből a több szeretetből táplálkozik a tisztelet és gyengédség. Nekünk is ezt a szeretetet kell élnünk és ezt az igazi kereszténységet kiépítenünk!

De honnan merítsünk erőt ehhez a természetfölötti munkához? Az Eucharisztiából! Krisztusi életet kell élnünk: együk a Krisztus-kenyeret! Merítsünk az élővizek Forrásából (Jn. 6, 35.); kérjük az éltető Kenyeret: «Uram, mindenkor add nekünk ezt a kenyeret» (Jn. 6, 34.), kérjük az üdítő Italt: «Uram, add nekem azt a vizet». Jn. 4, 15.)

Ez az igazi kereszténység! *Mikula László.*

Decemberi imaszándékunk.

Szeretet gyakorlatok.

Amikor sok baj van — és most igazán van elég — a világon, egyedül a Krisztusi szeretet lehet annak igazi orvosa. Nyujthat segítséget az ész, a tudomány, a hatalom, a részvét, de *csak a szeretet elég.* Az a szeretet, amelyet az Úr Jézus hozott a földre; amely nem teoretikus, hanem praktikus. Nemcsak érez és beszél, de cselekszik is. Cselekedetei tiszták és egészen kibírják a világosságot: az Isten tekintetét és ítéletét.

Ilyen *szeretetcselekedetért* imádkozzunk és legfőképpen azok elmaradásáért engesztelünk decemberben. *Központi.*

Tűz a domboldalon.

(Vége.)

— Ugyan ne gyerekeskedj! — fölényeskedett az öreg. — Elfelejted, hogy én már három évtizede kikerültem az iskola padjai közül, azóta pedig sok mindenen mentem keresztül, a hajam is bele feheredett. Hát valamikor én is hittem, hogy örökké fogok élni, úgy is indultam el az életbe: «ej, haj soha sem halunk meg!» Sajnos, nagyon is hamar elfutottak az évek, ma éppen az bánt, hogy rövid az élet. Szeretném minden fiatal embernek a fülébe kiáltani: siess, használd ki az éveket, nem élsz örökké. Sajnálok mindenkit, aki álmodozó naivitásban fecsérli el ezt a gyönyörü, boldogságot hordozó életet. Micsoda elképesztő értelmetlenség, mennyi naivitás van a halottak ünneplésében. Az ember szinte megdöbben, mennyi hiszékeny gyermetegség van a felnőtt emberekben is. Gondold csak el, józanul, okosan és elfogulatlanul, hogy ma, amikor az élet gondja elviselhetetlenül nehéz, amikor sok édesanya kenyeret sem tud adni porontyának, hideg és sötét deszkabódékban fagynak meg az emberek, akkor a temetők roskadoznak a virágtól, ezer és millió gyertya ég el haszontalanul, pedig valahol egy beteg gyermek talán éppen akkor sír fel egy kis világosság utáni rettegésében. Hát mondd, nem az élőké az élet? A halottak leélték éveiket, kimentek az életből, pont és nincs tovább. A temetőkből földbirtokot kellene csinálni, hány nyomorgó jutna belőle kenyérhez, hány munkanélküli munkához. Ideális és zseniális gondolat a halotthamvasztás, csak szerintem még azt a marék port is szét kellene szórni a földeken, nem urnába tartogatni.

Berci megborzadt a pogány elvekre. Az elmondottakban érzett valami igazságot is, csak a tapasztalatlan és romlatlan szíve nem tudta, hogy Tarna mint valami ügyes kártyajátékos keveri össze a mértéktelen pazarlást a kegyelettel, hogy aztán szembe állíthassa a felebaráti szeretetlenséggel.

— Szóval, szerinted nem lesz föltámadás, viszontlátás? — kérdezte szomorúan Berci.

Tarna türelmetlenül leintette:

— Na hát ne beszéljünk erről. Túlságosan fiatal vagy még, naivabb, mint hittem. Te az elveidet Prohászkától majmolod, neked bizonyára Bangha páter és Tóth Tihamér az ideáljaid — mondta, miközben kísérletet tett, hogy Berci könyvét kezeibe kaparintsa. A fiú készségesen nyitotta fel.

— Gárdonyit olvastam, most véletlenül nem az ideáljaimat — mosolygott. — Hallgasd csak mit ír, hiszen éppen illik beszélgetésünkhöz. — Fellapozta és olvasni kezdte:

«Ha a mi életünk csak addig tart, ameddig testünk, mi haszna, hogy az élet kifényesítette a mi lelkünket. Mi haszna, hogy akik előttünk éltek és átadták nekünk a lelkük műveltségét, mi azt tovább adjuk, mígnem az utolsó emberrel belefagy a hóba».

«Lehetetlen, hogy az a nagy Valaki, akinek legkisebb munkáiban is gondolat ékeskedik, csupán azért csinálta ezt a sok egybefüggő alkotást, hogy ismét porba ejtse.»

«Aki mindent alkotott, nem teritette elénk az ő plánumát, mint ahogy az apa nem beszél az ő terveiről kicsiny gyermekének, hiszen meg sem értené.

«Az üveg keményebb a kőnél és mégis átszáll rajta a napsugár. Ami testünk puhább a földnél is, miért ne szállhatna át rajta a lélek, amely a napsugárnál is finomabb.»

«Én azt gondolom, hogy amikor tekintetünk lépten-nyomon az Alkotó csodáit láthatja, ami testünket is elfogadhatjuk egy valami olyan alkotásnak, amelyet az Alkotó nem gondolat nélkül helyezett a földre. De mert a földön minden ideiglenes, testünk is csak ideiglenes. A finomabbik részünk felszáll a test romlása után, mint ahogy a harmatcsepp eltűnik, ha a nap ereje megérinti a milliónyi mérföldre magas világtérből.»

«Emberi ésszel isteni munkát bírálni nem lehet!» (Krisztus bankója.)

— Köszönöm, elég volt, sok is! — vágott bele Tarna a felolvasásba. — De hát bizonyít ez valamit? Üres szavak, no meg főképpen kenyérkereset egy író részéről. Különben szerinte is test többé nincs, csak lélek van. Hát akkor mire való a semmi, a por fölé virágot hordani, mécsest gyujtani?

— Szimbolumnak, hogy a hit fénye, világossága beragyogja a sír vigasztalanságát is — próbálta megvédeni Berci a szeretet sugallta kegyeletet. De Tarna felkelt helyéről és készülődni kezdett. Berci elhallgatott, ajkára fájó vonás keményedett, tekintete belemerült az ablakon át a ködös novemberbe.

— Én itt leszállok, jó munkát — nyujtotta kezét Tarna — köszöntöm anyádat.

Berci felállt, elfogadta a jobbot, de olyan sírhatnékja volt, hogy nem mert megszólalni, némán meghajtotta magát. Tarna leszállt, az ablak alól még egyszer feltekintett a fiúra. Berci csalódott szomorú tekintettel nézett vissza s az öregnek megmozdult a szíve. Határozottan sajnálta Bercit. Mire a vonat lámpája eltűnt, ő is lerázta magáról a lelkifurdalást. Csodálkozva nézett körül az ismeretlen állomáson.

— Mi az? eltévesztettem az állomást?

— Hová méltoztatott volna? — kérdezte udvariasan az állomásvezető.

— Fenyőadácsra.

— A téli menetrend szerint csak feltételesen áll meg Fenyőadácson. Jelezni kellett volna a kalauznak. Ha uraságod jól kilép itt a tanyák mentén, negyven perc alatt eléri az uradalmat.

Tarna elharapott valami jókívánságot, de mit tehetett, nekivágott az útnak. Nagy igyekezettel indult el, a tanyák felől vad kutyaugatás kísérte jó darabon, az ablakokon átszűrődő gyenge lámpafény irányt mutatott. De csakhamar kialudtak a szentjánosbogarak, sűrű köd ereszkedett köréje

és félelmetes csend kísérte. Feltolakodó idegességét legyűrte, megpróbált fütyörészni; bosszusan állapította meg, hogy nem jut eszébe semmiféle dallam, hát abbahagyta. Fölázott utak, mocsaras mezők következtek, a nyirkos éjszaka belefojtott minden igyekezetet. A járása is elnehezedett, veríték verte ki a homlokát. Most már a foga között szitkozódott is, de meg is bűnhődött érte, vizenyős árokba lépett, bokáig süppedt a hideg lébe. Alig bírt megszabadulni a marasztaló sártól, vadászcsizmája mázsányi súlyú lett. Öngyujtója világánál megnézte mennyi ideje gyalogol s ijedten látta, hogy már egy teljes órája. Féktelen türelmetlenség öntötte el. Fölnézett az égre, de az feketén, csillagtalanul aludt. Elszántan ment tovább. Nemsokára érezte, hogy újra a fölázott úton, a mocsaras mezőkön jár. A szíve nyugtalanul megdobbant, csak nem kell így bolyongania reggelig? Amikor pedig hajszálon mult, hogy a vizes árokba másodszor is bele esik, félelemtől eltelve kiáltozni kezdett: Hahó! emberek! segítség! Senki, semmi sem felelt. Megint felnézett az égre, ahonnan most mintha Berci szomorú szemei néztek volna a felhők mögül. Hideg borzongás szántott végig a hátán s büszkeségét feladva felkiáltott az égre:

— Uram segíts, mert itt veszek.

Mégegyszer összeszedte minden erejét s egy gondolattól megkapatva, ellenkező irányba fordult. Alig akart hinni a szemének. Nem is nagyon messze tőle tűz égett a domboldalon. Felujjongott. Ha nem az idegei csalják, hát akkor pásztortűz és nemsokára megmelegszik ott. A tűz fénye kialvóban volt, de még birkózott a ködös éjszakával. Tarna csaknem futva ment, hogy el ne veszítse szem elől. A távolság egyre fogyott, a tűz pedig nem hogy kialudt, de egyre nőtt, szétterült és mikor egészen közel érte, apró lángokra szakadt. Tarna csak akkor eszmélt fel a valóságra, hogy halottak napja van és a sirokon az emlékezés fénybogárkái égnek. Mintha valaki fülébe kiáltotta volna a fenhéjázó szavakat: «mire való a por, a semmi fölé virágot hordani, mécsest gyujtani?» és most a szíve hálásan felelte «talán csak azért, hogy egy emberéletet ma megmentsen, hogy a parányi fénye nekem utat mutasson». Határtalan megszégyenülést érzett. Az ajka ugyan dacosan megrándult, de a lelke puha volt, jó érzések melegítették. Harmadszor is felnézett az égre, derengett a hajnal, Tarna imádságos áhítattal beszélt hozzá:

— Van Isten, jó az Isten. Igazad van Bercikém, emberi ésszel isteni munkát bírálni nem lehet.

Király Ödönné.

Az oltáregyesületi kérvények beadásának ideje az esztergomi főegyházmegyében dec. 30-ig, a többi egyházmegyékben — az egyházmegyei igazgató urakhoz — dec. 15-ig terjed. (Náluk azért korábban, hogy azokat véleményezve még dec. 30-ig beküldhessék a budapesti országos Központba.) Ne feledkezzünk meg erről, mert a később érkezett kérvények már csak egy évvel később nyerhetnek elintézést.

Felelős szerkesztő: **dr. Mátrai Gyula.** — Felelős kiadó: **dr. Mészáros János.**

Stephaneum nyomda r. t. Budapest. Nyomdaigazgató: **Kohl Ferenc.**